

Danske dagblades dækning af Cataloniens ønske om uafhængighed

- Udfordringer ved at lave udenrigsjournalistik

Specialeafhandlingen er udarbejdet af:

Aske Strandbygaard Frandsen, 60501

Oliver Preben Jørgensen, 60107

Roskilde Universitet, maj 2022
Specialeafhandling i journalistik

Vejleder: Jakob Bæk Kristensen

Antal anslag: 172.384

Abstract

This master thesis examines the written Danish media coverage of the conflict between Spain and Catalonia. The Spanish region of Catalonia has become the center of attention in its people's quest for seeking more than a Statute of Autonomy.

The methodological approach is a quantitative content analysis of 807 articles from the nine Danish newspapers Berlingske, BT, Børsen, Ekstra Bladet, Information, Jyllands-Posten, Kristeligt Dagblad, Politiken og Weekendavisen. The primary focus on this part of the analysis is an examination of how the Danish newspapers have framed the conflict in the period from January 1st, 2017 to January 1st, 2022, why the theoretical frame will consist of the agenda-setting theory by Maxwell McCombs and the framing theory by Robert Entman. Furthermore, the methodological approach will consist of a reception analysis of five qualitative research interviews with Catalan politicians, including three former ministers. The primary focus on the second part of the analysis is an examination of the Catalan politicians' expectations of international coverage, in which the theory of different media systems by Daniel C. Hallin and Paolo Maldini will be used from a theoretical perspective.

The content analysis concludes that in general the level of neutrality has been high in the Danish coverage, where there have been more references to international media than Spanish or Catalan media. At the same time there has been more references to Spanish media compared to Catalan media, why the Spanish part of the conflict has been more shown in the Danish coverage. This is a problem according to the reception analysis, where it is concluded that both the Spanish and Catalan media are biased and engraved by political parallelism. The reception analysis furthermore concludes that the international media have delivered a more nuanced and credible coverage compared to the Spanish and Catalan media.

Indholdsfortegnelse

1.0 INTRODUKTION	6
2.0 PROBLEMFOMULERING.....	8
3.0 TEORI.....	9
3.1 UDFORDRINGER VED UDENRIGSJOURNALISTIK.....	9
3.2 AGENDA-SETTING	12
3.2.1 Framing	15
3.3 DE TRE MEDIESYSTEMER	17
3.3.1 Den korporative-demokratiske model med fokus på Danmark.....	21
3.3.2 Den politisk-pluralistiske model med fokus på Spanien.....	22
3.3.3 Forskelle på de to mediesystemer	24
3.3.4 Kritik af Hallin og Mancini.....	25
4.0 METODE.....	27
4.1 KVANTITATIV INDHOLDSANALYSE.....	27
4.1.1 Empirisk afgrænsning	28
4.1.2 Undersøgelsesdesign.....	29
4.1.3 Kodning.....	31
4.1.4 Pilottest.....	33
4.1.5 Intercoder reliability.....	34
4.2 KVALITATIV MODTAGERANALYSE.....	38
4.2.1 Semistrukturerede forskningsinterviews.....	38
4.2.2 Kilder.....	39
4.2.3 Interviewguide.....	41
4.2.4 Ethiske overvejelser.....	43
4.2.5 Transskribering.....	44

5.0 RESULTATER OG ANALYSE.....	45
5.1 RESULTATER AF INDHOLDSANALYSEN.....	45
5.1.1 <i>Den danske dækning</i>	45
5.1.2 <i>Udviklingen i dækningen før, under og efter valget</i>	51
5.1.3 <i>Få journalister præger dækningen</i>	58
5.1.4 <i>Delkonklusion</i>	61
5.2 ANALYSE AF INTERVIEWUNDERSØGELSE.....	62
5.2.1 <i>Forventningerne til objektiv og kritisk dækning af konflikten</i>	62
5.2.2 <i>Forventningerne til korrespondenter rolle i dækningen</i>	66
5.2.3 <i>Forventningerne til internationale mediers brug af spanske og catalanske medier i dækningen</i>	69
5.2.4 <i>Forventningerne til internationale politikeres ageren i internationale mediers dækning</i>	71
5.2.5 <i>Delkonklusion</i>	74
5.3 UDFORDRINGER VED UDENRIGSJOURNALISTIK.....	74
5.3.1 <i>Medier i udlandet</i>	74
5.3.2 <i>Dyre korrespondenter eller billige nyhedstelegrammer</i>	76
6.0 DISKUSSION.....	79
6.1 FRAMING AF KONFLIKTEN: TO SIDER AF SAMME SAG.....	79
6.2 MEDIESYSTEMERNES UDVIKLING: DIGITALISERINGENS BETYDNING.....	82
7.0 KONKLUSION	87
8.0 LITTERATURLISTE:.....	89

Figuroversigt:

Figur 1: Landenes relation til mediesystemmodellerne	20
Figur 2: Interviewpersoner	40
Figur 3: Er artiklen skrevet i Catalonien eller Spanien	46
Figur 4: Sympatien i de danske dagblade	48
Figur 5: Artikeltype og neutralitet	50
Figur 6: Dagbladets artikler per periode i procent	52
Figur 7: Hvilke medier henviser de danske dagblade til i de tre perioder	54
Figur 8: Hvilke politikere bliver citeret i artiklerne	55
Figur 9: Udviklingen af sympatien fordelt på perioder	56
Figur 10: Er artiklen skrevet i Catalonien/Spanien & henvisninger	59
Figur 11: Dagbladenes brug af nyhedsbureauer som afsender	60
Figur 12: Troværdighed i den skrevne presse	85

Tabeloversigt:

Tabel 1: De tre mediesystemmodeller	19
Tabel 2: Antal artikler fra danske dagblade om konflikten	28
Tabel 3: Dagbladenes fordeling af artikler i de tre perioder	31
Tabel 4: Manifeste variable	35
Tabel 5: Latente variable	37
Tabel 6: Dagbladenes artikeltyper	46
Tabel 7: De fem mest anvendte journalister	61

1.0 Introduktion

Frem til 1714 var Catalonien et fyrstendømme, som bestod af et forbund af grevskaber og større byer i området. Det catalanske fyrstendømme, hvor borgerne talte catalansk, var i flere perioder presset af de spanske naboer, men Catalonien holdt stand frem til 11. september 1714, hvor spanske, franske og østrigske tropper indtog Barcelona. Catalonien blev efterfølgende underlagt det spanske centralstyre i Madrid, som det har været lige siden (Seidelin, 2017). Spanien anses i dag som værende ét land, der er opdelt i 17 autonome regioner, som alle har en grad af selvstyre. Én af regionerne er Catalonien, hvor den regionale, catalanske identitet er større end den nationale, spanske identitet for mange borgere. Dette skyldes blandt andet, at regionen har eget sprog, kultur og traditioner, som afviger fra resten af Spanien (Guibernau, 2014: 107f). Disse regionale identitetsfaktorer blev gennem en årrække undertrykt af Spanien, da den spanske centraladministration udstedte kulturelle forbud, såsom forbud mod at snakke catalansk i skolerne, hvilket særligt kom til udtryk under Francisco Francos diktatur fra 1939 til 1975 (Guibernau, 2014: 107f & Boertmann, 2017).

I 1978 fik Spanien en demokratisk forfatning, som fastslog, at Spanien er én nation, der ikke kan splittes op, men forfatningen gav ligeledes de autonome regioner mulighed for at anerkende regionale kulturer (Guibernau, 2014: 107). Forfatningen sikrede Catalonien mere uafhængighed, end regionen havde haft i årtier, hvorfor der var et massivt flertal i regionen, som stemte ja til den nye forfatning (Nervil, Bander & Heiberg, 2015: 10f). Forfatningen var dengang en stor sejr for Catalonien, da det catalanske sprog igen kunne tales og høres på gader og stræder, og så småt begyndte den stærke catalanske identitet at blomstre. Flere borgere har sidenhen ytret deres ønske om større grad af autonomi eller sågar reel uafhængighed. En af disse er Carles Puigdemont, der i 2016 blev valgt som præsident i Catalonien. På trods af at den tidligere mand i embedet, Artur Mas, var blevet frataget sin valgbarhed samt dømt for ulydighed for hans ønsker om catalansk uafhængighed, skræmte det ikke selvstyrepræsidenten Puigdemont, der blot halvandet år inde i præsidentperioden udskrev en uafhængighedsafstemning. Det skulle være op til det catalanske folk at beslutte, om regionen skulle forblive en autonom region i Spanien eller løsrive sig og dermed blive en uafhængig nation. Den spanske forfatningsdomstol

erklærede, at folkeafstemningen ville være ugyldig, mens den spanske stat forbød, at folkeafstemningen måtte finde sted (Boertmann, 2017). Den spanske melding om afstemningens ugyldighed havde højst sandsynligt betydning for valgdeltagelsen, hvor lidt over to millioner catalanere stemte, hvilket svarer til 42 procent af de stemmeberettigede catalanske borgere. Heraf stemte 90 procent for selvstændighed, mens under otte procent stemte imod (Statista, 2017).

Det var dog ikke kun folkeafstemningens manglende gyldighed, der afholdt de catalanske borgere fra at gå til valgurnerne. Den spanske regering indsatte den paramilitære politienhed Guardia Civil i de catalanske gader, som endte med at gøre skade på over 1000 catalanere (Dearden, 2017). Folkeafstemningen og den spanske hårdhed har skabt en stor debat vedrørende uafhængighed i både Spanien og Catalonien, men på trods af at 60 procent af den catalanske befolkning i marts 2022 mente, at regionen ikke havde opnået tilstrækkelig autonomi og blot fem procent mente, at regionen havde for meget autonomi, så var der i samme måling ikke flertal for et uafhængigt Catalonien. Det viser en undersøgelse af 1500 catalanske borgere (Centre d'Estudis d'Opinio, 2022: 28). Fra oktober 2017, hvor uafhængighedsafstemningen blev afholdt frem til marts 2019 var der et mindre flertal, der gik ind for selvstændighed, men siden da har der været et mindre flertal til nej-siden. Den seneste måling fra marts 2022 viser, at 48 procent af de adspurgte catalanere ikke ønsker uafhængighed, mens 44 procent ønsker det (Centre d'Estudis d'Opinio, 2022: 31).

Ønsket om større autonomi eller decideret selvstændighed står Catalonien langt fra alene med. Det samme gælder regioner i Belgien, Frankrig, Italien, Spanien og Storbritannien, som har områder med stærke regionale identiteter (Sørensen, 2018). Derfor står flere lande i Europa overfor en demokratisk udfordring, men hvordan bliver dette dækket af de danske dagblade, når det er en konflikt, der foregår uden for de danske grænser, og hvilke udenrigsjournalistiske udfordringer ligger der i dækningen af en politisk konflikt indenfor EU's grænser? Dette vil vi forsøge at besvare ved at undersøge, hvordan de danske dagblade har dækket konflikten mellem Catalonien og Spanien over en femårig periode, der strækker sig fra 1. januar 2017 til 1. januar 2022. Vi benytter et longitudinal

design, hvor vi undersøger dækningen før, under og efter valget den 1. oktober 2017. Desuden ønsker vi at undersøge, hvilke forventninger catalanske politikere har til den internationale dækning, hvor forskelle eller ligheder på de danske mediers dækning og de catalanske politikeres forventninger til samme potentielt kan belyse nogle udenrigsjournalistiske udfordringer. Dertil er det afgørende allerede nu at pointere, at der er stor forskel på det danske og spanske mediesystem (Hallin & Mancini, 2004: 67). Dette vil der blive redegjort for i specialeafhandlingens teori-afsnit. Disse forskelle giver et interessant analysefelt, da de catalanske politikeres holdninger og forventninger potentielt kan være influeret af netop forskelle på tværs af nationale mediesystemer. Her ønsker vi at undersøge og belyse, hvilke aspekter ved udenrigsjournalistik de catalanske politikere fremhæver som afgørende for en god og troværdig journalistisk dækning. Her forventer vi, at kombinationen mellem indholdsanalyse og modtageranalyse vil danne grobund for nogle aktuelle konklusioner om udenrigsjournalistisk dækning af konflikter som denne.

Vi har valgt udelukkende at fokusere på danske dagblade, hvorfor den danske dækning vil fungere som en stikprøve på den internationale dækning. Det kan skabe en analyse og en diskussion, hvor vi kan forholde de catalanske politikere til de resultater, som vi er kommet frem til i den danske dækning, og dermed sammenligne forskelle og forventninger mellem mediesystemet i Danmark og i Spanien. Det fører os frem til følgende problemformulering:

2.0 Problemformulering

Hvordan har danske dagblade dækket Cataloniens ønske om uafhængighed fra 2017 til 2022, og hvordan stemmer dækningen overens med eller afviger fra fremtrædende, catalanske politikeres forventning om den internationale dækning?

3.0 Teori

Denne specialeafhandling tager udgangspunkt i de udfordringer, der kan være ved at lave udenrigsjournalistik. Specialeafhandlingens overordnede tematik er internationale mediers dækning af konflikten om uafhængighed i Catalonien, hvorfor det er essentielt at inddrage teori om udfordringerne ved at lave journalistik uden for landets grænser. Gennem hele specialeafhandlingen vil udenrigsjournalistik, og de potentielle problematikker denne form for journalistik kan indebære, fungere som den røde tråd, da dette er essensen af de problemstillinger, afhandlingen forsøger at skabe svar på. Med dette forstås, at der i udenrigsjournalistik er mange parametre, der kan medføre udfordringer, når der udøves journalistik på tværs af sprog, kulturer og landegrænser.

Specialeafhandlingen tager teoretisk afsæt i Maxwell E. McCombs og Robert Entmans teorier om agenda-setting og framing samt Daniel C. Hallin og Paolo Mancinis mediesystemteori. Både agenda-setting og mediesystemteori indeholder teoretiske elementer, der er aktuelle i vores afdækning og analyse af udenrigsjournalistiske udfordringer. Vi bruger agenda-setting i en indholdsanalyse af danske artikler om konflikten i Catalonien, hvorefter vi laver forskningsinterviews af catalanske politikere med udgangspunkt i, hvordan forskelle på mediesystemer kan influere holdninger til mediers dækning. Med denne brug af de to teoretiske tilgange vil denne specialeafhandling afsøge mulighederne for at kombinere en indholdsanalyse af 807 danske artikler sammen med en modtageranalyse af fem catalanske politikere.

I de kommende afsnit vil vi først redegøre for potentielle udenrigsjournalistiske udfordringer, når der dækkes konflikter som den mellem Catalonien og Spanien, inden vi vil redegøre for de to teoretiske tilgange agenda-setting og mediesystemteori.

3.1 Udfordringer ved udenrigsjournalistik

Traditionelt har udenrigsjournalistik altid været sværere at forholde sig til samt fortolke end lokale og nationale nyheder, da denne type journalistik arbejder med noget fremmed. Det kan begrundes med, at udenrigsjournalistik sjældent vil have en mærkbar indflydelse på modtagerens hverdag, hvilket skaber en udfordring for dagbladene, når de som

afsender skal forsøge at gøre det fremmede til *væsentligt, identificerbart* og *nærværende* for modtageren (Holm, et al., 2000: 22). Hvis dette ikke lykkes, kan det resultere i, at modtageren ikke finder udenrigsjournalistikken forståelig og interessant. Dette skaber en udfordring for udenrigsindholdet, når dagbladene skal præsentere modtageren for nyheder om ikke-ekstraordinære konflikter, hvor der ikke er en i forvejen underforstået forståelsesramme (Ibid.). Derudover har konkurrencepresset i medielandskabet medført, at dagbladene ofte går efter de samme internationale nyheder, hvor vinklen samt brugen af kilder ofte er sammenlignelige ved dækningen af større udenrigskonflikter.

”Der var i undersøgelsesperioden kun enkelte eksempler på selvstændigt og opsøgende journalistisk arbejde i tilknytning til nyhedsdækningen af en væsentlig begivenhed og stort set ingen kritisk research i forhold til autoritative kilder” (Holm, et al., 2000: 152).

Dagbladene er dermed med til at skabe en fælles dagsorden, for hvilke konflikter der skal holdes fokus på, hvilket vi kommer nærmere ind på i det kommende afsnit om agenda-setting. Den fælles dagsorden og den fælles forståelse for udenrigskonflikter understøttes af, at de fleste dagblade har deres korrespondenter bosiddende i de samme europæiske hovedstæder som Berlin, London, Madrid og Paris (Holm, et al., 2000: 23). Dermed bliver korrespondenterne påvirket af den kulturelle bias, som både præger det område korrespondenten befinder sig i samt den kulturelle bias, der præger korrespondents arbejdsgiver i hjemlandet. Udenrigsdækningen bliver således baseret på de etablerede fortællingsrammer fra modtagernes kultur og samfund, hvilket har indflydelse på, hvornår en udenlandsk begivenhed eller konflikt anses som værende væsentlig nok til at videreformidle til det hjemlige publikum, samt hvordan dækningen frames (Lin, et al., 2011: 293ff). Generelt er bias en udenrigsjournalistisk udfordring, som både korrespondenter og medier skal forholde sig til, da ingen medier leverer journalistik uden en grad af bias.

”Bias refers to a consistent tendency to depart from an objective truth. In a sense, all news is biased as information is selected by journalists to be communicated, or not to be communicated, to the audience according to a

set of rules that define the 'newsworthiness' of a story" (Lin, et al., 2011: 293).

Bias er derfor medvirkende til at tage afstand til idealet om en journalistisk, objektiv sandhed, da dækningen er styret af den omverden, som dagbladet er en del af. Den objektive sandhed bliver ligeledes præget af korrespondents kildenetværk, kendskab til de lokale medier og det generelle samfund i det pågældende land (Lin, et al. 2011: 293ff). Hvis der er tale om en 'faldskærmskorrespondent', der er fløjet ind for at dække konflikten, vil denne korrespondent næppe have opbygget et stærkt kildenetværk i området. Derfor vil korrespondenten være nødsaget til at gøre brug af officielle elitekilder, såsom politikere eller forskere, hvorfor den udsendte korrespondent vil stå i en svagere forhandlingsposition, når vedkommende skal interviewe elitekilder og forholde sig kritisk til elitekildens udtalelser (Kester, 2010: 51ff). Dette gælder særligt politiske elitekilder, som er partskilder og dermed har en klar agenda, hvorimod eksperter oftest fremkommer som neutrale.

"I modsætning til eksperterne, der fungerer som autoriserede, men udenforstående og ideelt set upartiske aktører, har politikerne således en subjektiv interesse i et samspil med medierne" (Kristensen, 2004: 147).

Politikere er således afhængige af at få deres budskaber ud i dagbladene, men korrespondenter uden et stærkt kildenetværk vil lige så være afhængige af lokale politikere, hvorfor de får en vis magt over korrespondenten. Dermed kan der opstå et journalistisk problem, hvis det bliver elitekilden, der fremstår som gatekeeper for nyhedshistorien i stedet for korrespondenten. Elitekilderne kan derfor være med til at styre de udenlandske dagblades fortællingsrammer ved at kontrollere og fremhæve visse synsvinkler, mens andre synsvinkler bliver skubbet til side, hvis de ikke fremmer elitekildens konsensus (Kester, 2010: 52f & Robinson, 2002). Dette er ikke den eneste udfordring ved udenrigsjournalistik. De internationale telegrambureauer som AFP, AP og Reuters bliver i stigende grad benyttet som nyhedskilder i de vestlige medier. Dette sker blandt andet på bekostning af, at det er dyrt at have korrespondenter i mange lande,

men det medfører den problematik, at den udenrigsjournalistiske dækning bliver ensartet og standardiseret (Hannerz, 2004: 41f).

Der er således flere udfordringer ved at gøre udenrigsjournalistik interessant for modtageren, men flere dagblade forsøger at komme dette til livs ved at personliggøre dækningen. Hvis konflikten er vedholdende over en længere periode, vil aktualitetskriteriet af dækningen blive mindre væsentligt, mens artikeltyper som features, portrætter og generel baggrundsjournalistik i udenrigsdækningen kan få større betydning. Disse artikeltyper kan være med til at skabe en bedre forståelse for modtageren, hvor der er mulighed for at skabe en større grad af identificering med de berørte i konflikten (Hannerz, 2004: 31).

3.2 Agenda-setting

Nyhedsstrømmen har længe haft en tydelig indvirkning på den offentlige agenda, da medierne er afsender af en virkelighed, som er oplevet og rapporteret gennem mediets journalister. Medierne er med til at kreere en fælles agenda for modtagerne gennem den udvælgelse af nyheder, der fremkommer i nyhedsprocessen (McCombs, 2004: 1f). Nyhedsmedierne er derfor med til at konstruere modtagerens virkelighedsbillede.

”The information provided by the news media plays a key role in the construction of our pictures of reality. And, moreover, it is the total set of information provided by the news media that influences these pictures”
(McCombs, 2004: 6).

McCombs inddeler agenda-setting i to niveauer: 1) *attention* og 2) *comprehension*. Det første niveau er defineret ud fra et sæt af objekter, som kan være offentlige personer, problematikker, institutioner eller hvad der ellers tiltrækker opmærksomhed. Det første niveau handler derfor om, hvor meget opmærksom et objekt kan tiltrække (McCombs, 2005: 16of). Det kan eksempelvis være en offentlig person som den tidligere catalanske præsident Carles Puigdemont, der ofte tiltrækker mere opmærksomhed end andre catalanske politikere. For at et objekt tiltrækker nok opmærksomhed, skal det indebære nogle kendetegn, som offentligheden har en holdning til, hvilket leder videre til McCombs

andet niveau, hvor forståelsen af objektet er i fokus. Dette niveau handler om, hvilke specifikke kendetegn afsenderen bruger til at omtale objektet (Ibid.). De to niveauer har således forskellige funktioner, når der måles på, hvordan medier har dækket et objekt. I McCombs første niveau måles opmærksomheden ved at afklare objektets dækningsmængde. I det andet niveau undersøges dækningen mere dybdegående, da forståelsen af et objekt, og hvordan denne kommer til udtryk, kan variere bredt.

“Both the selection of objects for attention and the selection of attributes for picturing those objects are powerful agenda-setting roles. An important part of the news agenda and its set of objects are the attributes that journalists and, subsequently, members of the public have in mind when they think and talk about each object” (McCombs, 2004: 70).

Det er vigtigt at skelne mellem de to niveauer. På trods af at mediebudskaber oftest indeholder information, der på samme tid er relevant for begge niveauer af agenda-setting-processen, er påvirkningens indflydelse forskellig (McCombs, 2004: 70). Ifølge McCombs (2004: 71) eksisterer der en balancegang, hvor medierne ikke altid kan holde sig til at styre den offentlige agenda, i forhold til *hvad* vi skal have en holdning til, men også *hvordan* vores holdning til visse objekter skal være.

“Explicit attention to the second level of agenda-setting further suggests that the media not only tell us what to think about, but that they also tell us how to think about some objects. Could the consequences of this be that the media sometimes do tell us what to think?” (McCombs, 2004: 71).

McCombs sætter dermed spørgsmålstegn ved, hvor stor magt mediernes agenda har for offentlighedens holdninger. Måden vi tænker og snakker om offentlige problematikker er påvirket af de billeder og rammer, som medierne præsenterer. De kendetegn medierne tillægger problematikker er fremtrædende i offentlighedens tankegang. Der er derfor signifikante udvidelser til den oprindelige agenda-setting-teori, hvor det nu er agendaen, som definerer problemstillingen og i nogle tilfælde påvirker den offentlige mening i en bestemt retning (McCombs, 2004: 81f). Medierne kan påvirke den offentlige mening vedrørende enten personer eller befolkningsgrupper ved at lave stereotyper eller sætte

grupper i bås. Dette kunne for eksempel være den del af befolkningen i Catalonien, der er for uafhængighed, der i visse tilfælde kan tildeles en stereotyp som separatister. Dette vil involvere fremhævnin g af kendetegn, hvorfor dette vil fremkomme i agenda-settings andet niveau (McCombs, 2004: 87).

Agenda-setting medfører ifølge McCombs (2005: 163) tre konsekvenser vedrørende befolkningens attituder og holdninger. Den første konsekvens er, at der bliver dannet en holdning. Den næste konsekvens er, at der bliver klargjort holdninger om offentlige personer gennem et eftertryk af forskellige problematikker. Den sidste konsekvens er, at medierne er med til at forme en holdning gennem et eftertryk af specifikke kendetegn (McCombs, 2005: 163). Det betyder, at medierne påvirker befolkningen i en retning, alt efter hvilken agenda mediet har lagt for et objekt. Her kan vi bruge Spanien som eksempel; ønsker en af regionerne som Catalonien at løsrive sig fra resten af Spanien, vil der i medierne først blive dannet en holdning om dette. Dette vil højst sandsynligt frembringe en forøget mængde omtale til spanske og catalanske politikere, hvor nogle vil være for, mens andre vil være imod. Medierne er derfor med til at klargøre holdninger om politikerne, hvilket kan medføre, at medierne omtaler politikerne med specifikke kendetegn, som vil påvirke modtagernes holdninger til de pågældende i sagen.

I takt med at der kommer flere offentlige personer i nyhederne, fører det til, at flere får en holdning til dem. Det ses eksempelvis under folketingsvalg, hvor forskellige politikere langt fra får samme taletid, og derigennem er medierne med til at skabe en rangorden, af hvilke politikere der anses som vigtige, samtidig med medierne er med til at præge offentlighedens holdning til de politikere eller de partier, der bliver meget italesat. Derfor har medierne stor betydning for offentlighedens holdning, da de kan præge den i en positiv eller negativ retning (McCombs, 2005: 163). For at mindske denne problematik findes der journalistiske konventioner, som skal sørge for, at taletiden bliver fordelt ligeligt, og samtidig opretholde journalistikken til en vis standard. Det skal sikre, at medierne bringer et realistisk og forståeligt billede af virkeligheden til modtagerne (Kramhøft, 2003: 31).

3.2.1 Framing

I det andet niveau i McCombs' agenda-setting-teori er brugen af specifikke kendetegn omkring et objekt essentiel. Dette fører videre til *framing*. Begrebet omhandler, hvordan en nyhed er tilrettelagt, og hvordan nyhedsprocessen forstås gennem brug af selektion, eftertryk, eksklusion og præcisering (McCombs, 2004: 87). I McCombs' teori om agenda-setting henviser han til Robert M. Entman, der i 1993 definerede framing som følgende:

"To frame is to select some aspects of a perceived reality and make them more salient in a communicating text, in such a way as to promote a particular problem definition, causal interpretation, moral evaluation and/or treatment recommendation for the item described" (Entman, 1993: 52).

Entman anser framing som en udvælgelse af specifikke aspekter af en opfattet virkelighed, som skal gøres iøjnefaldende, således bestemte problemstillinger, kausale fortolkninger, moralske bedømmelser og/eller løsningsforslag bliver foretrukket. Dermed bliver de grundlæggende principper i framing, hvordan afsenderen bruger udvælgelse og fremhævelse som værktøj til at påvirke offentlighedens mening om en given problematik. Begrebet framing bliver derfor en måde at beskrive, hvordan en kommunikerende tekst udøver magt over dens modtager (Entman, 1993: 52f).

I framing-processen bliver der typisk stillet en diagnose, evaluering eller forskrivning, som ifølge Entman kan defineres ud fra fire grundlæggende framing-funktioner; 1) *definere problemer*, 2) *diagnosticere årsager*, 3) *foretage moralske vurderinger*, 4) *foreslå en behandling* (Ibid.). Den første funktion afgør, hvad en kausal agens gør med deraf følgende omkostninger og gevinster, oftest målt i forhold til fælles kulturelle værdier. Den anden funktion bruges til at identificere de omstændigheder, der skaber problemet. Herefter skal den tredje funktion evaluere kausale aktører og deres effekter, inden sidste punkt skal tilbyde og retfærdiggøre problemløsninger og deres mulige effekter (Ibid.).

Framing findes fire steder i kommunikationsprocessen; 1) *kommunikatøren*, 2) *teksten*, 3) *modtageren*, 4) *kulturen* (Ibid.). I denne specialeafhandling er særligt kommunikatøren og teksten interessant at undersøge, mens kulturen også kan inddrages som analytisk element. Kommunikatøren træffer bevidste eller ubevidste framing-valg, der ofte er guidet af de frames, som er en del af deres virkelighedsbillede, når det besluttes, hvad der skal skrives. Teksten indeholder frames, der er manifesteret af de til- eller fravalgte nøgleord, faste vendinger, stereotyper, informationskilder samt sætninger, der tematisk forstærkes med fakta og domme. Kulturen er bestanden af de almindeligt påberåbte frames og kan defineres som de sæt af sædvanlige frames, der fremtræder i diskursen i det omkringliggende samfund. I de fire kommunikationsprocesser findes der ensartede funktioner i form af udvælgelse og fremhævelse, hvor de fremhævede elementer bruges til at konstruere et argument omkring problemer, problemets årsag, evaluering og slutteligt en mulig løsning (Ibid.).

Det er interessant at bruge framing, når det gælder politiske nyheder. Det er det blandt andet, fordi framing fremviser virkeligheden fra visse synsvinkler, mens andre synsvinkler ikke tildeles samme opmærksomhed, hvilket kan give modtageren forskellige reaktioner, som dette citat uddyber:

“Frames call attention to some aspects of reality while obscuring other elements, which might lead audiences to have different reactions (...) Framing in this light plays a major role in the exertion of political power, and the frame in a news text is really the imprint of power - it registers the identity of actors or interests that competed to dominate the text” (Entman, 1993: 55).

Det gælder blandt andet, når der er tale om politiske konflikter i udlandet, hvor politikerne er på jagt efter opmærksomhed og taletid i medierne. Det skaber en kamp internt mellem politikerne, men ligeså med journalister om framing af nyheder. Derfor er framing en væsentlig del af den politiske magt, da den identificerer de aktører, som kæmper om at præge teksten. Det kan medføre, at mange nyhedsartikler vil have en homogen framing på analyseniveauet, samtidig med at de vil have konkurrerende frames

for at tiltrække opmærksomhed. For at eksemplificere dette gør Entman (1993: 55) brug af eksemplet vedrørende USA's politik mod Irak forud for Golfkrigen. Sagen kunne blot behandles på to måder; enten krig med det samme eller sanktioner først med efterfølgende krig i vente. Samtidig var de tre andre framing-funktioner homogene.

“(...) a frame can exert great social power when encoded in a term like ‘affirmative action’. Once a term is widely accepted, to use another is to risk that target audiences will perceive the communicator as lacking credibility - or will even fail to understand what the communicator is talking about. Thus, the power of a frame can be as great as that of language itself” (Entman, 1993: 55).

Entman siger således, at nyhedsmagten kan være selvforstærkende, og når først én frame har opnået bred anerkendelse, kan det være svært for medierne at ændre diskursen om problematikken. Det er derfor interessant at undersøge, om én frame har opnået bred anerkendelse i den danske dækning af den politiske konflikt mellem Spanien og Catalonien.

3.3 De tre mediesystemer

For at kunne besvare vores problemformulering er det afgørende at implementere teori om de dybereliggende faktorer i forskellene på det danske og spanske mediesystem. Når vi undersøger catalanske politikeres forventning til den internationale dækning af konflikten om catalansk uafhængighed, er det essentielt at forstå, hvordan samspillet mellem politiske partier og medier kan være forskelligt fra land til land. Ligeledes kan elementer som journalistisk professionalisme og statens rolle i mediedækningen være markant anderledes på tværs af mediesystemer, hvilket kan have en betydning for holdninger og forventninger til andre landes dækning af et givent internationalt emne.

De følgende afsnit tager udgangspunkt i Hallin og Mancinis teori om mediesystemer, som skal danne grobund for en forståelse af, hvordan en række aspekter kan påvirke mediernes ageren i de forskellige mediesystemer og mere specifikt det danske og spanske. Hallin og Mancini beskæftiger sig med tre forskellige mediesystemmodeller: *den liberale mediemodel, den korporative-demokratiske model og den politisk-pluralistiske model.*

De følgende afsnit vil primært omhandle de to sidstnævnte, da det danske og spanske mediesystem ifølge Hallin og Mancini er placeret i disse.

Hallin og Mancinis tre mediesystemmodeller stammer fra deres studie fra 2004, *'Comparing Media Systems – Three Models of Media and Politics'*. De har udarbejdet og identificeret de tre mediesystemer ud fra nogle ligheder og forskelle på tværs af lande. De fokuserer blandt andet på samspillet mellem politikere og mediesystemet i de enkelte lande. Deres undersøgelse udspringer af fire opstillede dimensioner, som kan bruges til at sammenligne mediesystemmodellerne (Hallin & Mancini, 2004: 10):

- ❖ Udviklingen af mediemarkeder
- ❖ Journalistisk professionalisme, herunder uddannelse
- ❖ Politisk parallelisme, heri samspil mellem politiske partier og medierne
- ❖ Statens rolle i forhold til medierne

Det er især de tre sidstnævnte dimensioner, der er relevante i forhold til denne specialeafhandling, hvorfor vi i de følgende teori-afsnit primært vil fokusere på dem. Hallin og Mancinis studier af disse dimensioner i de forskellige modeller udmunder sig i følgende tabel:

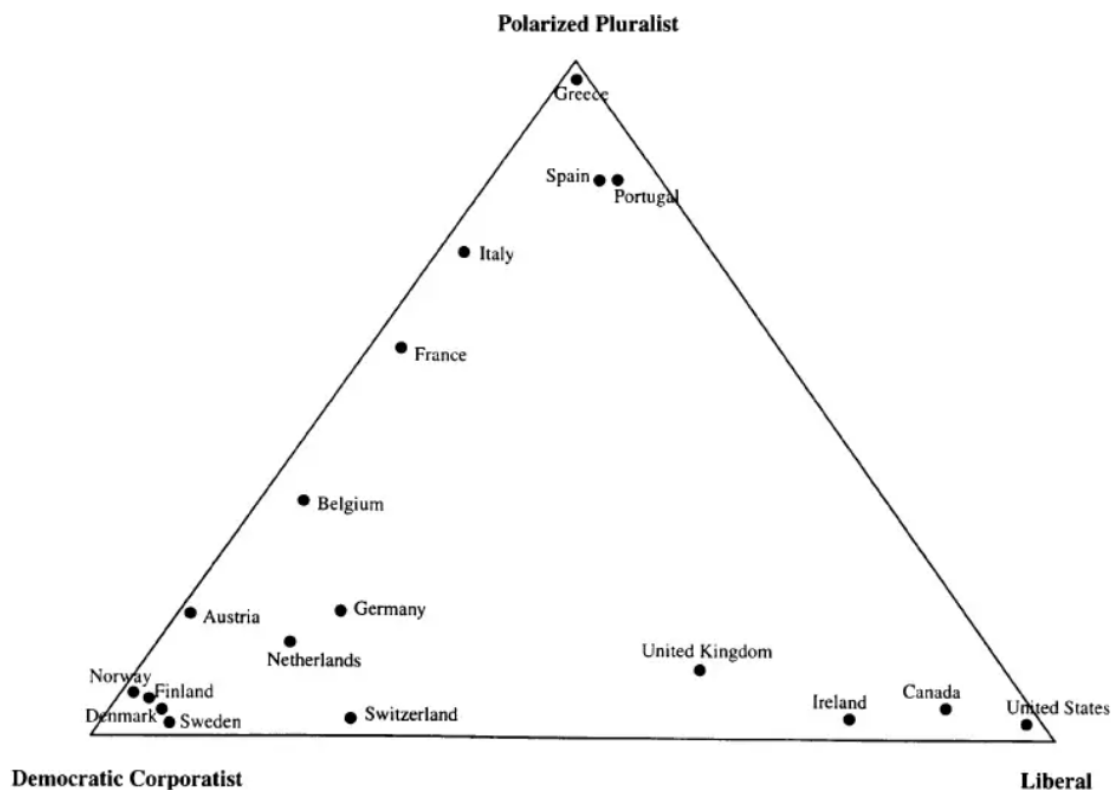
Tabel 1: De tre mediesystemmodeller

	Mediterranean or Polarized Pluralist Model	Northern European or Democratic Corporatist Model	North Atlantic or Liberal Model
	France, Greece, Italy, Portugal, Spain	Austria, Belgium, Denmark, Finland, Germany, Netherlands, Norway, Sweden, Switzerland	Britain, United States, Canada, Ireland
Newspaper Industry	Low newspaper circulation; elite politically oriented press	High newspaper circulation; early development of mass-circulation press	Medium newspaper circulation early development of mass- circulation commercial press
Political Parallelism	High political parallelism; external pluralism, commentary-oriented journalism; parliamentary or government model of broadcast governance – politics-over-broadcasting systems	External pluralism especially in national press; historically strong party press; shift toward neutral commercial press; politics-in-broadcasting system with substantial autonomy	Neutral commercial press; information-oriented journalism; internal pluralism (but external pluralism in Britain); professional model of broadcast governance – formally autonomous system
Professionalization	Weaker professionalization; instrumentalization	Strong professionalization; institutionalized self-regulation	Strong professionalization; noninstitutionalized self-regulation
Role of the State in Media System	Strong state intervention; press subsidies in France and Italy; periods of censorship; “savage deregulation” (except France)	Strong state intervention but with protection for press freedom; press subsidies, particularly strong in Scandinavia; strong public-service broadcasting	Market dominated (except strong public broadcasting in Britain, Ireland)

>> *The Three Models: Media System Characteristics (Hallin & Mancini, 2004: 67)*

Selvom Hallin og Mancini placerer de 18 lande, der er med i studiet, i ét af de tre mediesystemer, så kan hvert land sagtens indeholde enkelte karakteristika, der passer på de to andre modeller. Det er afgørende at forstå, at to lande fra samme model sagtens kan være ganske forskellige på visse af de ovenstående dimensioner, ligesom to lande på tværs af modellerne kan have ligheder på nogle områder. Denne kompleksitet forsøger Hallin og Mancini at illustrere i følgende figur:

Figur 1: Landenes relation til mediesystemmodellerne

>> *Relation of Individual Cases to the Three Models (Hallin og Mancini, 2004: 70)*

I figuren er Danmark og Spanien placeret ganske tæt på idealet for deres respektive mediesystemmodeller. Hallin og Mancinis værk er som tidligere nævnt fra 2004, hvorfor det er helt naturligt, at der er sket en udvikling i mediesystemerne siden da. De følgende afsnit tager afsæt i værkets beskrivelser og definitioner af mediesystemmodellerne, men der benyttes også nyere teori til at beskrive og kortlægge det danske og spanske mediesystem. Blach-Ørsten og Willig beskriver i *'Det danske mediesystem'* fra 2016, at Hallin og Mancinis dimensioner stadig er brugbare, når det handler om at forstå og beskrive forandringer inden for et mediesystem (Blach-Ørsten & Willig, 2016: 30). De argumenterer dog tydeligt for, at der inden for flere af dimensionerne er sket en udvikling i mediesystemerne, ligesom de kritiserer Hallin og Mancini for slet ikke at tage højde for den på det tidspunkt allerede essentielle digitalisering af medier (Blach-Ørsten & Willig, 2016: 14). Dette aspekt af mediesystemteorien vil senere blive inddraget i en diskussion

om betydningen for mediesystemernes udvikling og de dertilhørende udenrigsjournalistiske udfordringer.

3.3.1 Den korporative-demokratiske model med fokus på Danmark

Den korporative-demokratiske model består af Danmark, Norge, Sverige, Finland, Belgien, Østrig, Tyskland, Holland og Schweiz. Denne model er i overordnede træk kendetegnet ved store oplag af nyhedsaviser, en stærk selvregulering, højt uddannelsesniveau hos journalister, stor professionalisme og lav politisk parallelisme (Hallin & Mancini, 2004: 67f).

Politisk parallelisme er kendetegnet ved en tæt relation mellem politiske partier og medierne. I Danmark var partipressen altdominerende i mediebilledet i starten af det 20. århundrede, og den politiske parallelisme var enormt høj. Det var den politiske dagsorden, der styrede medierne, og hvert af de fire store partier Socialdemokratiet, Venstre, Radikale og Konservative havde en avis, der udkom i de store danske byer (Hjarvard, 1993: 17). Det betød, at nyhederne havde en direkte sammenhæng med agendaen hos de politiske partier. Det var først med omnibuspressens indtog i 1920'erne, at der begyndte at blive produceret nyheder, der havde til formål at oplyse befolkningen mere end direkte at fortælle dem, hvad de burde mene (Bro, 2006: 64). Pressens politiske rolle blev derfra gradvist nedtonet, og den politiske parallelisme blev mindre og mindre.

I forhold til statens rolle placerer denne model sig et sted imellem de to andre. I den liberale model er der en meget begrænset statslig indgriben og styring af medierne. De er i højere grad baseret på kommercielle indtægter via annoncekroner og er på den måde distanceret til staten i forhold til blandt andet mediestøtte (Hallin & Mancini, 2004: 217). Den politisk-pluralistiske model beskriver medierne som værende tæt tilknyttet til staten og dens interesser, og i store dele af det 20. århundrede var medierne ikke et særligt selvstændigt organ. Den tætte tilknytning til staten består i denne model blandt andet i en stor afhængighed af statslig mediestøtte (Hallin & Mancini, 2004: 94). I den korporative-demokratiske model har staten og medierne tidligere været tæt forbundet, men særligt efter anden verdenskrig udviklede mange af landene et stærkt kommercielt

mediemarked. Det til trods er der stadig en større statslig tilknytning end i den liberale model, da staten spiller en økonomisk rolle. Det er her vigtigt at nævne udviklingen af public service, der er en direkte kobling mellem staten og medierne. Derudover spiller staten en direkte rolle via statstilskuddet til medierne og mere indirekte via skattefradrag og portostøtte, hvilket især gør sig gældende i de skandinaviske lande. Dette har ifølge Hallin og Mancini medført, at især Danmark har kunnet udvikle en relativ stærk og uafhængig presse, blandt andet fordi medierne på den måde er blevet givet en økonomisk grobund til at levere et professionelt produkt (Hallin & Mancini, 2004: 159). I Danmark har staten et ansvar for mediernes eksistens, men medierne har modsat også et ansvar over for staten. Med dette menes, at pressen har et ansvar for offentlig tilgængelig information og demokratisk offentlig debat (Hallin & Mancini, 2004: 164).

I Danmark sker professionaliseringen af danske journalister og journalistikken i årene efter anden verdenskrig. De danske medier udviklede et stærkt kommercielt marked, der gav en økonomisk mulighed for at højne de professionelle rammer samt udvikle højere standarder og retningslinjer for den journalistik, der blev produceret (Hallin & Mancini, 2004: 156). I 1970 blev Danmarks Journalisthøjskole oprettet, og i 1998 blev der oprettet en bacheloruddannelse i journalistik ved Syddansk Universitet samt en kandidatuddannelse i journalistik ved Roskilde Universitet. Partipressen blev betragtet som tæt på uddød i 1980'erne, hvilket betød journalister nu blev uddannet i at udvikle objektive nyheder, der havde til formål at informere befolkningen og være kritisk overfor de politiske partier (Blach-Ørsten & Willig, 2016: 24). I 1991 blev Medieansvarsloven indført, og alle nyhedsmedier blev underlagt Pressenævnet og de fælles etiske retningslinjer. Dette betød, at der blev sat en fælles journalistisk standard, om end det i sidste ende stadig var op til den enkelte journalist og arbejdsgiveren at fastlægge disse retningslinjer (Ibid).

3.3.2 Den politisk-pluralistiske model med fokus på Spanien

Den politisk-pluralistiske model består af Spanien, Portugal, Frankrig, Italien og Grækenland. Denne model er blandt andet kendetegnet ved en relativ lav

nyhedscirkulation, en høj grad af politisk parallelisme, en stærk forbindelse mellem medier og stat og lav journalistisk professionalisme (Hallin & Mancini, 2004: 67f).

I denne model er statens rolle et centralt omdrejningspunkt for den nationale udvikling af et mediesystem. Dette gælder ikke mindst i Spanien, som helt frem til 1970'erne var underlagt et militærdiktatur under Francisco Franco, hvilket havde en stor betydning for mediemarkedet i landet. Mediernes rolle i samfundet blev yderst begrænset af staten, og mediemarkedet bar præg deraf. Markedet for stor informations- og nyhedsstrøm til befolkningen via medier var i mange år op til Francos død ikke i statens interesse, hvilket betød, at de få medier der turde og forsøgte at være kritiske over for staten, blev udsat for enormt pres eller helt underlagt censur. Først i årene efter udviklede der langsomt et mere kommercielt mediemarked i Spanien, selvom det langt fra er på niveau med mediemarkeder i de to andre modeller, når det kommer til nyhedscirkulation (Hallin & Mancini, 2004: 92). Der opstod dog et større marked for medier, og dette gjaldt både nationalt og regionalt. Regionale aviser begyndte at vokse sig store, og i dag er Spaniens mediemarked kendetegnet ved både at have store nationale medier, men også en lang række store regionale medier. Dette ses blandt andet i Catalonien, hvor El Periódico de Catalunya og La Vanguardia er de største aviser (Hallin & Mancini, 2004: 104).

Grundet den politiske styring af landet under Franco skete udviklingen af mediebranchen og dermed også af professionaliseringen sent. På grund af den begrænsede presse- og ytringsfrihed skete masse-cirkulationen af nyheder aldrig for alvor, hvilket naturligt betød et lavt nyhedsforbrug hos befolkningen. Dette medførte, at udviklingen af professionaliseringen blev holdt tilbage. Journalister blev ikke uddannet i at skabe objektive og politisk kritiske nyheder til befolkningen, og det blev i det hele taget ikke forventet, at medierne påtog sig en rolle som samfundets informationskilde og vogter, der skulle holde politikerne til ansvar for deres handlinger (Hallin & Mancini, 2004: 93). Med den lave masse-cirkulation af nyheder og politiske aktørers store indflydelse på mediernes ageren har den politiske parallelisme været stor i Spanien. Hallin og Mancini beskriver mediernes forhold til borgerne som en elitær ressource primært forbeholdt de få rige i samfundet (Hallin & Mancini, 2004: 112). Med den begrænsede økonomi i

mediemarkedet har eliten, heriblandt politikerne, kunne bruge medierne som redskab til at fremme egne interesser og til dels kunne styre mediedagsordenen ved selv at bruge penge på mediemarkedet. Med dette forstås, at medierne og de politiske partier har været tæt tilknyttet, og medierne ikke har fungeret som selvstyrende institutioner (Hallin & Mancini, 2004: 132). Der er dog også på den front sket en udvikling i denne model. I Hallin og Mancinis *‘Ten Years After Comparing Media Systems: What Have We Learned?’* uddybes det, at pressen har udviklet sig i en mere kritisk retning, når det kommer til politikere og magthavere i samfundet. Medierne er blevet mere tilbøjelige til at skrive negative end positive historier i deres dækning af politik. Den politiske parallelisme beskrives dog stadig som værende klart stærkere i denne model end i de to andre (Hallin & Mancini, 2017: 157).

3.3.3 Forskelle på de to mediesystemer

Danmark og Spanien er begge placeret tæt på idealet for deres respektive modeller, og de to forrige afsnit viser også, at de på mange måder lægger sig tæt op ad Hallin og Mancinis definitioner af de to modeller.

Det er åbenlyst, at der er forskel på mediernes rolle i samfundet i Danmark og Spanien. I Danmark har der historisk set været en stor cirkulation af nyhedsmedier, hvor den i Spanien har været relativ lav. Efter omnibuspressens fremstød i 1920'erne har nyhedsmedierne i Danmark i høj grad udviklet sig til at være til den brede befolkning, hvorpå de spanske har været målrettet en snæver elite. Dog skal det tilføjes, at begrebet segmentpresse er blevet introduceret i forståelsen af det danske mediesystem. Schultz beskriver segmentpressen som en presse, hvor hvert nyhedsmedie servicerer bestemte dele af befolkningen. En avis er til 'nogle' og ikke til 'alle' (Schultz, 2007: 20). Dette adskiller sig stadig markant fra partipressen, da udvalget af nyhedsmedier er meget større, og at der i den store nyhedsmediemasse er målrettet nyheder til hele befolkningen. Sidstnævnte er et vigtigt parameter i forståelsen af forskellen på det danske og spanske mediesystem, da der i det spanske mediesystem i mindre grad er segmenteret nyheder til hele befolkningen, men i langt højere grad til eliten (Hallin & Mancini, 2004: 92).

Den politiske parallelisme har tidligere med partipressen lignet hinanden meget i de to lande. Medierne blev begge steder primært brugt til politisk propaganda, og den politiske agenda styrede mediernes ageren. Med omnibuspressen og den øgede professionalisme i det danske mediesystem gik den politiske parallelisme fra at være høj til at være lav. I Spanien skete en udvikling på dette område meget senere, og frem til Hallin og Mancinis studie i 2004 beskrives den politiske parallelisme stadig som værende relativt høj sammenlignet med de to andre modeller (Hallin & Mancini, 2004: 22). I Spanien er der ikke en forventning om, at medierne skal agere 'vagthund' og holde magthavere til ansvar for deres handlinger, hvilket står i kontrast til mediesystemet i Danmark. De spanske aviser er i grove træk meget tydelige i deres politiske observans, hvilket ses i dækningen af politik, hvor de er langt mere tilbøjelige til at skrive kritisk om partierne fra den modsatte politiske fløj (Hallin & Mancini, 2017: 157).

Der er også en markant forskel på statens rolle i de to landes mediesystemer. Under Franco var stort set hele det spanske mediemarked ejet eller styret af staten, og uden staten eller de politiske partier ville medierne ikke kunne overleve økonomisk. Efterfølgende har mediemarkedet udviklet sig kommercielt, og dagbladene er nu i mindre grad end tidligere afhængige af staten (Hallin & Mancini, 2004: 120). Medierne i Spanien får til gengæld langt fra den samme mediestøtte, hvorfor de i højere grad er afhængige af økonomisk støtte fra andre kanter.

Selvom Hallin og Mancini beskriver professionalismen som henholdsvis svag i den politisk-pluralistiske model og stærk i den korporative-demokratiske model, så er der på den procentuelle mængde af uddannede journalister ikke signifikant forskel på Danmark og Spanien. Forskellen skal findes i, hvilke journalistiske aspekter der uddannes i. Der er for eksempel stor forskel på opfattelsen af, hvad presseetik og objektivitet er på tværs af de to modeller (Hallin & Mancini, 2004: 34).

3.3.4 Kritik af Hallin og Mancini

Hallin og Mancinis studie fra 2004 er bredt anerkendt som værende et banebrydende og unikt værk inden for mediesystemteori. Mange har senere taget afsæt i netop det studie i

den videre forskning om emnet. Med det følger også en naturlig kritik af potentielle fejl og mangler i studiet. Kritik som Hallin og Mancini selv adresserer i *'Ten Years After Comparing Media Systems: What Have We Learned?'*, hvor de forholder sig til deres eget studie og tolkninger af det.

Et af de største kritikpunkter af Hallin og Mancinis studie går på det manglende fokus på digitaliseringen af medierne, som allerede i 2004 havde en betydning for udviklingen af mediemarkederne på tværs af mediesystemerne. Hallin og Mancini går ikke ind i digitaliseringens effekt på mediemarkederne, selv om denne tydeligt påvirker både mediebrugen og ikke mindst økonomien. Dette kalder blandt andet Syvertsen et al. (2015) og Blach-Ørsten og Willig (2016) en svaghed af studiet, da det udelader et afgørende aspekt i Hallin og Mancinis ene dimension – udvikling af mediemarkederne. Et andet kritikpunkt er den forholdsvis tynde kvantitative datamængde, der benyttes i studiet, hvilket de selv erkender i *'Ten Years After Comparing Media Systems: What Have We Learned?'* (Hallin & Mancini, 2017: 157). I studiet fra 2004 begrundede de det med, at der ikke var specielt meget data til rådighed om blandt andet brugerundersøgelser af medier i nogle lande. Det til trods lavede de stadig komparative konklusioner på baggrund af den beskedne data, de kunne finde. Dette har mødt kritik fra blandt andet Norris (2009), der mener, at flere af deres konklusioner slet ikke kan drages på baggrund af den spinkle dataindsamling.

I studiet forudsiger Hallin og Mancini, at alle mediesystemer vil komme til at ligne den liberale model mere og mere. Det mener Blach-Ørsten og Willig, at der mangler bevis for, blandt andet grundet de forskellige landes måder at håndtere de kommercielle udfordringer og den stadig tætte politiske tilknytning i særligt den politisk-pluralistiske model (Blach-Ørsten & Willig, 2016: 21). Rolland (2008) kritiserer ligeledes denne forudsigelse og mener, at Hallin og Mancini blandt andet undervurderer statens rolle i landene i den korporative-demokratiske model. De forsvarer dog selv denne forudsigelse ved at sige, at der ses en udvikling i visse lande som for eksempel Holland, Belgien og Portugal, der får dem til at nærme sig den liberale mediemodel, blandt andet fordi statens rolle er blevet mindre i disse lande, og at den kommercielle del af mediebildet har været

stigende (Hallin & Mancini, 2017: 162). De argumenterer videre for, at udviklingen mod den liberale model allerede var startet, da partipressen blev reduceret og med introduktionen af kommercielt fjernsyn lang tid før deres værk fra 2004 (Hallin & Mancini, 2017: 163).

4.0 Metode

I metodeafsnittet vil vi gennemgå denne specialeafhandlingens metodiske valg og overvejelser. Den metodiske tilgang bygger på en kvantitativ indholdsanalyse og en modtageranalyse af fem semistrukturerede forskningsinterviews. Der er tale om en tværmotodisk tilgang, hvor vi både benytter en kvantitativ og kvalitativ undersøgelsestilgang. I analysen vil de to metoder fungere som separate analyseredskaber, men også i samspil med hinanden, da den kvantitative indholdsanalyse indgår i interviewundersøgelsen. Dette redegøres der yderligere for i de følgende afsnit. Denne metodiske fremgangsmåde mener vi vil styrke specialeafhandlingen, da vi ved at kombinere kvantitative og kvalitative metoder får et forskelligartet og nuanceret blik på den indsamlede data, som kan være med til at besvare den komplekse problemstilling (Frederiksen, Gundelach & Nielsen, 2014).

4.1 Kvantitativ indholdsanalyse

Den kvantitative indholdsanalyse består af 807 danske artikler og er specialeafhandlingens primære analytiske grundstamme. Indholdsanalysen vil danne grobund for besvarelsen af første del af problemformuleringen: *‘Hvordan har danske dagblade dækket Cataloniens ønske om uafhængighed fra 2017 til 2022?’*.

I de følgende afsnit vil vi uddybe vores tilgang til den kvantitative indholdsanalyse. Først forklarer vi vores empiriske afgrænsning, inden vi går i dybden med valg af undersøgelsesdesign, hypoteser, kodning, pilottest og slutteligt intercoder reliability.

4.1.1 Empirisk afgrænsning

I denne specialeafhandling har vi valgt at afgrænse os til udelukkende at undersøge danske dagblade. For at give et retmæssigt billede af den danske dækning af konflikten vedrørende Catalonien har vi valgt at undersøge samtlige avisartikler fra Berlingske, BT, Børsen, Ekstra Bladet, Information, Jyllands-Posten, Kristeligt Dagblad, Politiken og Weekendavisen, hvor ordet 'Catalonien' indgår sammen med minimum et af de følgende fire ord: 'løsrivelse', 'selvstændighed', 'separatisme' og 'uafhængighed'.

Vi kunne ligeledes have udvalgt kun at fokusere på ét af de fire ord, hvor der eksempelvis er 468 artikler fra de udvalgte dagblade med ordene 'løsrivelse' samt 'Catalonien'. Vi har dog valgt at inddrage alle fire ord, så vi ikke misser væsentlige artikler i den danske dækning af konflikten. Vi har valgt at se bort fra Avisen Danmarks fire udgaver Morgen, Eftermiddag, Fyns Amts Avis samt Trekantsområdet, mens vi ligeledes har set bort fra Arbejderen, Effektivt Landbrug og Kids News. Disse medier går også under betegnelsen landsdækkende dagblade på Infomedia, og selvom de alle til dels har dækket den udvalgte problematik, har vi valgt at sortere dem fra, da vi ikke mener, at de har samme status som de udvalgte dagblade, mens der ville være mulighed for en række gengangere i Avisen Danmarks fire udgaver.

Tabel 2: Antal artikler fra danske dagblade om konflikten

Medie	Antal artikler
Berlingske	104
BT	47
Børsen	47*
Ekstra Bladet	21
Information	96
Jyllands-Posten	217
Kristeligt Dagblad	96
Politiken	127
Weekendavisen	52
I alt:	807

>> Søgningen er foretaget med ordene 'Catalonien' samt enten 'løsrivelse', 'selvstændighed', 'separatisme' eller 'uafhængighed' (*inkluderer også Børsen Lørdag/Søndag)

I alt har de ni udvalgte landsdækkende dagblade skrevet 807 artikler i perioden 1. januar 2017 til 1. januar 2022 om konflikten. Dermed har vi et godt grundlag for at kunne lave en udførlig kvantitativ indholdsanalyse, som både dækker problematikken før, under og efter det catalanske valg, der fandt sted 1. oktober 2017. Da vi har at gøre med 807 enheder, er vores samplingstørrelse langt større end de 100 enheder, som ifølge Eskjær & Helles er tilstrækkelig for universitetsopgaver. De konkluderer, at 200-250 samplingsenheder "giver et rimeligt solidt grundlag", mens "alt derover er attråværdigt" (Eskjær & Helles, 2015: 62). Med udgangspunkt i dette vurderer vi, at denne specialeafhandlings samplingsstørrelse danner grobund for en stærk datamængde til vores analyse.

4.1.2 Undersøgellesdesign

Vores kvantitative indholdsanalyse tager udgangspunkt i et longitudinal design med afsæt i Alan Brymans definition af dette (Bryman, 2016). Et longitudinal design bruges ofte i forbindelse med studier, hvor forskeren enten observerer eller undersøger én eller flere cases over en periode for på den måde at kunne analysere en proces eller en udvikling i

den udvalgte case (Bryman, 2016: 56). Vi gør brug af dette, når vi laver en indholdsanalyse af artikler over en femårig periode, som vi derefter analyserer udviklingen af over udvalgte perioder.

Vi har valgt dette undersøgelsesdesign, da vi er interesserede i at undersøge udviklingen i dækningen over en længere periode. Vi kunne have valgt et casestudie med fokus på kun ét medie, men vi er interesserede i at undersøge en generel tendens i den bredere mediedækning om konflikten og ikke mindst udviklingen i disse tendenser over en længere udvalgt periode, som vi mener er relevant for problemformuleringen. Derfor medfører dette undersøgelsesdesign resultater, der kan give os mulighed for at analysere en udvikling over de udvalgte perioder. Derudover giver det ligeledes forskerne frihed til selv at sætte blandt andet tidsrammerne for undersøgelsen, samt præmisserne for hvad vi gerne vil undersøge over tid (Bryman, 2016: 57). Vi har valgt at opdele vores femårige tidsramme i tre perioder, hvorfor vi kan undersøge de danske dagblades dækningsudvikling over tid. De valgte perioder kan beskrives ganske kort som følger:

Første periode: Før valget, 1. januar 2017 - 20. september 2017.

Denne periode dækker tiden frem mod valget i oktober 2017. Det er ni måneder inden selve valget, og i denne periode er de politiske konflikter og magtkampe tiltagende i Catalonien.

Anden periode: Under valget, 21. september 2017 - 26. oktober 2017.

Denne periode på 36 dage dækker over de sidste ni dage inden valget den 1. oktober 2017 og de efterfølgende meget afgørende uger i kølvandet på afstemningen.

Tredje periode: Efter valget, 27. oktober 2017 - 1. januar 2022.

I denne periode erklæres Catalonien i første omgang uafhængigt fra Spanien, men kun i en ganske kort periode. Den spanske regering foretager efterfølgende en række politiske indgreb, hvilket får flere catalanske politikere til at søge eksil i andre europæiske lande, mens andre bliver fængslet i Spanien. Spanien får i perioden ny ministerpræsident, Pedro

Sanchez, hvilket får betydning for Catalonien. De fængslede catalanske politikere bliver efter flere år i fængsel benådet af Sanchez.

Vi har valgt en femårig tidsramme, da konflikten i Catalonien har været vedvarende over længere tid, også i tiden efter valget den 1. oktober 2017. Den tredje og sidste periode er meget længere end de to andre, hvorfor denne periode også giver et indblik i, hvordan den danske dækning har været flere år efter konfliktens klimaks. Inddelingen af de tre perioder er udvalgt ud fra en forventning om, at der er sket en udvikling i dækningen fra periode til periode. Den formodning sker på baggrund af, hvad der er sket i Catalonien i de tre perioder. Fordelingen af artikler ser således ud:

Tabel 3: Dagbladenes fordeling af artikler i de tre perioder

Medie	Periode 1	Periode 2	Periode 3	I alt
Berlingske	12	34	58	104
BT	1	20	26	47
Børsen	3	26	18	47
Ekstra Bladet	1	11	9	21
Information	3	33	60	96
Jyllands-Posten	13	44	160	217
Kristeligt Dagblad	7	34	55	96
Politiken	8	35	85	128
Weekendavisen	3	10	39	52
I alt:	51	247	509	807

4.1.3 Kodning

Kodningen vil blive udført på baggrund af en kodningsmanual, som er udført inden selve kodningen starter. Manualen indeholder den fremgangsmåde, som kodningen skal foregå efter og indeholder vores definitioner på variable og de dertilhørende værdier, der kodes efter. Denne kodningsmanual udarbejdes ud fra en opfattelse af, hvad der er relevant at kode efter, hvilket efterprøves i en pilottest og optimeres til en færdigudarbejdet

kodningsmanual. Dernæst udarbejdes det færdige kodeark (Bilag 2), hvor kodningsresultaterne indføres. Kodningsarket ser således ud med kodningsresultaterne:

>> Screenshot af Bilag 2, kodeark

Kodningsmanualen består af manifeste og latente variable. På den måde kan vi både analysere på indhold, som er entydigt identificerbart samt den del af empiriindholdet, hvor der skal læses mellem linjerne og tolkes (Eskjær og Helles, 2015: 12). De manifesterede variable er de fastlagte, hvor værdien ikke kan diskuteres. De latente variable kan derimod tolkes forskelligt og kræver vurderinger fra artikel til artikel (Eskjær og Helles, 2015: 13). Vores manifesterede værdier er følgende (1-14): (1) Dato, (2) Rubrik, (3) Medie, (4) Journalist, (5) Artikeltype, (6) Profession (hvis ikke journalist), (7) Er artiklen skrevet i Catalonien eller Spanien?, (8) Løsrivelse, (9) Selvstændighed, (10) Separatisme, (11) Uafhængighed, (12) Henvises der til andre medier?, (13) Hvilke medier? Og (14) Bliver politikere citeret i artiklen?. De fire variable fra 8-11 omhandler alle, om selve ordet er blevet benyttet i artiklen. Resten af vores variable er latente og er følgende (15-20): (15) Er konflikten i Catalonien i hovedfokus i artiklen?, (16) Hvis nej, hvad er artiklens hovedfokus?, (17) Viser artiklen sympati for den catalanske eller spanske del af

konflikten?, (18) Hvilke type kilder er med i artiklen?, (19) Hvordan citeres danske politikere i artiklen? og (20) Eventuelt.

De manifeste variable dækker over de generelle baggrundsinformationer om de enkelte artikler. Her kan blandt andet variable tre og fire fortælle noget om, hvor meget de enkelte medier har dækket konflikten, og hvilke journalister der har skrevet flest artikler. Variabel fem giver et indblik i, hvordan konflikten dækkes i forhold til artikeltyper, og variabel syv giver en viden om, hvor mange af artiklerne, der er skrevet af korrespondenter i Catalonien eller Spanien. Variablene 12 og 13 giver mulighed for at undersøge, hvilke medier der bliver refereret mest til i den danske dækning, og hvor de medier kommer fra. De latente variable skal belyse artiklernes måde at fremstille og dække konflikten i Catalonien på. Her kan nævnes variabel 17, hvor vi som kodere vurderer, om en artikel viser sympati for den catalanske side af konflikten, den spanske side af konflikten eller er neutral. Med ordet neutral menes der, at der ikke tages parti for eller tilgodeser én af parterne (Den Danske Ordbog, 2022). Det har som udgangspunkt ikke indflydelse for artiklens neutralitet, hvilke medier der henvises til, eller hvilke politikere der får taletid. Det skal være tydeligt i artiklen, at der sympatiseres til en af siderne i konflikten, hvis artiklen skal kodes som andet end neutral. Alle variable er udarbejdede og udvalgt med henblik på efterfølgende at kunne analysere agendaen i de danske mediers dækning af konflikten. Alle variable er beskrevet nærmere i kodningsmanualen, hvor de enkelte kodningsværdier og baggrunde for variablene bliver gennemgået (Bilag 1).

4.1.4 Pilottest

Inden igangsætningen af den færdige kodning har vi foretaget en pilottest. Da subjektiv forståelse, af hvad de forskellige variable indeholder og betyder, kan være forskellig, har vi valgt at kode de samme 50 artikler, hvorefter vi har sammenlignet resultaterne. De 50 artikler er tilfældigt udvalgt og er fordelt ud over hele perioden, så der er basis for potentielle forskelle i artiklerne undervejs. Denne fremgangsmåde er valgt for at sikre, at vi har en fælles forståelse og enighed omkring de opstillede kodningskategorier (Eskjær og Helles, 2015: 77). Vi har udarbejdet et kodeark, hvor vi har inddelt data i de

udarbejdede kodningskategorier. Dette gøres for at overskueliggøre arbejdet, mens det samtidig kan mindske fejlmarginen.

Pilottesten har desuden givet en ny viden og forståelse, for hvad vi gerne vil undersøge med kodningen, hvilket har medført enkelte ændringer i kodningsmanualen. Vi fjernede for eksempel variabelen ‘Drager artiklen paralleller til andre sammenlignelige konfliktområder’, da vi ikke mente, at dette var relevant for vores undersøgelse. Vi tilføjede variabelen ‘Hvilke medier’, da vi undervejs i pilottesten fandt ud af, at det er relevant og interessant for vores indholdsanalyse, hvilke medier der blev refereret til i de danske artikler. Efter disse ændringer endte vi med 20 variable. Pilottesten gav derudover en indsigt i potentielle udfordringer i vores kodningsproces. For eksempel kunne det være svært med sikkerhed at fastlægge, om artiklerne var skrevet i Catalonien, Spanien eller andetsteds, da dette ikke altid var udpenslet i artiklerne. Her kunne det i enkelte tilfælde ske, at vi måtte svare ud fra forståelsen af beskrivelser i selve artiklerne.

4.1.5 Intercoder reliability

Den udarbejdede kodningsmanual blev i første omgang afprøvet i en pilottest, hvilket var første skridt til at medføre en lighed mellem de to kodere. Det er essentielt, at kodningen er pålidelig, for at man kan stole på indholdsanalysens resultater (Lombard, Snyder-Duch & Bracken, 2002: 588). Begrebet intercoder reliability bruges, når mere end én skal kode en empirimængde. I denne specialeafhandling har vi været to om at kode empirien, hvorfor det er vigtigt, at begge kodere evaluerer variablene ens og når samme konklusion (Lombard, Snyder-Duch & Bracken, 2002: 589). Hvis dette lykkes, vil det være muligt at opnå en højere grad af objektivitet i den gennemarbejdede kodning, hvilket Neuendorf (2002: 141) udtrykker således:

“Given that a goal of content analysis is to identify and record relatively objective (or at least intersubjective) characteristics of messages, reliability is paramount. Without the establishment of reliability, content analysis measures are useless.”

Omvendt vil en lav grad af enighed mellem koderne betyde, at der har været svagheder i udarbejdelsen af kodningsmanualen. Vi tager udgangspunkt i Krippendorffs Alpha, da denne model er designet til at blive brugt til variable, der måles på forskellige niveauer (Lombard, Snyder-Duch & Bracken, 2002: 592). Da vi benytter både manifeste og latente variable, passer denne model godt til at måle kodningens intercoder reliability. Krippendorffs Alpha anses som værende en kompleks model, hvor beregningen af resultaterne må gøres manuelt (Ibid.).

Den samlede mængde artikelempiri består af 807 artikler, hvor vi for at udføre en jævn kodning har kodet henholdsvis 407 og 400 artikler. For at gennemgå kodningens pålidelighed har koder A genkodet 50 af koder B's artikler og omvendt. Dermed opnår vi en samlet mængde på 100 genkodede artikler, hvilket svarer til 12,4 procent af den samlede mængde. Ifølge Lombard, Snyder-Duch & Bracken (2002: 601) bør mængden af genkodningen dække minimum 50 enheder eller 10 procent af den samlede empiri.

I denne kodning benytter vi som tidligere beskrevet både manifeste og latente variable. For at give det mest korrekte billede har vi derfor gennemgået hver variabel for sig, inden vi har sammenlagt resultaterne for henholdsvis de manifeste og latente variable. Grunden til at gøre dette er, at de manifeste bør give en højere grad af nøjagtighed, da der skal tolkes på latente variable. Vi har 14 manifeste variable, men vi har i genkodningen ikke taget højde for variabelen 'Profession (hvis ikke journalist)', da denne variabel ikke har en fast værdi, og den kun bruges i de få tilfælde, hvor det ikke er en journalist, der har skrevet artiklen. Vi har dog gennemgået variabelen og tjekket, at vi har skrevet de samme resultater, hvilket var tilfældet. Derfor tager genkodningen af de manifeste variable udgangspunkt i 100 artikler med 13 variable, hvilket resulterer i 1300 enheder. I Tabel 4 ses et overblik over genkodningen af de manifeste variable.

Tabel 4: Manifeste variable

Variabel:	Fejlkodning:	Koefficient:
1) Dato	0	1
2) Rubrik	0	1
3) Medie	0	1
4) Journalist	0	1
5) Artikeltype	7	0,93
6) Profession (hvis ikke journalist)	-	-
7) Er artiklen skrevet i Catalonien eller Spanien?	6	0,94
8) Løsrivelse	0	1
9) Selvstændighed	0	1
10) Separatisme	0	1
11) Uafhængighed	0	1
12) Henvises der til andre medier?	2	0,98
13) Hvilke medier?	7	0,93
14) Bliver politikere citeret i artiklen?	5	0,95
Samlet:	27	0,98

Det samlede resultat af de manifeste variable viser således, at vores Krippendorffs Alpha har en koefficientværdi på 0,98, hvilket stemmer godt overens med, at de manifeste variable bør have en lav fejlmargen. Der er særligt tre variable, hvor der er opstået få fejlkodninger, hvilket vi kort vil gennemgå. Vi har haft syv fejlkodninger i variabelen 'Artikeltype', hvilket blandt andet kan forklares med, at vi ikke på forhånd havde afklaret om en artikel på Infomedia, der reelt set er en faktaboks til en anden artikel, skal kodes som 'Nyhedsartikel', da den tilhører en anden nyhedsartikel, eller som 'Andet'. Desuden fremgår det ikke altid i artiklen, om det er en kronik, analyse eller blot nyhedsartikel, hvorfor denne manifeste variable i nogle tilfælde har fungeret som en latent variabel, hvor vi selv har skulle fortolke på artiklen. I variabelen 'Er artiklen skrevet i Catalonien eller Spanien' er det således heller ikke altid, at det fremgår, hvor artiklen er skrevet. Dette kan eksemplificeres ved Berlingskes journalist Martin Tønner, som afslutter alle artikler med linjen: *"Berlingskes korrespondent i Sydeuropa"*. Det er dog ikke til at vide, om han har

været i Spanien eller et andet land. Det bliver dog fastlagt i nogle af artiklerne, at de er skrevet i Catalonien.

Derfor har der været få manifeste variable med en mindre fejlmargen, mens otte variable var fejlfri. Det fører videre til de latente variable, hvor fortolkningsdelen i variabelen gør, at der er risiko for større fejlmargen. Vi har seks latente variable, men variabelen 'Eventuelt' vil ikke blive undersøgt, da dennes værdi ikke er fastlagt, mens dens primære brug har været at skrive, hvis der eksempelvis har været et afsnit i en artikel, der kunne bruges et sted i rapporten, eller hvis nogle variable i artiklen har været svære at kode, hvorfor en fælles gennemgang har været nødvendig. Genkodningen af de latente variable tager udgangspunkt i 500 enheder.

Tabel 5: Latente variable

Variabel:	Fejlkodning:	Koefficient:
15) Er konflikten i Catalonien i hovedfokus i artiklen?	3	0,97
16) Hvis nej, hvad er artiklens hovedfokus?	3	0,97
17) Viser artiklen sympati for den catalanske eller spanske del af konflikten?	3	0,97
18) Hvilke type kilder er med i artiklen?	11	0,89
19) Hvordan citeres danske politikere i artiklen?	2	0,98
20) Eventuelt	-	-
Samlet:	22	0,96

Resultatet af de latente variable viser, at vores Krippendorffs Alpha har en koefficientværdi på 0,96, hvilket er tæt på resultatet på de manifeste. Dermed tyder det på, at vi har udarbejdet en stærk kodningsmanual, hvilket har sikret en høj grad af

intercoder reliability. Flere metodologer, heriblandt Krippendorff, har konkluderet, at en koefficient på .90 eller højere kan anses som acceptabel for alle, mens en koefficient på .80 eller højere vil være acceptabel i de fleste situationer (Neuendorf, 2002: 145). Dermed kan vi konkludere, at både vores manifeste og latente variable kan anslås som værende acceptable i alle situationer, og vores samlede Krippendorffs Alpha har en koefficientværdi på 0,97 med 46 fejlkodninger i 1800 enheder.

4.2 Kvalitativ modtageranalyse

Denne kvalitative analysedel skal besvare anden del af problemformulering, som lyder: *'Hvordan stemmer dækningen overens med eller afviger fra fremtrædende, catalanske politikeres forventning om den internationale dækning?'*. Til besvarelsen vil vi benytte fem semistrukturerede forskningsinterviews med catalanske politikere, hvorfor modtageranalysen skal skabe perspektiv til den kvantitative indholdsanalyse.

I de følgende afsnit vil vi redegøre for vores tilgang til den kvalitative analyse. Først udpensles valget af semistrukturerede forskningsinterviews som metode, og derefter går vi i dybden med afsnittene kilder, interviewguide, etiske overvejelser og transskribering.

4.2.1 Semistrukturerede forskningsinterviews

Det semistrukturerede forskningsinterview er inspireret af fænomenologien. Vi er med valget af denne kvalitative tilgang både interesseret i vores kilders opfattelse af specifikke livsverdensfænomener, men i vores videre analyse også af at tolke på deres opfattelser (Kvale & Brinkmann, 2015: 34). Et semistruktureret forskningsinterview kendetegnes ved at være styret i rammer og struktur, da forskerne bag har udarbejdet en interviewguide inden selve interviewet. Interviewet er dermed struktureret på den måde, at forskerne har gjort sig nogle teoretiske overvejelser omkring tematik og spørgsmål og ud fra dette kontrollerer retningen i interviewundersøgelsen. Denne kvalitative tilgang betegnes som semistruktureret, da denne metode ikke har begrænsninger for den interviewede part i eksempelvis svarmuligheder, og at kilderne derfor også er med til at bestemme og dermed forme, hvad de forarbejdede temaer og spørgsmål betyder for dem (Kvale & Brinkmann, 2015: 34). Vi benytter os af denne form for kvalitativ undersøgelse, da vi med et

semistruktureret interview selv kan bestemme interviewenes emner og retning, samtidig med vi kan regulere undervejs i interviewene. På den måde kan vi delvist styre undersøgelsen og forsøge at få de catalanske politikere til at forholde sig til konflikten og de internationale mediers dækning af den. Vi har valgt semistrukturerede interviews, da de giver plads og rum til, at de benyttede kilder kan levere uddybende svar, hvilket vi i vores tilfælde mener er yderst relevant, da der er tale om nogle komplicerede emner, der kan kræve lange, nuancerede svar (Kvale & Brinkmann, 2015: 35).

4.2.2 Kilder

I forbindelse med indhentning af kilder til vores kvalitative interviewundersøgelse har vi gjort os overvejelser omkring kildetyper, politisk diversitet og antallet af kilder. Vi ønskede at interviewe politiske aktører, der har haft berøring med konflikten om catalansk uafhængighed. Her er vi klar over, at politikere altid vil være forudindtaget og have en klar agenda. Derfor inddrager vi politikere, hvor nogle støtter op om et uafhængigt Catalonien, mens andre går ind for et fælles Spanien. Med disse valg af kilder mener vi, at vi skaber et repræsentativt billede af catalanske politikeres holdning til internationale mediers dækning af konflikten, og det har været essentielt at få flere politikere fra begge sider med i vores interviewundersøgelse for at skabe et troværdigt undersøgelsesresultat.

Dernæst havde vi en interesse i at interviewe catalanske eller spanske journalister, der har dækket konflikten. Dette for først og fremmest at få en indsigt i de lokale og nationale mediers overvejelser og prioriteter i dækningen som baggrundsinformation og en generel større viden om konflikten, inden vi interviewede politikerne. Vi startede derfor med at interviewe de to journalister, Marti Estruch og Guifré Jordan, inden vi interviewede de fem politikere. Vi benyttede blandt andet interviewene med de to journalister til at danne os en endnu større viden om, hvad der foregik i og omkring valgperioden i oktober 2017. Disse to interviews har blandt andet været med til at give os et større indblik i, hvornår vi skulle lave vores periodeinddelinger i vores longitudinal design. Martí Estruch gjorde os blandt andet opmærksomme på, at Carles Puigdemont ikke havde erklæret kampen for uafhængighed for slut 1. februar 2018, hvilket var vores overbevisning efter at have læst

nogle danske artikler, der hentydede netop dette (Martí Estruch, bilag 2: 9). Derfor valgte vi også at droppe dette spørgsmål til de catalanske politikere.

Alle syv interviews i denne specialeafhandling foregik i Catalonien, hvorfor alle interviewpersoner kommer fra en anden kultur end den nordeuropæiske, som vi selv kommer fra. Derfor kan de kulturelle faktorer påvirke relationen mellem interviewer og interviewperson (Kvale & Brinkmann, 2015: 198). Derudover kan der opstå sproglige barrierer, både undervejs i selve interviewet ligesom det kan forekomme ved transskriberingen, hvorfor det er vigtigt at være meget præcis under interviewet (Kvale & Brinkmann, 2015: 199). Derfor er det også særdeles vigtigt i vores tilfælde at finde interviewpersoner, der er stærke i engelsk, da vi ikke selv er sprogligt stærke nok i hverken spansk eller catalansk. Vores liste af kilder ser således ud:

Figur 2: Interviewpersoner

Listen af interviewpersoner tæller fem politikere, hvoraf tre er fra partiet Esquerra Republicana de Catalunya, hvor Raül Romeva og Alfred Bosch begge er tidligere catalanske udenrigsministre. Romeva var udenrigsminister under valget og var én af de catalanske politikere, der senere hen blev fængslet. Bosch var efterfølgende udenrigsminister i perioden efter valget og i perioden, hvor Romeva og de andre politiske aktører fik deres endelig fængselsdom efter at have siddet varetægtsfængslet over en længere periode. Meritxell Serret er tidligere catalansk landbrugsminister, og måtte efter valget søge eksil. Hun var den første catalanske politiker, der kom tilbage til Catalonien fra eksil. Serret er sammen med Marc Parés og Ferran Pedret nuværende medlemmer af det catalanske parlament.

4.2.3 Interviewguide

Inden afrejse til Catalonien og afholdelsen af interviewene udarbejdede vi en interviewguide til vores syv interviews. Vi har udarbejdet én fælles interviewguide til de fem politiske kilder og de to journalister. Den udarbejdede interviewguide danner grundlag for vores interviews, men i alle interviews har vi haft mulighed for undervejs at indrette interviewundersøgelsen efter den individuelle kilde. Dette gælder både spørgsmål til og om den enkelte kilde, hvor deres svar undervejs kan afføde nye spørgsmål, som ikke nødvendigvis er forberedt inden (Kvale & Brinkmann, 2015: 157). Det handler også om den tidsramme, vi er blevet stillet til rådighed i det enkelte interview. For eksempel havde vi kun knap en halv time til at interviewe Raül Romeva, hvorfor vi skulle gøre os nogle overvejelser, om hvilke dele af vores interviewguide, der var vigtigst at få med i interviewet.

Vores interviewguide tager udgangspunkt i Kvale og Brinkmanns (2015) værk *Interview – Det kvalitative forskningsinterview som håndværk*. Som det første forudsætter vi vores eget formål med interviewene og undersøgelsens tematisering, hvilket vil sige undersøgelsens *hvorfor, hvad og hvordan*. Vores *hvorfor* er specialeafhandlingens kerne og formål, hvilket er at besvare den anden del af vores problemformulering. Undersøgelsens *hvad* forudsætter en erhvervelse af forhåndsviden, så vi ved, at vores

kilder kan bidrage til besvarelsen af vores problemformulering. Dette forarbejde er gjort med de kilder, vi har indhentet, da de alle på hver deres måde har en unik viden og indsigt i konflikten ud fra deres respektive jobs og roller. Undersøgelsens *hvordan* omhandler, hvorledes vi vil tematisere, planlægge og designe selve interviewene. Her har vi besluttet at placere os tæt op af de to hovedteoretiske tilgange i specialeafhandlingen, *agenda-setting* og *mediesystemteori*, som vi benytter som tematiseringer i udarbejdelsen af interviewspørgsmålene for at få nogle unikke svar på vores problemformulering (Kvale & Brinkmann, 2015: 158).

Udarbejdelsen af vores interviewguide fortsætter derefter med at tage udgangspunkt i vores egen rolle som interviewere i forhold til de enkelte kilder. Intervieweren kan påtage sig forskellige roller, alt efter hvordan intervieweren ønsker at håndtere den pågældende kilde. I forhold til de fem politikere er vi interesserede i at positionere os som *undersøgeren*, der ikke udelukkende er tilfreds med at registrere meninger og holdninger, men prøver at grave ned i dem og udfordre dem (Kvale & Brinkmann, 2015: 133). Det er i vores undersøgelse afgørende, at vores politiske kilder ikke får lov til udelukkende at udtrykke deres politiske holdninger, men også bliver udfordret på netop disse. Med en kritisk og nysgerrig tilgang håbes der på, at interviewene kan bidrage til et dybere lag af forståelse og viden inden for undersøgelses formål, hvilket er at få viden om catalanske politikeres holdning til den internationale dækning af konflikten.

Med udgangspunkt i Kvale og Brinkmanns definitioner og beskrivelser af de forskellige typer af interviewpersoner, har vi inden udarbejdelsen af interviewguiden gjort os overvejelser, om hvilke forskellige typer interviewpersoner vi kan støde på, så vi er forberedte på potentielle afvigelser. Kvale og Brinkmann beskriver blandt andet interviewperson-rollen *reporteren*. Denne rolle er både hjælpsom ærlig, løgnagtig, passiv og glemsom (Kvale & Brinkmann, 2015: 137). Denne type interviewperson forestiller vi os i høj grad, at vi kan støde på i form af vores fem politiske kilder, og det er her essentielt, at vi er i stand til at holde trit med vores interviewguide, så kilderne ikke får lov til at styre interviewet i uhensigtsmæssige retninger.

Vores tematisering er specialeafhandlingens hovedteoretiske tilgange, *agenda-setting* og *mediesystemteori*. Interviewspørgsmålene er dermed inddelt i disse to hovedtemaer, som vi benytter som teoretisk baggrund for udarbejdelsen af vores spørgsmål. I den færdige interviewguide er vi opmærksomme på, at nogle spørgsmål ikke nødvendigvis vil resultere i et forventet eller brugbart svar. Derfor udarbejdes der til hvert spørgsmål et eller flere underspørgsmål, der har til formål at bringe interviewet tilbage til temaet og undersøgelsens formål. Da det kan være svært at forudse en kildes svar på et spørgsmål, er det essentielt at være forberedt på tematiske afvigelser og manglende villighed eller forståelse fra kildens side i forhold til undersøgelsens formål. Her er det vores ansvar at holde interviewet indenfor de ønskede rammer (Kvale & Brinkmann, 2015: 185).

Der ligger en essentiel forberedelse, når vi har med både elitekilder og kilder fra en anden kultur at gøre. Her er det en forudsætning, at vi er så optimalt informeret om emnet og personerne som muligt. Vi risikerer, at kilderne mister respekten for os som interviewere, hvis vi mangler viden om emnet, mens vi ligeledes kan blive vildledt undervejs af kilderne, hvis vi ikke er velforberedte (Kvale & Brinkmann, 2015: 201). Vi er dog som interviewere godt inde i emnet, hvorfor interviewprocessen handler mest om at sætte sig ind i de enkelte kilders rolle nu og i forbindelse med den løbende konflikt om catalansk uafhængighed. Det kan modsat aftvinge respekt og velvillighed fra kildens side, hvis vedkommende bemærker en stor interesse og viden om emnet fra interviewernes side.

4.2.4 Ethiske overvejelser

Denne specialeafhandlingens interviewundersøgelser har ikke indeholdt mange etiske overvejelser, men på enkelte områder har vi vurderet, at det er nødvendigt at sikre os, at eventuelle etiske gråzoner ikke overskrides. Først og fremmest har vi sikret os, at ingen af kilderne føler et behov for at være anonyme. Det er et etisk dilemma, hvordan kilder fremstilles, der ønsker at være anonyme, lige så vel som det er at sikre, at kilder giver samtykke til at benytte deres fulde identitet (Kvale & Brinkmann, 2015: 114). Derfor starter vi med at fortælle kilderne, hvad det er, de udtaler sig til, og spørger dem, om vi må benytte deres navn og personbeskrivelse. Dette er undersøgt på forhånd, men for en sikkerheds skyld gentages denne proces inden interviewet. Ligeledes spørger vi kilderne

om samtykke til at optage interviewet, så vi kan genhøre og dokumentere udtagelserne efterfølgende. Det er desuden en etisk overvejelse, hvor meget der skal deles om undersøgelsens formål med kilderne, inden interviewene går i gang. Dette er både i forhold til at give kilderne en fair og transparent indgang til interviewene, men ligeså i forhold til ikke at lade dem få så meget indsigt, at de kan manipulere med undersøgelsens resultat (Kvale & Brinkmann, 2015: 113). Vi har dog vurderet, at det er både etisk mest korrekt og samtidig problemfrit for vores undersøgelse at fortælle alle kilderne, om hvad specialeafhandlingens emne er og forsøger at skabe svar på.

4.2.5 Transskribering

Til at dokumentere vores kilders svar i interviewundersøgelsen har vi optaget alle interviews via en lydoptager på to forskellige telefoner. På den måde får vi gemt interviewene som lydfiler, samtidig med at det giver os frihed til at koncentrere os fuldt ud om interviewets emne og energi undervejs (Kvale & Brinkmann, 2015: 237). Den efterfølgende del består i at transskribere interviewene, så vi har al interviewmateriale på skrift, og på den måde kan henviser til de respektive bilag. Da vi havde indsamlet syv timers interviewoptagelser, krævede transskribering mange timers arbejde. En dikteringsfunktion gjorde processen en smule nemmere, da transskriberingsarbejdet derfor primært bestod i at læse igennem og rette fejl i dikteringen. Hertil hører en række små udfordringer i transskriberingen, eksempelvis talesprog, fyldord, forkerte oversættelser grundet begrænsede engelskkundskaber og brugen af spanske ord. Der findes ifølge Kvale og Brinkmann ingen standardregler, for hvad transskribenten gør eller bør vælge i disse situationer, men derimod en forventning om proklamation om eventuelle omskrivninger (Kvale & Brinkmann, 2015: 239). Dette har vi efterfulgt.

I interviewet med Raül Romeva opstod en smule lydtekniske udfordringer, da interviewet foregik udenfor, og der i baggrunden var en højlydt begivenhed. Dette medførte mindre vanskeligheder med at høre alle udtalelser klart og tydeligt, men kun ved ganske få lejligheder måtte vi notere et spørgsmålstejn ud fra et ord eller en sætning. Dette har ligeledes gjort sig gældende i andre interviews, hvor vi eksempelvis har indsat spørgsmålstejn, hvis interviewpersonen har udtalt spanske ord, som vi ikke har forstået.

Dette er gjort klart og tydeligt i transskriberingen. De færdige transskriberinger er blevet farvekodet på baggrund af forskellige temaer. Dette gøres for at danne et mere overskueligt overblik. De to overordnede temaer i farvekodningen er mediesystemteori og agenda-setting. Farvekodningen består af rød, når det omhandler mediesystemteori, og grøn når det er agenda-setting. På den måde kan vi lettere finde rundt i de 82 siders transskription.

5.0 Resultater og analyse

Analysen starter med et deskriptivt overblik af resultaterne af indholdsanalysen. Resultaterne benyttes til at udlede konklusioner om de danske mediers dækning af konflikten i Catalonien, og hvordan dækningen har udviklet sig over de tre udvalgte perioder. Dernæst analyseres de catalanske politikeres forventninger og holdninger til internationale mediers dækning af konflikten, som de kommer til udtryk i vores interviewundersøgelse. Her inddrages Hallin og Mancinis mediesystemteori til at analysere, hvordan forskelle på mediesystemer kan influere politikernes forventninger og holdninger. Afslutningsvis analyseres det, hvordan udvalgte aspekter i de danske mediers dækning kan resultere i udenrigsjournalistiske udfordringer.

5.1 Resultater af indholdsanalysen

I dette afsnit vil vi beskrive vores resultater fra kodningen af 807 artikler fra danske dagblade og give et deskriptivt overblik af udvalgte variable. Først vil vi præsentere den generelle danske dækning, inden vi undersøger, hvordan dækningen har udviklet sig gennem de tre perioder. Herefter vil vi analysere på graden af neutralitet eller sympati blandt de ni dagblade, hvorefter vi undersøger, hvilke journalister der har præget dækningen.

5.1.1 Den danske dækning

Der er stor variation i mængden af dækningen fra de danske dagblade, hvor Jyllands-Posten med afstand er det medie, der har dækket konflikten mest. Jyllands-Posten har med 217 artikler således knap 11 gange så mange artikler som Ekstra Bladet, der har skrevet 20 artikler i samme periode. I gennemsnit har hvert dagblad skrevet i

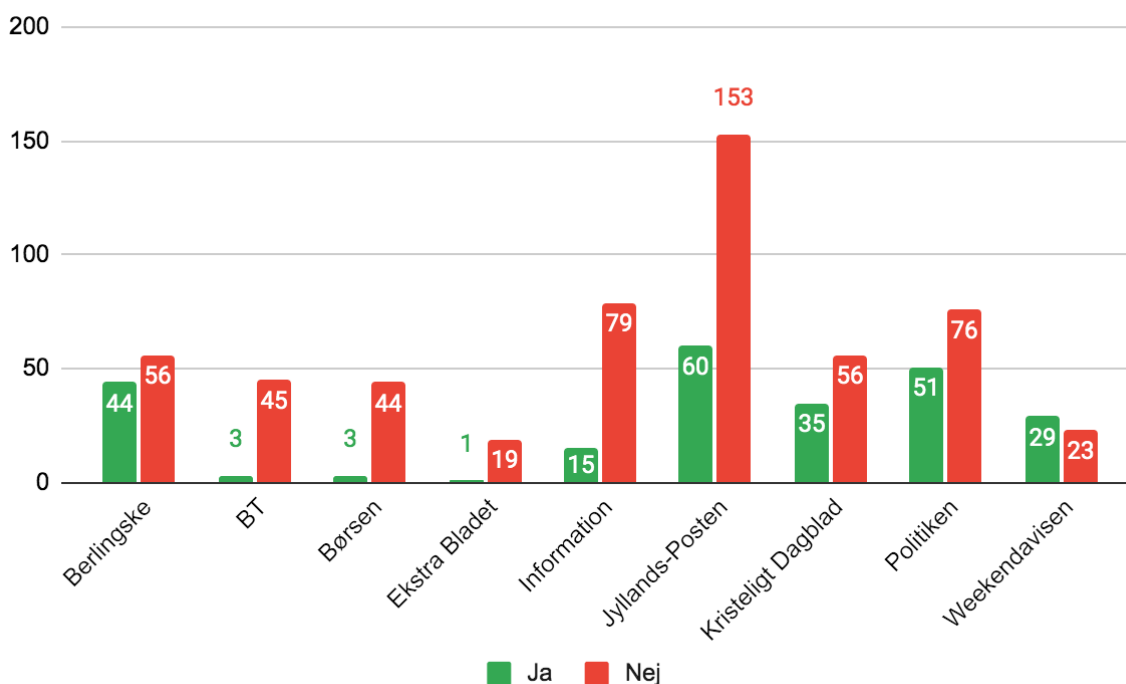
underkanten af 90 artikler om konflikten fra 2017 til 2022. Dermed ligger Jyllands-Posten, Politiken, Berlingske, Kristeligt Dagblad og Information over gennemsnittet, mens Weekendavisen, BT, Børsen og Ekstra Bladet ligger under.

Tabel 6: Dagbladenes artikeltyper

Medie:	Analyse	Andet	Debat-indlæg	Feature	Forside-henvisning	Interview	Kronik	Leder	Nyheds-artikel	Portræt	I alt
Berlingske	9	1	6	13	3	3	3	2	59	4	103
BT		1	1	1					44	1	48
Børsen	2	1	2		1			1	41		48
Ekstra Bladet		3	5						12		20
Information	13		13	5	1	3	4	14	40	2	95
Jyllands-Posten	13	2	43	19	4	4	6	10	116		217
Kristeligt Dagblad	10	2	7	4	5	6	5	2	52	3	96
Politiken	12	5	17	14	1	6	6	6	55	6	128
Weekendavisen	4	4	4	14		3	7	3	13		52
I alt	63	19	98	70	15	25	31	38	432	16	807

I Tabel 6 kan vi desuden se, at otte af de ni medier har flest nyhedsartikler, hvor eneste outlier er Weekendavisen, som har 14 features og 13 nyhedsartikler ud af deres 52 samlede artikler. Begrundelsen for dette kan være, at Weekendavisen er det eneste danske dagblad, der fysisk har været flere gange i Catalonien eller Spanien, når de har skrevet artikler om konflikten, end de har skrevet artikler om konflikten fra Danmark eller andre steder i verden, hvilket fremgår i nedenstående figur.

Figur 3: Er artiklen skrevet i Catalonien eller Spanien?

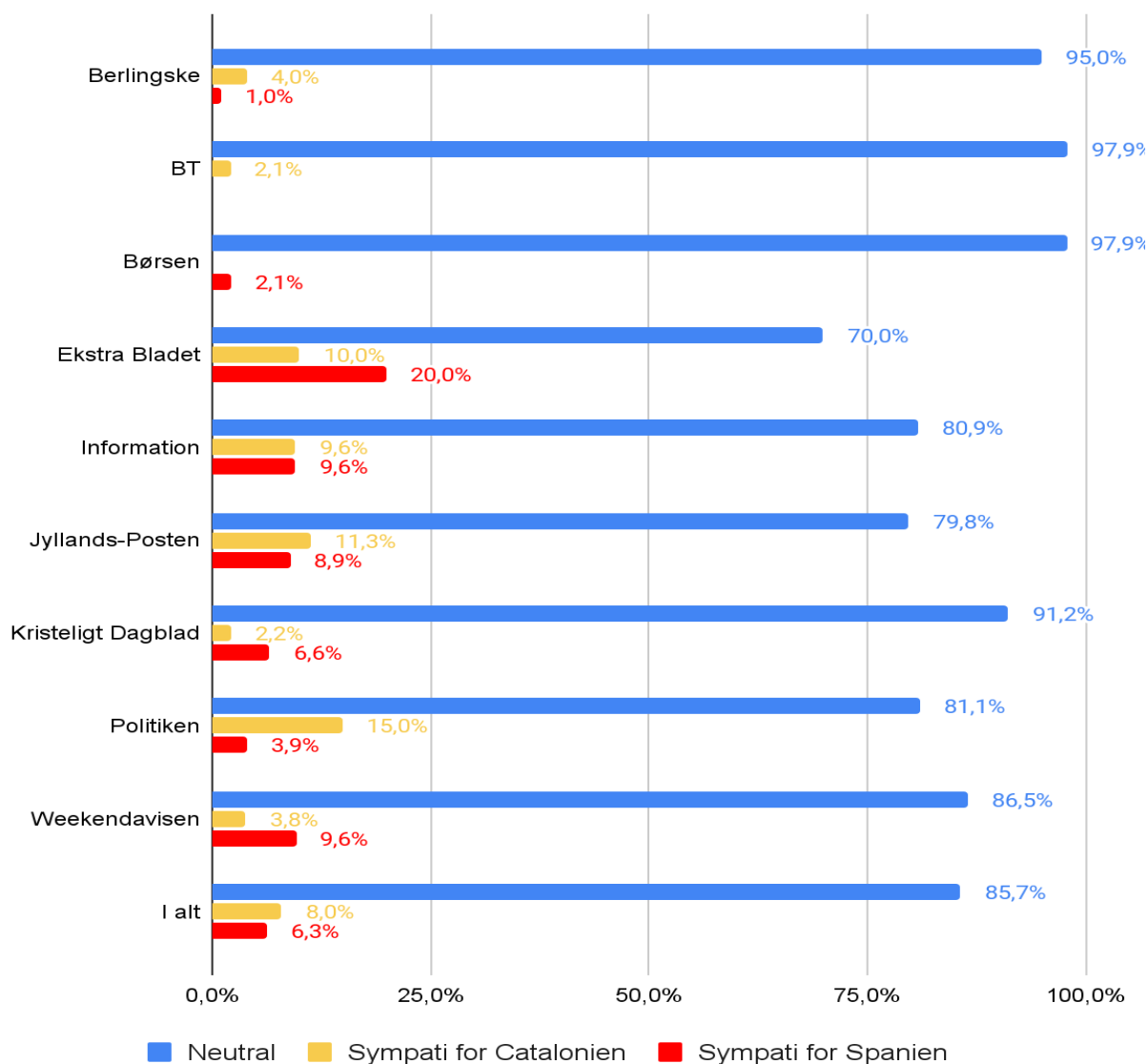

Figur 3 viser, at samtlige danske dagblade har skrevet artikler fra Catalonien eller Spanien. Mens Weekendavisen fysisk har skrevet 55,8 procent af deres artikler i enten Catalonien eller Spanien, har BT, Børsen og Ekstra Bladet maksimalt skrevet syv procent af deres artikler i Catalonien eller Spanien. I modsætning til Weekendavisen, der procentvis var det dagblad, som havde skrevet flest features målt på deres artikelmængde, har hverken Ekstra Bladet eller Børsen benyttet sig af denne artikeltype, mens BT har skrevet én. Desuden havde hverken BT, Børsen eller Ekstra Bladet skrevet artikeltyperne interviews og kronik i modsætning til de seks andre dagblade, hvorfor valg af artikeltyper har haft en betydning for dagbladenes interesse i at skrive artiklerne fra konflikten. I alt er 241 artikler skrevet fysisk i enten Catalonien eller Spanien, mens 551 er skrevet andre steder. De sidste 15 artikler er forsidehenvisninger, hvorfor de ikke er blevet kodet i denne variabel.

I Tabel 6 kunne vi fastslå, at der har været stor variation i brugen af artikeltyper blandt de danske dagblade, men hvordan er fordelingen blandt dagbladenes neutralitet? Generelt viser vores kodning, at de danske dagblade har dækket konflikten neutralt, da

85,6 procent af artiklerne er kodet som neutrale. Otte procent er kodet som sympatiserende for Catalonien, men 6,3 procent af artiklerne er kodet som sympatiserende for Spanien. Den høje procentdel af neutrale artikler stemmer godt overens med Hallin og Mancinis beskrivelse af den korporative-demokratiske model, som Danmark er en del af. Dette mediesystem defineres blandt andet ved at have en høj grad af journalistisk professionalisme, hvilket er en medvirkende faktor til at sikre en stærk neutral presse (Hallin & Mancini, 2004: 67).

Figur 4: Sympatien i de danske dagblade

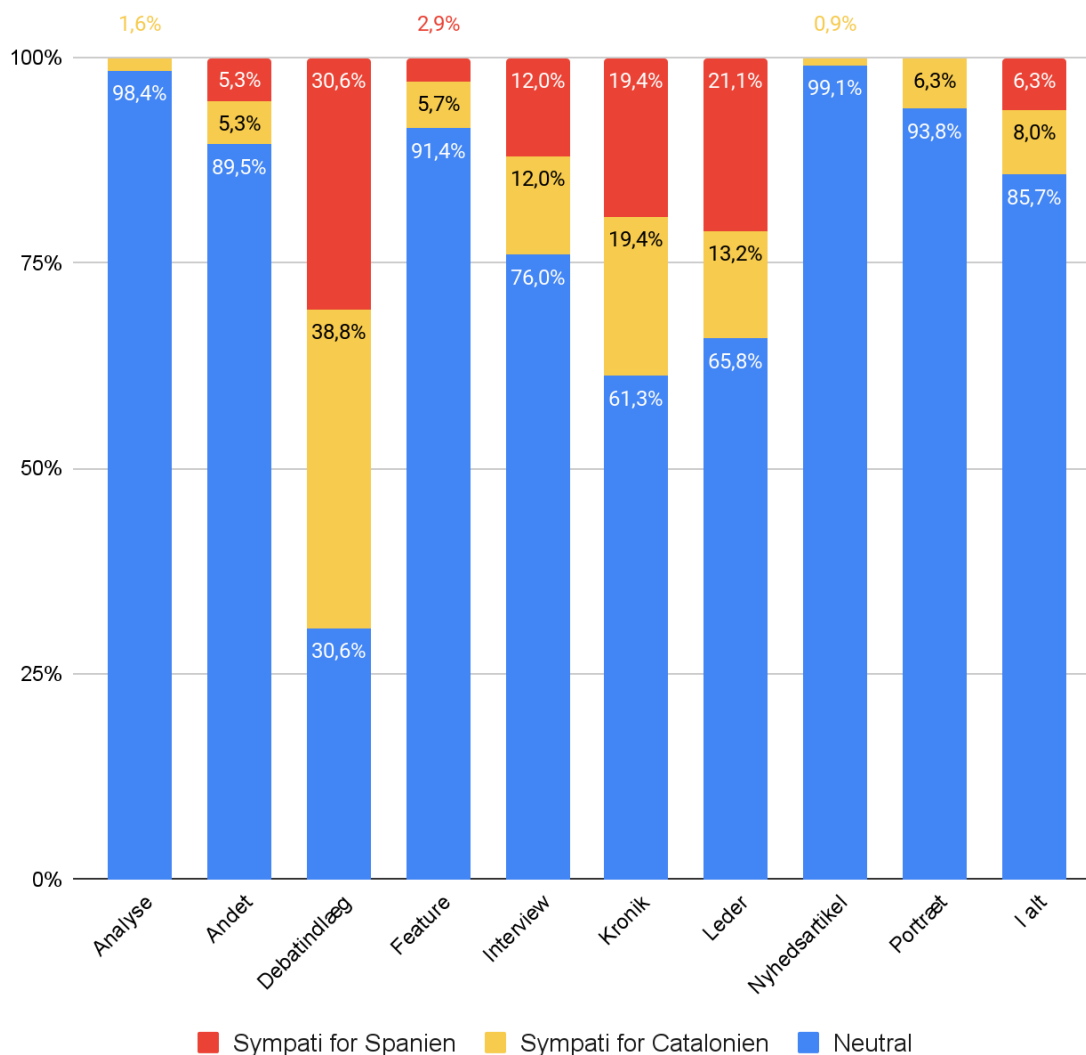
Ekstra Bladet har med 70 procent den laveste procentsats på neutrale artikler, hvilket der kan der være flere årsager til. Ekstra Bladet er med afstand det danske dagblad, der har dækket konflikten mindst med en total på 20 artikler, hvorfor få artikler med sympati til enten Spanien eller Catalonien får stor betydning for den samlede procentsats. Dette kan desuden være en del af forklaringen på, at Ekstra Bladet procentmæssigt viser størst sympati for Spanien, da det sker i 20 procent af artiklerne. Dette svarer dog kun til fire artikler grundet den lave dækningsgrad fra dagbladet. Desuden ligger sympatien for Catalonien på 10 procent, hvilket er den tredjestørste procentsats blandt de danske dagblade.

De to dagblade, der har en større procentsats end Ekstra Bladet i forhold til sympati rettet mod Catalonien, er Politiken og Jyllands-Posten, der har en procentsats på henholdsvis 15 og 11,3 procent. Modsat Ekstra Bladet er Jyllands-Posten og Politiken de to danske dagblade, der har skrevet flest artikler om konflikten, hvorfor procentsatserne ikke afhænger af enkelte artikler. Derudover har Jyllands-Posten og Politiken skrevet flest artikler fra enten Spanien eller Catalonien, hvorfor vi senere vil undersøge, om dette kan have indflydelse på dagbladenes dækning og neutralitet. Mens fordelingen blandt sympatien er relativt lige i Jyllands-Postens artikler, hvor kun 2,4 procentpoint adskiller sympatien for Catalonien og Spanien, så er forskellen markant større hos Politiken, hvor forskellen ligger på 11,1 procentpoint. I modsatte kategori ligger Weekendavisen, der har skrevet 29 ud af deres 52 artikler i Spanien eller Catalonien. Dermed har de en procentvis større andel artikler skrevet fra konfliktens område end Jyllands-Posten og Politiken, der dog har en større samlet total. I Weekendavisens artikler sympatiserer 9,6 procent med Spanien, mens 3,8 procent sympatiserer med Catalonien. Weekendavisens dækning adskiller sig en del fra resten af de danske dagblade, da de blandt andet har den klart laveste procentsats af nyhedsartikler, der kun omfatter 25 procent af dagbladets dækning. Derimod fylder artikeltypen features en smule mere med 26,9 procent, mens resten af dagbladets dækning er jævnt fordelt mellem de forskellige artikeltyper.

Derudover er det bemærkelsesværdigt, at Ekstra Bladet, Jyllands-Posten, Information og Politiken har den laveste procentsats af neutralitet i deres samlede dækning, da de fire

medier samtidig har den højeste procentsats af debatindlæg. De fire dagblade har udgivet mellem 13,3 og 25 procent af deres artikler som debatindlæg, hvorfor vi nu vil undersøge, om der er en sammenhæng mellem antallet af debatindlæg og dagbladets neutralitet.

Figur 5: Artikeltype og neutralitet

Kodningen viser, at artikeltypen har stor betydning for artiklens neutralitet. Dette gør sig særligt gældende ved debatindlæg, hvor 38,8 procent sympatiserer med Catalonien, mens 30,6 procent sympatiserer med Spanien og 30,6 procent er neutrale. Ud fra Figur 5 kan vi desuden aflæse, at artikeltyperne ‘debatindlæg’, ‘interview’, ‘kronik’ og ‘leder’ alle ligger over det samlede gennemsnit i forhold til sympati med både Catalonien og Spanien, mens

de resterende artikeltyper ligger under gennemsnittet. Desuden kan det konkluderes, at en af grundene til den høje samlede neutralitet i den danske dækning er, at nyhedsartikler samlet fylder 53,5 procent af den samlede danske nyhedsdækning, hvor 99,1 procent af denne artikeltype er kodet som neutrale.

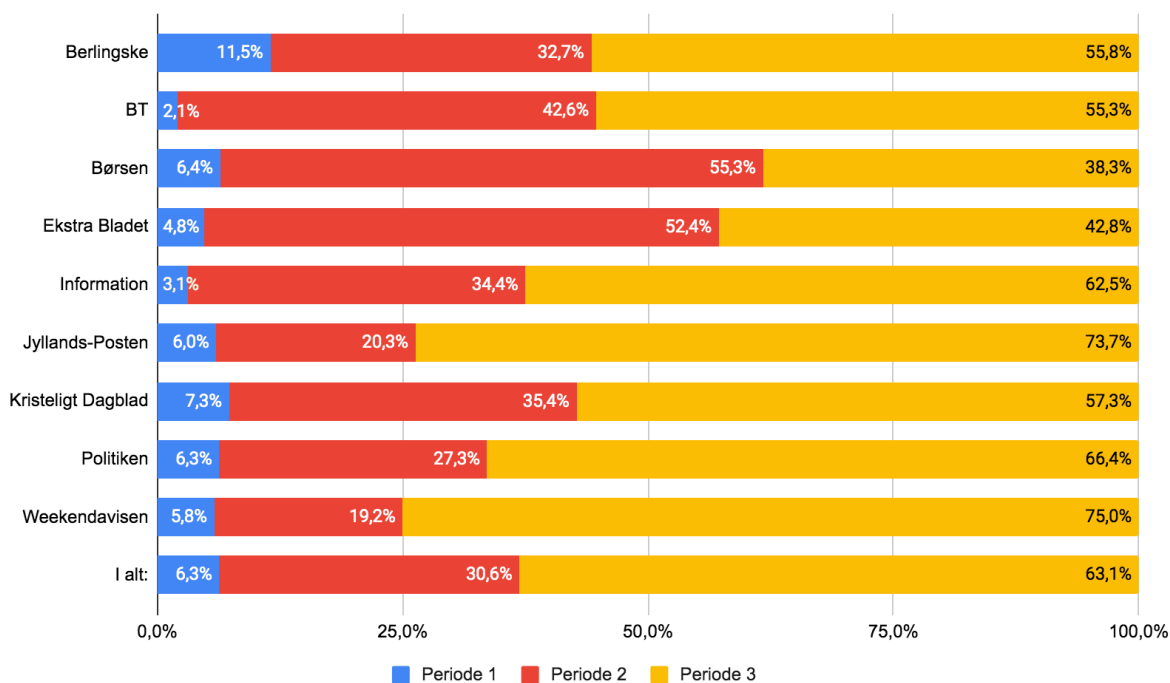
5.1.2 Udviklingen i dækningen før, under og efter valget

De tre udvalgte perioder differentierer i høj grad i varighed, hvorfor der kan forekomme naturlige forskelle i dækningsmængden. Første periode har en varighed på 262 dage før valget. I denne periode har de danske dagblade skrevet 51 artikler, hvilket svarer til 0,2 artikler per dag blandt alle ni medier. Dermed leverer hvert medie i snit i 0,02 artikler om konflikten dagligt. På dette stadie er konflikten langt fra på sin højeste, omend den daværende catalanske præsident Carles Puigdemont havde udtrykt ønsket om catalansk selvstændighed. Konflikten var i starten af denne periode ikke for alvor blusset op på et regionalt og nationalt niveau, da det først er i foråret 2017, at Puigdemont udskriver en uafhængighedsafstemning. Dette kan forklare, hvorfor det særligt i starten af perioden ikke har været interessant udenrigsjournalistik for de danske dagblade, og dermed ikke tiltrækker den store opmærksomhed.

Anden periode, som vi har defineret som den mest intensive valgperiode, strækker sig over 35 dage. På trods af den korte varighed tiltrækker denne periode stor opmærksomhed fra de danske dagblade, hvor konflikten for alvor bliver sat på den danske mediedagsorden. I alt skriver de ni danske dagblade 247 artikler i perioden, hvilket svarer til 7,1 artikler per dag. Dette svarer til 0,8 artikler per dag hos hvert dagblad, hvilket er mere end 35 gange så meget som i perioden inden valget. I tredje og sidste periode, som er perioden efter valget, finder vi den største mængde artikler med en total på 509. Denne periode strækker sig dog over 1528 dage, hvorfor artikelmængden blot svarer til 0,3 artikler per dag hos de ni danske dagblade tilsammen. Det giver et snit på 0,03 daglige artikler per dagblad. Dermed har perioden efter valget ikke tiltrukket ret stor opmærksom i den danske presse, hvor den manglende interesse er tydelig i slutningen af den femårige varighedsdækning. I de sidste to år fra 1. januar 2020 til 1. januar 2022 bliver der skrevet 58 artikler om konflikten, hvilket svarer til 0,08 daglige artikler i alt blandt de ni danske

dagblade. Her kan McCombs første niveau inden for agenda-setting inddrages, som omhandler hvor meget opmærksomhed et objekt kan tiltrække (McCombs, 2005: 160). Konflikten som objekt har opnået stor opmærksomhed i valgperioden, mens objektet i de to øvrige perioder ikke har haft høj prioritet på de danske dagblades dagsorden.

Figur 6: Dagbladets antal artikler pr. periode i procent

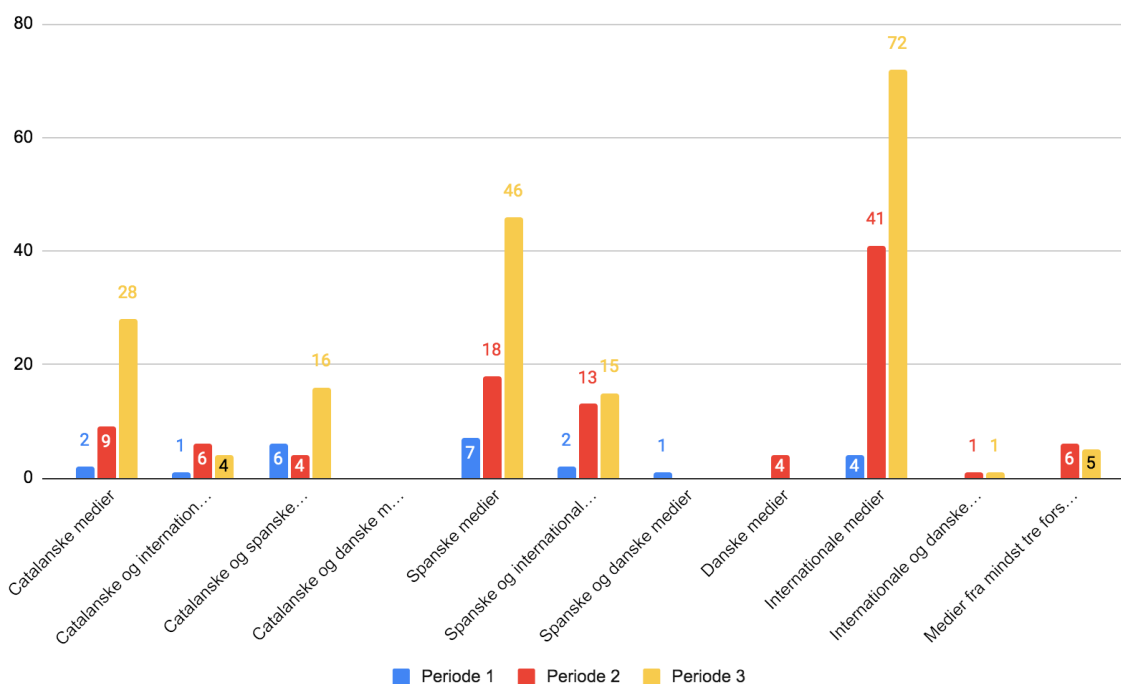

I ovenstående figur kan vi se fordelingen af artikler blandt de ni dagblade. Figur 6 giver et visuelt overblik af dagbladenes aktivitetsniveau i de tre perioder, mens gennemsnittet af dagbladene fremgår i nederste bjælke for at tydeliggøre, hvordan hvert dagblad adskiller sig fra den generelle dækning. I figuren fremgår det, at langt de fleste dagblade har skrevet flest artikler i tredje periode, hvilket passer med den samlede mængde artikler i perioden, omend vi før fik klargjort, at det ikke har været den periode, hvor de har skrevet flest artikler målt på daglig basis. De to dagblade Børsen og Ekstra Bladet har som de eneste skrevet flere artikler under valgperioden, end de har gjort efterfølgende. En af grundene til, at Børsen har skrevet flest artikler i valgperioden, kan være, at en catalansk løsrivelse fra Spanien ville få store økonomiske konsekvenser for blandt andet aktiemarkedet. I kodningen har vi observeret, at Børsens opmærksomhed mod konflikten

særligt var rettet mod valgperioden, hvor flere spanske banker og virksomheder flyttede deres hovedkontorer fra Catalonien til andre regioner i Spanien. Børsen havde således 36 procent af deres artikler i valgperioden, hvor hovedfokus ikke var på konflikten, men i stedet på eksempelvis aktiemarkedet. Dette kan ses i artikler som *'Spanske aktier gled i catalansk afstemning'* (3. oktober 2017), *'Barclays: Spansk split betyder markedsuro'* (6. oktober 2017) og *'Nordea: Vil du være fræk, køb spansk'* (17. oktober 2017). Hermed forsøger Børsen at lave en domesticering af udenrigskonflikten, hvor de fremhæver nyhedskriteriet væsentlighed for dagbladets modtagere ved at lave en dansk framing på konflikten (Johansen, 2016). Da konflikten begyndte at nedtrappe, var der mindre økonomiske risici, hvorfor Børsens dækning faldt i samme ombæring. I 2020 og 2021 skrev dagbladet blot én artikel om konflikten.

Alle tre perioder indeholder flest artikler, hvor der ikke bliver henvist til andre medier. Der sker en gradvis stigning i antallet af artikler uden henvisninger, som i første periode ligger på 54,9 procent, mens antallet ligger på 58 procent i valgperioden. I sidste periode er tallet steget til 62,8 procent. En af grundene, til at der generelt har været en overvægt af artikler uden henvisninger, kan være, at en del af dækningen har været præget af debatindlæg, ledere, features og kronikker, hvor graden af henvisninger ofte er færre end i nyhedsartikler. Derudover har flere nyhedsartikler været korte telegrammer, som er udarbejdet af nyhedsbureauer, der i flere tilfælde har været uden henvisninger. Når de danske artikler har henvist til andre medier, har det oftest været til internationale medier. Det skyldes blandt andet, at der ofte er blevet henvist til information fra nyhedsbureauer som Reuters, AFP og AP. Det er sket 117 gange, at der udelukkende er blevet henvist til internationale medier. Dermed bliver der henvist markant oftere til internationale medier end medier fra Spanien eller Catalonien. Fordelingen af henvisninger fra de danske dagblade fremgår i nedenstående figur.

Figur 7: Hvilke medier henviser de danske dagblade til i de tre perioder

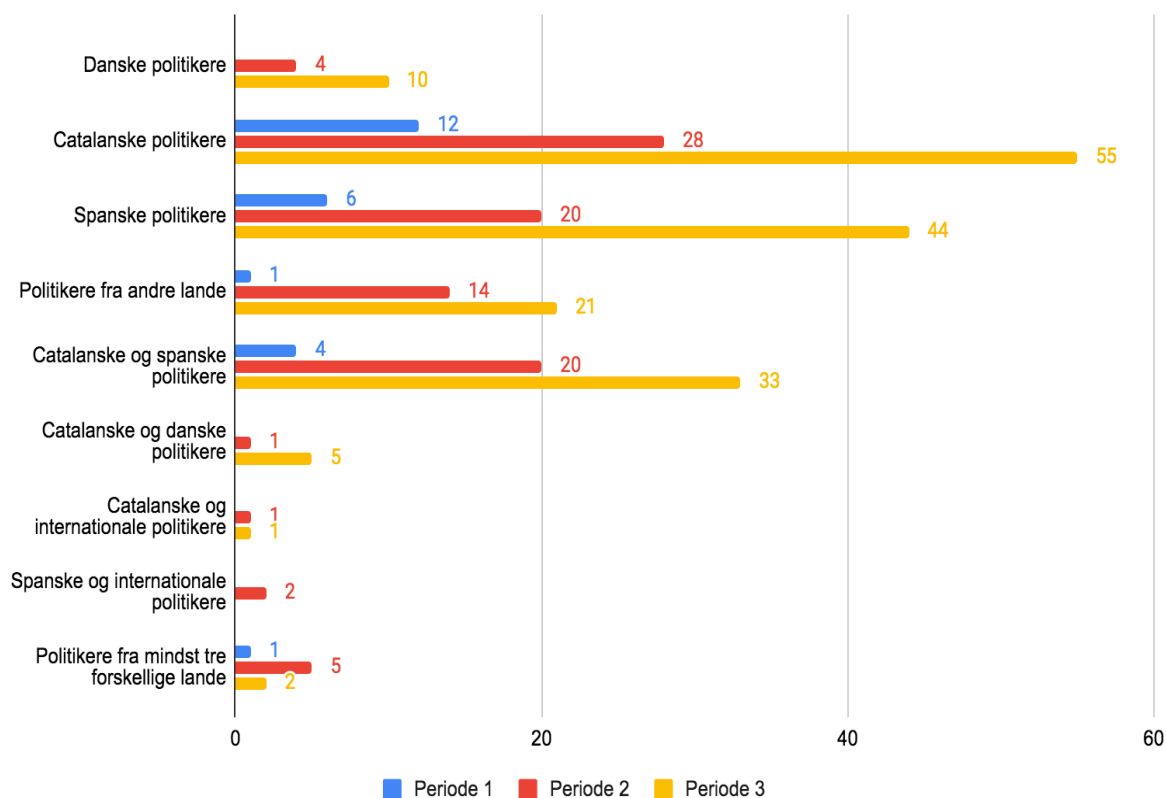

Figuren viser desuden, at der bliver henvist væsentligt oftere til spanske medier frem for catalanske medier i alle tre perioder. Dette kan blandt andet begrundes med, at nogle spanske medier er langt større end tilsvarende medier i Catalonien. Særligt det spanske medie El País gik ofte igen med i alt 101 henvisninger over de tre perioder. I første periode var der 13 henvisninger til mediet, i valgperioden lå tallet på 34, mens der efter valget var 54 henvisninger til El País. Dermed har det spanske medie suverænt flest henvisninger af alle medier i den femårige dækningsperiode. En af grundene til dette kan ligge i sproget, da langt flere mennesker forstår spansk end catalansk, hvorfor nogle catalanske medier vil have svært ved at tiltrække opmærksomhed fra udenlandske medier. Der findes dog catalanske medier, der både udgiver deres artikler på spansk og engelsk. I figuren fremgår det, at der sjældent bliver henvist til både catalanske og spanske medier i samme artikel. Det sker blot fire gange under valget, mens det efter valget forekommer i 16 artikler.

På trods af at de danske dagblade i højere grad henviser til spanske medier end til catalanske, så blev catalanske politikere oftere citeret frem for spanske. I 95 af de 807

artikler var det udelukkende en catalansk politiker, som blev citeret, mens tilfældet var 70 gange for spanske politikere. Derudover blev begge parter hørt i 57 artikler. I alt blev minimum en politiker citeret i 290 artikler, mens 517 artikler var uden citater fra politikere.

Figur 8: Hvilke politikere bliver citeret i artiklerne?

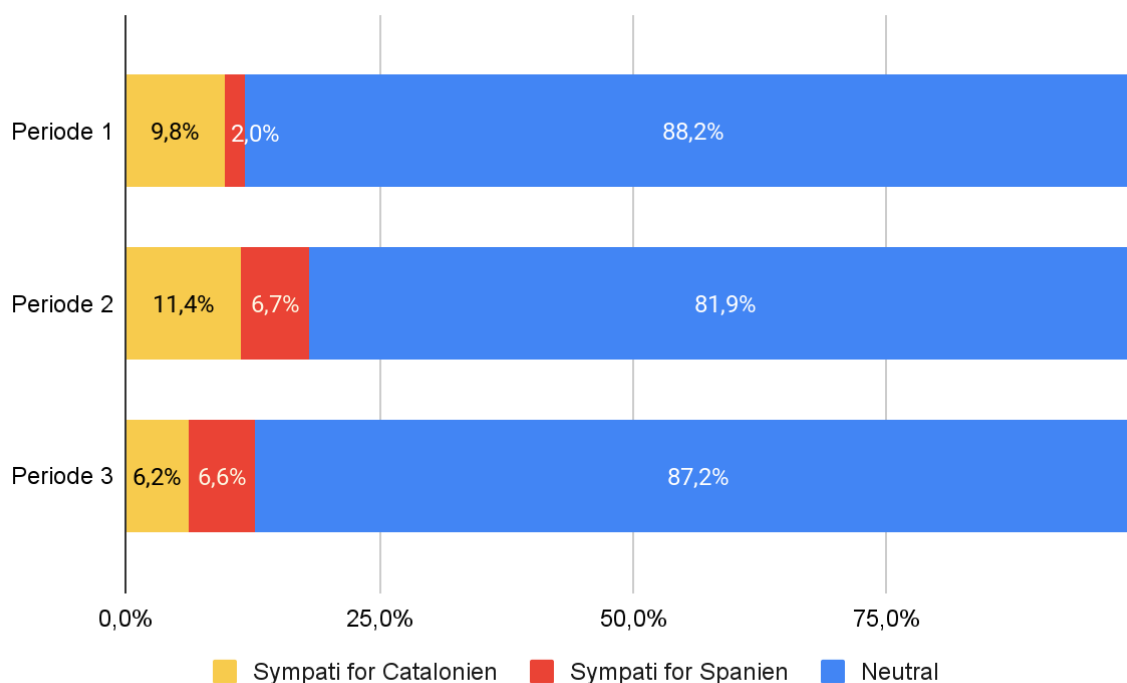

I alle tre perioder er der flere catalanske politikere, der bliver citeret, hvilket kan skyldes, at de catalanske politikere har kæmpet for at blive sat på dagsordenen i omverdenen i forsøget på at skabe international opbakning og opmærksomhed. Dette kom blandt andet til udtryk i tredje valgperiode, hvor Carles Puigdemont 20. januar 2018 tog til København, hvilket blev dækket markant af de danske medier, mens flere artikler indeholdt citater fra den catalanske leder. Generelt har Puigdemont fyldt meget i den danske dækning, hvor han på flere måder er blevet synonymet på konflikten. En søgning i kodningsarket viste, at hans navn indgik i 49 rubrikker, mens hans navn bliver brugt i langt flere artikler.

McCombs beskriver første niveau af agenda-setting som opmærksomhed tilrettet mod objekter, som kan være alt fra begivenheder til offentlige personer (McCombs, 2005: 160). Den tidligere catalanske præsident er således blevet et objekt i sig selv, der har fået opmærksomhed i den danske dækning, hvorfor konflikten ikke står som eneste interessante objekt i dækningen. Figur 8 viser desuden, at ingen danske politikere udtalte sig om konflikten til den danske presse i første periode, mens det blot er sket 20 gange i alt. Heraf var seks tilfælde i samspil med citater fra catalanske politikere. Flere pointer fra dette afsnit vil vi gå i dybden med i diskussionen.

I de to foregående figurer kunne vi først konkludere, at der gennem alle tre perioder har været flere henvisninger til spanske medier frem for catalanske medier, men omvendt var der i de tre perioder flere catalanske politikere, der blev citeret, end der var spanske. Nu vil vi undersøge, hvordan udviklingen i sympatien fra de danske dagblade har fordelt sig på de tre perioder.

Figur 9: Udviklingen af sympatien fordelt på perioder

Figuren viser, at der i alle perioder har været høj neutralitet på mindst 81,9 procent, mens mellem 12,8 og 18,1 procent har sympatiseret med enten Catalonien eller Spanien. I første periode sympatiserer fem gange så mange af artiklerne med Catalonien i forhold til Spanien. I valgperioden har både sympatien for Catalonien og sympatien for Spanien fået fremgang, hvilket resulterer i den laveste neutralitet målt på de tre perioder. En af begrundelser til dette kan være, at Catalonien oplever øget sympati, da billeder af catalanske borgere, der blev slået og hevet ud af valglokaler af den spanske politienhed Guardia Civil prægede en stor del af de danske artikler. Dermed lagde flere artikler vægt på, at Spanien opførte sig udemokratisk over for de catalanske borgere. McCombs (2004: 70) beskriver i andet niveau af agenda-setting, om hvordan medierne tillægger og beskriver objekter, i dette tilfælde konflikten mellem Catalonien og Spanien, hvor billederne af de forsømte catalanere ved valgstederne er med til at præge modtagernes opfattelse af konflikten. Entman (1993: 52f) beskriver ligeledes, hvordan medierne udvælger specifikke aspekter og gør dem iøjnefaldende til at påvirke offentlighedens mening. Samtidig oplever den spanske sympati en fremgang, da konflikten oplever en stigende opmærksomhed og flere er af den overbevisning, at Catalonien er i færd med at bryde den spanske forfatning, hvorfor de ikke kan tillade sig at løsrive sig fra Spanien. Desuden mener flere debattører, at Catalonien udelukkende ønsker selvstændighed, da de er en økonomisk stærk region, hvorfor de anser Carles Puigdemont og hans medpolitikere som værende egoistiske. Særligt mod slutningen af valgperioden, hvor de voldsomme billeder fra valgdagen er aftaget, begynder de spanske sympatisører i højere grad at melde deres holdning i de danske dagblade. Den spanske sympati falder med 0,1 procentpoint efter valget, mens den catalanske sympati tager et væsentligt dyk med 5,2 procentpoint. Det betyder samtidigt, at den tredje periode adskiller sig fra de to foregående, da den spanske sympati i denne periode overgår den catalanske sympati med 0,4 procentpoint, hvorfor det kan være svært at konkludere noget ud fra den lave forskel mellem de to parter. Det er dog interessant, at sympatien for Spanien er tæt på ens under og efter valget, mens sympatien for Catalonien tager et væsentligt dyk fra 11,4 procent til 6,2 procent. Den store nedgang for Catalonien kan skyldes, at sandsynligheden for selvstændighed blev lavere som tiden gik, hvilket den spanske regering havde en stor andel i, da de valgte at afsætte den catalanske regering, samtidig med at catalanske

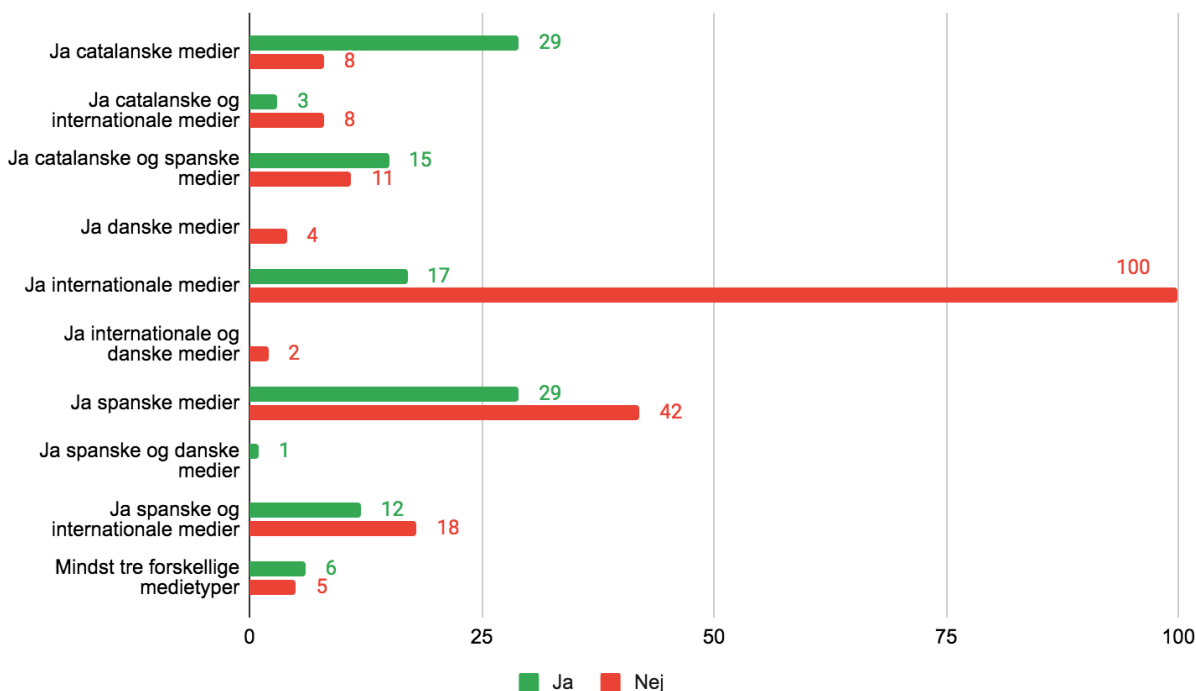
politikere og andre politiske aktører måtte søge i eksil for at undgå at blive fængslet. Den spanske fængsling af flere højtstående catalanske politikere fik kortvarigt sympatien til at stige i Cataloniens favør, hvilket selvstyrepræsidenten Carles Puigdemont, der var søgt i eksil i Bruxelles, brugte som argument til at få internationale politikere på banen. Det har dog været svært for Catalonien at finde lande, der ville anerkende Cataloniens uafhængighedsafstemning, hvilket kan være en af årsagerne til, at sympatien i de danske dagblade var faldende efter valget.

Tidligere konkluderede vi, at debatindlæg havde en stor part i graden af neutralitet, men i dette tilfælde virker det ikke til, at der er en sammenhæng, da valgperioden procentvis har færrest debatindlæg med 9,3 procent, hvor den samlede neutralitet er nede på 81,9 procent, mens procentsatsen for debatindlæg er højest efter valget, hvor antallet ligger på 13,7 procent. I sidste periode er neutraliteten steget til 87,2 procent.

5.1.3 Få journalister præger dækningen

I alt har der været 230 forskellige bylines i den danske dækning af konflikten, men flere af de danske dagblade har haft korrespondenter til at dække konflikten. Nogle korrespondenter har været fastboende i Spanien eller Catalonien og har dækket konflikten fra start til slut, mens andre har været faldskærmskorrespondenter, der blev kastet ned, da konflikten var på sit højeste. Korrespondenterne har ofte noteret, at deres artikler er skrevet i enten Catalonien eller Spanien. Ved sidstnævnte kan det dermed ikke fastslås, hvor i landet artiklen er skrevet. De fastboende korrespondenter kan i nogle tilfælde have den fordel, at de forstår det catalanske sprog, hvorfor de vil have lettere adgang til information fra begge sider af sagen. Dette fremgår i nedenstående Figur 10, som blandt andet viser, at der bliver henvist til langt flere catalanske medier, når artiklen er skrevet i enten Catalonien eller Spanien. Desuden viser figuren, at fordelingen mellem spanske og catalanske medier er langt mere jævn end tilfældet er ved artikler skrevet i Danmark.

Figur 10: Er artiklen skrevet i Catalonien/Spanien & henvisninger

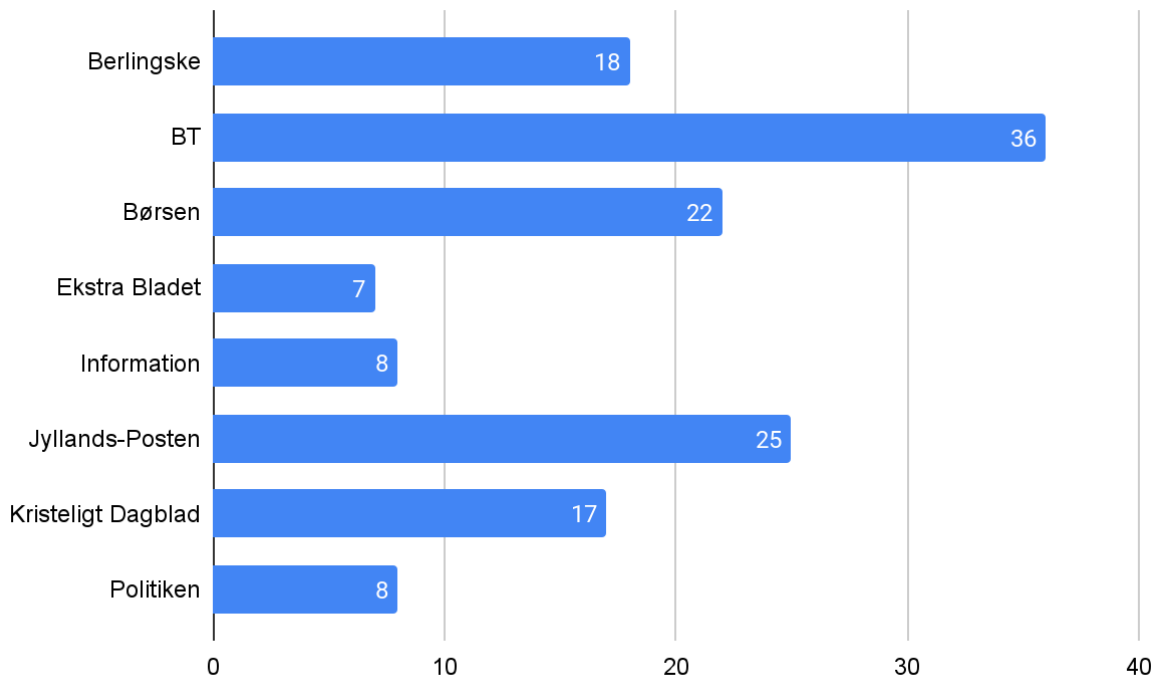

>> Figuren bygger på variablene 'Er artiklen skrevet i Catalonien eller Spanien' samt 'Hvilke medier henviser artiklen til'. De grønne søjler er derfor skrevet i Catalonien eller Spanien, mens de røde søjler ikke er skrevet fra konflikten.

I ovenstående figur er det ligeledes tydeligt, at artiklerne skrevet i Danmark i langt højere grad henviser til internationale medier. Det kan primært begrundes med, at korrespondenterne selv oplever konflikten, mens artikler skrevet i Danmark ofte henviser til information fra nyhedsbureauer som Reuters og AP.

Flere dagblade har ikke kun henvist til nyhedsbureauer, men direkte kopieret deres nyhedstelegrammer. Det gælder i særlig grad BT, der frem for korrespondenter primært har udsendt nyhedsartikler udarbejdet af nyhedsbureauer. I Figur 11 kan vi se, at BT havde 36 artikler, hvor et nyhedsbureau stod som afsender. Det svarer til 75 procent af deres artikler. BT's dækning har derfor sjældent fået en personlig vinkling med egne observationer fra konflikten.

Figur 11: Dagbladenes brug af nyhedsbureau som afsender

Jyllands-Posten har næstflest gange benyttet sig af et nyhedsbureau som afsender, men grundet deres samlede artikelmængde svarer det blot 11,5 procent af artiklerne. I stedet har Jyllands-Posten i stor grad gjort brug af journalisten Jette Elbæk Maressa, der med 88 artikler er den danske journalist, som har skrevet klart flest i kodningsperioden. Maressa har skrevet flere artikler om konflikten end dagbladene Ekstra Bladet, BT, Børsen og Weekendavisen, og hendes artikelmængde svarer til 10,9 procent af alle artikler om konflikten fra 2017 til 2022. Derfor har Maressa haft stor indflydelse på særligt Jyllands-Postens dækning, men også den generelle dækning, hvor hendes indblik og virkelighedsbillede af konflikten er blevet sendt ud til mange modtagere. Berlingskes Martin Tønner har skrevet næstflest artikler i kodningsperioden, hvor han har skrevet 50 artikler. Politikens Michael Seidelin har skrevet 37 artikler, hvilket betyder at Jette Elbæk Maressa har skrevet flere artikler end nummer to og tre har tilsammen. Nedenstående tabel viser, at Kasper Kloch, der har skrevet de første 29 artikler i kodningsperioden for Weekendavisen og den sidste artikel for Jyllands-Posten, er den eneste journalist, der har skrevet over halvdelen af dagbladets artikler. Jens Ulrich Pedersen fra Kristeligt Dagblad er eneste journalist blandt de øverste fem, der har angivet, at alle artikler er skrevet fra enten Catalonien eller Spanien.

Tabel 7: De fem mest anvendte journalister

Journalist	Dagblad	Artikler	Procent af dagbladets artikler	Skrevet i Spanien/Catalonien	Sympati (Neutral/Catalonien/ Spanien)
Jette Elbæk Maressa	Jyllands-Posten	88	40,6%	48	86/1/1
Martin Tønner	Berlingske	50	48,5%	42	48/2/0
Michael Seidelin	Politiken	37	28,9%	27	34/2/1
Kasper Kloch	Weekendavisen/ Jyllands-Posten	30 (29/1)	55,8% (WA)	28	29/0/1
Jens Ulrich Pedersen	Kristeligt Dagblad	27	28,1%	27	26/0/1

I alt har de fem korrespondenter skrevet 232 artikler om konflikten, hvilket svarer til 28,7 procent af den samlede dækning. Der kunne opstå et udenrigsjournalistisk problem, hvis deres artikler ofte sympatiserede til den ene eller anden side, men dette har ikke været tilfældet, da 223 af artiklerne er kodet som neutrale, mens fem sympatiserer for Catalonien og fire sympatiserer med Spanien. Dermed viser korrespondenterne, at deres artikler har givet et nuanceret og neutralt billede af konflikten. Det kan dog ikke konkluderes, at korrespondenterne deraf har fortalt alle historier uden at undlade detaljer, der kunne være enten positive eller negative for den ene part, da der i udarbejdelsen af enhver artikel forekommer til- og fravalg.

5.1.4 Delkonklusion

Ud fra resultaterne af indholdsanalysen kan vi konkludere, at valgperioden blev dækket mest intenst, hvor der i snit blev skrevet over 7 daglige artikler i de danske dagblade, mens der før og efter valget var et snit under 1 artikel om dagen. Generelt var der stor neutralitet i de danske dagblade gennem alle tre perioder, hvor den i hele perioden lå på minimum 81,9 procent. I de to første perioder var der et flertal, der sympatiserede med Catalonien frem for Spanien, hvilket efter valget vendte, omend det var marginalt flere, der sympatiserede for Spanien. Artikeltypen havde stor betydning for neutraliteten, hvorfor de fire medier med flest debatindlæg var de fire medier, der havde den laveste procentsats

af neutralitet. De danske dagblade henviser generelt set oftere til spanske medier frem for catalanske, men omvendt citerer de i højere grad catalanske politikere frem for spanske. Derudover kan vi konkludere, at dagbladenes korrespondenter stod for en stor mængde af den samlede dækning, hvorfor deres virkelighedsbilleder fra konflikten er blevet videreformidlet til mange danske nyhedsmotagere. I diskussionen vil vi med fokus på framing undersøge, hvilken betydning det har haft, at der i større grad er blevet henvist til spanske end catalanske medier, samtidig med at vi diskuterer, hvorfor de catalanske politikere oftere er citeret end spanske.

5.2 Analyse af interviewundersøgelse

De følgende afsnit tager udgangspunkt i specialeafhandlingens interviewundersøgelse, ud fra hvilken vi vil analysere de deltagende catalanske politikeres forventninger og holdninger til internationale mediers dækning af konflikten. Analysen omhandler de catalanske politikeres holdninger til internationale mediers objektivitet i dækningen, korrespondenters betydning samt brugen af spanske og catalanske medier som referencer i internationale mediers dækning og internationale politikeres ageren i medierne. Her inddrages Hallin og Mancinis mediesystemteori til at analysere de catalanske politikeres holdninger og forventninger. Disse temaer og generelt denne del af analysen har til formål at undersøge potentielle udenrigsjournalistiske problematikker set fra de catalanske politikeres øjne. I den efterfølgende diskussion vil de analytiske pointer fra denne del af analysen blive brugt til at diskutere udviklingen i mediesystemers betydning for udenrigsjournalistik.

5.2.1 Forventningerne til objektiv og kritisk dækning af konflikten

De fem politiske kilder i interviewundersøgelsen blev forholdt deres holdning til, hvordan de har oplevet den internationale dækning af konflikten. Flere af politikerne var af den holdning, at dækningen fra de internationale medier generelt havde været god, og at interessen fra internationale mediers side havde været med til at skabe en nødvendig opmærksom på Catalonien og konflikten globalt. Raül Romeva sagde følgende om dækningen fra internationale medier: *“The international media coverage doing this*

whole conflict has been everything” (Raül Romeva, bilag 9: 1). På tværs af forskellige politiske holdninger, til om Catalonien skulle blive uafhængigt, er der konsensus blandt de fem kilder om, at den internationale dækning har været vigtig for at skabe en global forståelse for konfliktens kompleksitet. Marc Parés beskriver det således:

“I think it was good that most international coverage was here to show the rest of the world what happened. That was good for democracy and also good for the political conflict because obviously it gained a lot of attention and the political parties had to deal with the conflict (...) I think the international media showed a more neutral story because they were not necessarily pro or against independence. It was more objective” (Marc Parés, bilag 10: 2)

Tre af kilderne roser også internationale mediers dækning af konflikten for at være neutral og ikke vælge side i dækningen af konflikten. Dette ses blandt andet i det følgende citat fra Raül Romeva: *“The problem was that the Spanish media tried to show things not as they were and the international media were more neutral and showed what really happened”* (Raül Romeva, bilag 9: 2). Vores indholdsanalyse viser også en høj grad af neutralitet i dækningen af konflikten i de danske dagblade med 85,7 procent af artiklerne værende neutrale. Den del af artikler, der sympatiserer med enten Cataloniens ønske om uafhængighed eller Spaniens ønske om en samlet nation, er også ret lige fordelt. Dermed kan denne generelle opfattelse fra de catalanske politikere af neutral og objektiv dækning godt bakkes op af vores undersøgelse. Opfattelsen kan også skyldes forskelle på det danske og spanske mediesystem, hvor der er store forskelle på aspekter som professionalisme, journalistisk objektivitet og mængden af politisk parallelisme (Hallin & Mancini, 2004: 67). Den korporative-demokratiske model er blandt andet kendetegnet ved stor pressefrihed og lav politisk parallelisme. Relationen mellem medier og politiske partier er dermed yderst begrænset, hvilket giver medier og dermed journalisterne optimale betingelser for at levere kritisk og ikke mindst politisk uafhængig journalistik. På dette område er der en afgørende forskel på den politisk-pluralistiske model, som det spanske mediesystem er en del af, og så de to andre mediesystemmodeller, da der i førstnævnte er en notorisk tættere relation mellem medier og politik (Hallin & Mancini, 2004: 67f). De catalanske politikeres opfattelse af internationale mediers dækning kan

derfor findes ganske naturlig, da de oplever en journalistisk dækning, der bevæger sig væk fra det, de er vant til, når det kommer til politiske emner. De efterspørger en større neutralitet og objektivitet, hvilket er parametre, der stiger i mediesystemer, hvor tilknytning mellem medier, politik og stat bliver mindre (Hallin & Mancini, 2004: 72). Dette er punkter, hvor de catalanske politikere kritiserer de spanske medier, som de mener har et kritisabelt niveau i forhold til netop objektiv politisk dækning. Dette kan blandt andet ses i følgende udtalelse fra Alfred Bosch:

“Basically, Spanish media, still nowadays, are not really looking for the truth. They're looking for their own picture, the picture they have already designed, which is separating from Spain is intrinsically evil and they seek to justify that by whatever means they can find” (Alfred Bosch, bilag 4: 4).

Ferran Pedret påpeger også problemet med den manglende neutralitet i dækningen fra spanske og catalanske medier, og han fastslår, at det er vigtigt som læser at være opmærksom på, at medierne ikke er neutrale. Han siger, at nyhedsmodtagerne må tillære sig selv en viden om mediernes politiske relationer, så man selv kan være kritisk i forhold til deres politiske journalistik. Dette giver et billede af, at den definition af politisk parallelisme, som Hallin og Mancini beskriver den politisk-pluralistiske model med, stadig passer med de catalanske politikeres opfattelse af det spanske mediesystem i 2022. Selvom medierne på papiret har pressefrihed, så er de så økonomisk afhængige af staten og private finansieringer, at det påvirker deres mulighed for at producere uafhængig kritisk journalistik. Statens rolle i dette mediesystem er stor, og mediemarkedet er kun i meget lav grad selvregulerende (Hallin & Mancini, 2004: 73). Et resultat af dette er begrænset mulighed for et politisk uafhængigt mediemarked, hvilket ifølge Ferran Pedret er tydeligt i de spanske mediers dækning af politiske emner som konflikten i Catalonien.

“I would say that most of the newspapers have been biased during this conflict. As a person who has a position in this, If I want to be out of this bubble and try to comprehend what others think of the situation I have to be very picky about what I read” (Ferran Pedret, bilag 7: 5).

Det kan med udgangspunkt i de fem interviews fastlægges, at der er bred enighed hos catalanske politikere om, at de spanske og catalanske medier ikke dækker konflikten neutralt. Medierne 'vælger side' i konflikten og dækker den derfra med en klar politisk agenda. Dette kritiserer politikerne i vores interviewundersøgelse, og de giver alle udtryk for, at de ønsker en mere objektiv dækning af konflikten. Flere af politikerne bruger ordet 'professionalisme' og efterspørger et højere niveau af dette fra de spanske og catalanske medier. Professionalismen i dette mediesystem er ifølge Hallin og Mancini ikke særlig stærkt udviklet og den journalistiske autonomi er ofte ganske begrænset (Hallin & Mancini, 2004: 73). Dette står i skarp kontrast til den journalistiske professionalisme i de to andre mediesystemmodeller. I den demokratisk-korporative model og den liberale model beskrives den journalistiske professionalisme som stærk med højt uddannelsesniveau, og stor selvregulering (Hallin & Mancini, 2004: 67). I de catalanske politikeres kritik af professionalismen i de spanske medier henviser flere af dem også netop til professionalismen hos internationale medier, som de mener leverer et mere nuanceret billede i deres dækning. Alfred Bosch beskriver forskellene på spanske og catalanske medier og internationale medier således:

“The international press in that regard is less tainted and less biased, in principle, because whatever they think, and they do have their own preconceptions of course like anybody else, but they're also professionals (...) 40 years of military dictatorship do not help, so I think in Spain the press is lagging way behind other traditions” (Alfred Bosch, bilag 4: 4).

Forskellen på niveauet af professionalisme på tværs af mediesystemmodellerne beskrevet af Hallin og Mancini kan dermed afspejles direkte i politikernes opfattelse af forskellen på spanske og internationale mediers dækning af konflikten. Alfred Bosch påpeger et sent udviklet demokrati og dermed også en sent udviklet fri presse, hvilket også er en af Hallin og Mancinis argumenter for den stadig lave grad af journalistisk professionalisme i dette mediesystem. De skriver i deres studie, at der i slutningen af 1990'erne var omkring 50 procent af de spanske journalister, der mente, at deres vigtigste job var at promovere visse værdier og idealer (Hallin & Mancini, 2004: 104), hvilket Bosch giver udtryk for stadig i nogen grad er tilfældet.

5.2.2 Forventningerne til korrespondenter rolle i dækningen

I udenrigsjournalistik spiller korrespondenter en afgørende rolle i dækningen af politiske konflikter som den i Catalonien. Dette gælder især muligheden for øjenvidneberetninger, interviews fra den pågældende lokation og adgang til viden om konflikten. Vi har undersøgt, hvordan de catalanske politikere har oplevet internationale korrespondenters aftryk og betydning for dækningen af konflikten. Fire af de fem politikere er enige om, at det har stor betydning, at de journalister og medier, der dækker konflikten, er til stede og skriver på baggrund af egne indsamlede informationer. Alfred Bosch beskriver vigtigheden på følgende måde:

”Prime, prime importance like elsewhere. It’s very different to cover some news from your desk somewhere in an office or to actually get on the ground, talk to people, see what’s happening, check by yourself” (Alfred Bosch, bilag 4: 5).

Han lægger vægt på betydningen af at være til stede i konfliktområdet, hvis medierne skal være i stand til at levere et sandfærdigt billede af, hvad der foregår. For ham handler det primært om, at korrespondenter er med til at give et nuanceret billede af, hvad der foregår, da de beskriver og dækker en konflikt, som de selv bevidner. Studiet *’Mediernes (nye) verdensbilleder’* fra 2016 fastslår, at tilstedeværelse af journalister giver et mere informerende, autentisk og troværdigt billede af konflikten end artikler skrevet på afstand. Dette skyldes blandt andet muligheden for at informere om lokationer, give konkrete beskrivelser, et bredt udvalg af lokale kilder, heriblandt både ekspert- og erfaringskilder og perspektiveringer til lokale og nationale konsekvenser (Kabel, 2016: 22). Flere af disse aspekter og især troværdigheden fremhæver Marc Parés ligeledes:

“I think that is very important because only by being here you can fully understand what is happening here. You can see how some of the misinformation that some of the media are trying to send” (Marc Parés, bilag 10: 2).

Flere af politikerne pointerer, at det er et udenrigsjournalistisk problem, når internationale medier dækker en konflikt uden selv at være til stede i området for

konflikten. Flere af dem bruger argumentet, at medierne i så fald ikke dækker konflikten på et oplyst grundlag, og at de formentlig vil have baseret deres artikler på baggrund af andre mediers beretninger om konflikten. Dette er et aspekt i dækningen, der fjerner den førnævnte journalistiske merværdi ved at have en journalist til stede, ligesom korrespondenter tilvejebringer viden og information, som ellers potentielt ikke vil være tilgængelig (Kabel, 2016: 24). Dette har ikke kun en betydning for modtagerne, men også for den enkelte journalist, der skaber sig selv bedre betingelser for at viderebringe troværdig og unik information om det givne emne ved at være til stede. Alfred Bosch tillægger det stor værdi og kalder det afgørende for troværdigheden, at korrespondenter er til stede, når der skal skabes nyheder om en konflikt:

“I have seen international reporters come here with a mindset, a particular mindset and their own judgments, prejudgments, and then after a few days or weeks of covering issues here, change their preconceptions, because they have a certain [opinion] and they have checked the real facts by themselves and that has made them change” (Alfred Bosch, bilag 4: 5).

De to tidligere catalanske udenrigsministre Alfred Bosch og Raül Romeva mener begge, at det spiller en vigtig rolle, om korrespondenterne, der dækker denne konflikt, befinder sig i Catalonien eller andre steder i Spanien. Førstnævnte argumenterer for, at korrespondenter bliver eksponeret for forskellige holdninger og information alt efter, hvor i Spanien de er, og at det af den årsag kan være et udenrigsjournalistisk problem, hvis korrespondenterne ikke afdækker begge parter af konfliktens holdninger. Bosch siger blandt andet:

“Most of the international press that's permanently based here is in Madrid, so that's where they get all the information and there is an environment in Madrid which favors the vision of established power, Spanish power, so there might be a slant there or a bias. I have seen many of these people when finally, they have come to Barcelona to cover, they say (...) what they have been telling me up till now is false” (Alfred Bosch, bilag 4: 5).

Det er bemærkelsesværdigt, at Bosch udtaler, at flere korrespondenter har oplevet, at de er blevet fortalt løgne i den spanske mediedækning, efter korrespondenterne selv er taget

fra Madrid til Barcelona for at opleve konflikten fra den modsatte side. Her er det igen vigtigt at fremhæve, at det politisk-pluralistiske mediesystem bærer præg af høj grad af politisk parallelisme, hvorfor både pressen fra Madrid og Barcelona vil frame nyhedshistorier til deres egen fordel, hvilket går ud over neutraliteten i dækningen. Raül Romeva mener ligeledes, at korrespondenter er forpligtet til også at besøge Catalonien, hvis de dækker denne konflikt. Det giver i hans øjne ikke et fyldestgørende billede af konflikten, hvis korrespondenter ikke befinder sig i området, som konflikten handler om. Dette handler i høj grad om at kunne dække en konflikt 'indefra', hvilket en korrespondent placeret i en anden del af et givent land vil have udfordringer med. Ved at være placeret og bruge tid på lokationen for begivenheden afstedkommer en autencitet og indholdsmæssig dybde i dækningen, der kan være svær at opnå, hvis journalisten skriver på afstand af begivenheden (Kabel, 2016: 32).

"A lot of media all around the world understood that if they really wanted to know what was going on in Catalonia, they had to come to Catalonia. They couldn't just listen to even what the correspondents in Madrid were telling them" (Raül Romeva, bilag 9: 2).

Ferran Pedrets holdning til korrespondenters betydning skiller sig ud fra de andre politikere, da han mener, at korrespondenterne primært har været vigtige for dem, der er for catalansk uafhængighed. Han forholder sig modsat de andre ikke til, om korrespondenter gør en udenrigsjournalistisk forskel og er generelt en smule mere skeptisk over for internationale medier og deres korrespondenters vinkling af konflikten. Han mener, at internationale medier har gjort konflikten til en international konflikt og ikke en spansk-catalansk konflikt, hvilken han mener er forkert:

"They were always trying to extract the issues from the Catalan and Spanish debate. They wanted it to be a Neo-European issue and an international issue (...) So that is my point about the international media. Not all of them but some of them were looking for the wrong issues" (Ferran Pedret, bilag 7: 3).

5.2.3 Forventningerne til internationale mediers brug af spanske og catalanske medier i dækningen

I forrige afsnit kunne vi konkludere, at størstedelen af de catalanske politikere så korrespondenternes rolle som essentiel. I dette afsnit har de fem politikere har forholdt sig til, hvad de mener, det betyder for internationale mediers dækning, når der ikke er korrespondenter til stede, og de i stedet benytter enten spanske eller catalanske medier som referenceramme.

Vores indholdsanalyse viste, at mange medier refererede til andre medier i deres artikler om konflikten i Catalonien. Der blev oftest henvist til internationale medier, mens der langt oftere blev henvist til spanske medier end til catalanske medier. Det mener politikerne i vores interviewundersøgelse kan være et problem, da det kan være medvirkende til at skabe en ensidig fremstilling af konflikten. Raül Romeva mener, at det er et problem, hvis ikke catalanske og spanske medier er repræsenteret nogenlunde lige i de internationale mediers referencer:

“I think as a journalist you are supposed to listen to all sources. Not only one. What is clear is that if you only learn about what happens in Catalonia through the media that are based in Madrid, your information will be biased” (Raül Romeva, bilag 9: 2).

Alfred Bosch finder det ligeledes problematisk, hvis internationale medier ikke fordeler referencerne mellem spanske og catalanske medier lige. Han beskriver problematikken på følgende måde:

“When there's two sides to a coin, you have to look carefully at both sides, otherwise it will be biased (...) if you don't do it, you'll have a one-sided version, and that's what can happen to the Danish press or the international press anywhere that only looks at one side” (Alfred Bosch, bilag 4: 7).

Dertil henviser flere af politikerne ligeledes til, at både spanske og catalanske medier, som tidligere beskrevet, har et problem med objektivitet i deres dækning af konflikten. De mener derfor, at hvis internationale medier benytter spanske medier langt oftere end

catalanske medier som reference, så giver det en udenrigsjournalistisk udfordring med neutralitet. Raül Romeva fremhæver foruden den manglende objektivitet også en anden problematik ved oftere at referere til spanske medier. Han mener, at det er umuligt at forstå, hvad der foregår i Catalonien, hvis informationen kommer fra primært fra spanske medier:

“If you are Danish and you only read about Catalonia through the media in Madrid you will never understand what is going on there unless somebody is going to Catalonia and listen to the people and talk to the people” (Raül Romeva, bilag 9: 2).

Der var særligt ét medie, som ofte gik igen. I afsnit 5.1.2 *Udviklingen i dækningen før, under og efter valget* var der 101 henvisninger til det store spanske medie El País, hvilket gør det til det medie med suverænt flest henvisninger med fire gange så mange henvisninger som de største catalanske medier. Flere catalanske politikere er skeptiske over de danske dagblades hyppige brug af El País, da de ikke mener, at det kan skabe en neutral og objektiv dækning af konflikten.

“If you are trying to represent what the public debate is like in Spain and Catalonia you can’t just refer to El País. That is let’s say a liberal newspaper but strongly in favor of unity in Spain. You have to look at a variety of newspapers” (Ferran Pedret, bilag 7: 4).

Pedret fremhæver, at det er vigtigt for internationale medier at benytte flere kilder end bare én, hvis de vil levere en nuanceret dækning. Dette taler ind i en tidligere fremhævet pointe fra Hallin og Mancini angående den svage journalistiske professionalisme i dette mediesystem, hvilket kan have en effekt på niveauet af objektivitet i nyhedsdækningen (Hallin & Mancini, 2004: 73). I 40 artikler stod El País noteret som eneste henvisning, mens der var flere kilder på i de resterende 61 artikler. Alfred Bosch beskriver, hvordan El País, der har hovedsæde i Madrid, har en klar agenda i deres dækning af konflikten, hvilket betyder at internationale medier ikke refererer til et objektivt medie, hvis de refererer til El País:

“I mean [El País] admitted that themselves. They're against the pro-independence process, and they have stated clearly in their editorial pieces and they never hide themselves from that. They were against all this, and therefore the strengthening of the Spanish state” (Alfred Bosch, bilag 4: 7).

5.2.4 Forventningerne til internationale politikeres ageren i internationale mediers dækning

Vores indholdsanalyse viste, at i kun 20 ud af 807 artikler er en dansk politiker citeret omkring konflikten i Catalonien, hvilket svarer til 2,5 procent af artiklerne. Dette overraskede nogle af politikerne, heriblandt Ferran Pedret, der havde regnet med, at flere danske politikere ville have interesse i at kommentere på konflikten: *“That surprises me because we tend to think that the world is watching us (...) I tended to think that politicians from other countries were interested about this”* (Ferran Pedret, bilag 7: 7). Marc Parés er ligeledes overrasket over, at tallet er så lavt, men kan godt forstå, hvis danske politikere mener, at det er en konflikt, der kan være svær at forholde sig til for en politiker i et land, der ikke er direkte involveret i konflikten: *“Maybe the Danish politicians would think ‘Okay, this has nothing to do with me’, but of course I think the two percent is very low”* (Marc Parés, bilag 10: 5).

Politikerne i interviewundersøgelsen forstår dog godt, at internationale politikere ikke er interesseret i at kommentere på konflikten, da det potentielt kan have politiske konsekvenser. Ferran Pedret har den overbevisning, at det kan betragtes som et betændt emne for politikere, hvorfor de ikke ønsker at kommentere på konflikten.

“Maybe it is because that in modern politics politicians tend to avoid conflicts if they can or maybe they tend to create conflicts that they can solve themselves. Like a populist leader. But when you have a complex issue that is not correlated with the interest of your voters, maybe you tend to avoid the hot potato” (Ferran Pedret, bilag 7: 7).

Den fornemmelse deler Alfred Bosch, der henviser til Spaniens politiske magt i international politik, og at det er naturligt, at danske politikere ikke ønsker at risikere at ødelægge politiske relationer. Dette peger ind i en mere generel problematik, der handler

om politisk forsigtighed eller afholdenhed i medierne. Han mener, det er et problem, hvis politikere ikke nødvendigvis føler, de kan og bør forholde sig til en konflikt som denne af politiske årsager. Bosch beskriver det således:

“They would just be very wary about criticizing Spain, because they know that when they go back to the parliament in Brussels, they'll have the people from the Spanish Socialist Party, the people from the Spanish popular conservative party, all bashing them and asking them why did you say this about the Catalans pestering them, and they just don't want to like spoil their relationship” (Alfred Bosch, bilag 4: 13).

I samme tematik forholdt vi politikerne til, om deres holdninger til de danske politikeres interageren i mediedækningen kan være affødt af en anderledes relation mellem politikere og medier i det politisk-pluralistiske mediesystem. Dette lægger sig op af den store forskel på mængden af politisk parallelisme i de to mediesystemmodeller, hvor politikeres rolle i mediedækningen også er meget forskellig. Hallin og Mancini bruger begrebet *‘political interference’* om en situation, hvor politikere er med til at styre den journalistiske dagsordenen via spalteplass i medierne (Hallin & Mancini, 2004: 98). Dette er meget begrænset og næsten ikke-eksisterende i den korporativ-demokratiske model, hvorimod det i den politisk-pluralistiske model beskrives som en faktor for den høje mængde politisk parallelisme. Flere politikere udtrykte meget tydeligt, at der i visse tilfælde stadig er tale om et højt niveau af politisk indgriben i de spanske medier. Ferran Pedret mente tilmed, at der stadig kan argumenteres for, at der i Spanien er tale om en form for partipresse:

“I'm trying to be honest here. Some of the Spanish media and some of the Catalan media ... okay, so at some point in the 19th century there was the party press. Now we have a camouflaged party press. Some of the Spanish media and some of the Catalan media are still very party press. Very very party press” (Ferran Pedret, bilag 7: 5).

Uden at bruge ordet 'partipresse' er Alfred Boschs beskrivelse af relationen mellem politikere og medier meget lig Ferran Pedrets. Han siger direkte, at mediestøtte spiller en rolle i mediernes behandling af politikerne, hvilket passer på Hallin og Mancinis beskrivelse af statens rolle og mængden af politisk parallelisme i den politisk-pluralistiske model. Heri er statens indgriben i mediemarkedet stærk og mængden af politisk parallelisme i medierne er stor (Hallin & Mancini, 2004: 98). Hallin og Mancinis definitioner af disse parametre stemmer godt overens med Alfred Bosch beskrivelser af forholdet mellem det politiske styre og medierne i det spanske mediesystem:

"There's a very close relationship between the press and political power. People talk to each other, they know each other. The biggest papers and of course TV broadcasters etc., they get money from the administration, so they tend to be very cautious and try not to step on somebody's foot, if that can damage their interests" (Alfred Bosch, bilag 4: 12).

Ferran Pedret nævner også den økonomiske støtte som en faktor, og at man i aviserne kan læse sig frem til, hvilke partier medierne forsøger at 'hjælpe'. Her kan man læse en stor grad af politisk parallelisme ind i Pedrets opfattelse af forholdet mellem medier og politiske partier, og han giver udtryk for, at medierne end ikke prøver at skjule deres politiske tilhørsforhold:

"They tend to favor some of the political positions. It is easy to look at it and think about some sort of political interference based on the financial support from the state (...) Nowadays it is very interesting to read the editorials or the opinion articles because you see who is trying to help which parties" (Ferran Pedret: bilag 7: 6).

De catalanske politikere bekræfter på flere parametre Hallin og Mancinis beskrivelser af dette mediesystem, og dette er ifølge politikerne ikke en god ting. De mener ikke, at det er at foretrække, at der er så stærk en relation mellem medier og politikere, da det begrænser medierne i et dække visse emner objektivt.

5.2.5 Delkonklusion

På baggrund af de fem politikeres udtalelser tolkes deres holdning til den internationale dækning af konflikten som god, neutral og professionel, men det må ligeledes forstås, at de modsat er vant til en dækning fra medierne i Spanien, som de mener er unuanceret og politisk forudindtaget. De fastslår desuden vigtigheden af internationale korrespondenters tilstedeværelse, da det ifølge politikerne er nødvendigt for at skabe et troværdigt virkelighedsbillede af konflikten. Dette leder til en bred enighed blandt politikerne om, at det kan være et udenrigsjournalistisk problem, når der i dækningen refereres til spanske og catalanske medier, hvis de ikke er repræsenteret ligeligt, da de begge kan være politisk biased. Disse analyseafsnit bekræfter i mange henseender Hallin og Mancinis mediesystemteoris beskrivelser af den politisk-pluralistiske mediesystemmodel samt dens forskelle og afvigelser fra de to andre mediesystemmodeller, især hvad angår statens rolle, journalistisk professionalisme og politisk parallelisme. Disse forskelle og udviklingen af mediesystemerne vil blive inddraget yderligere i diskussionen, hvor der vil blive gået yderligere i dybden med, hvad det kan have af indflydelse på udenrigsjournalistiske udfordringer.

5.3 Udfordringer ved udenrigsjournalistik

I det foregående afsnit kunne vi konkludere, at de catalanske politikere så flere udenrigsjournalistiske problemer i den danske dækning af konflikten. Vi vil i dette afsnit undersøge dybere, hvilke udfordringer der er, når medier skal dække konflikter i udlandet, hvor der eksisterer en anden kulturel bias. Dette vil vi gøre ved først at analysere på medier i udlandet, inden vi til slut undersøger problematikken ved brugen af dyre korrespondenter eller billige nyhedstelegrammer.

5.3.1 Medier i udlandet

En af de store journalistiske udfordringer ved konflikter i udlandet er, at der oftest skal indsamles information fra lokale medier, hvor der kan herske en anden kulturel bias, end hvad de danske medier er vant til (van Gorp, 2007: 61). Derfor kan det på forhånd være svært at vide, hvilke medier der kan stoles på i det pågældende land. I denne konflikt kunne vi i første analyseafsnit konkludere, at der var et klart overtal i henvisninger til de

spanske medier frem for catalanske. I alt henviste de danske dagblade til andre medier i 310 artikler ud af den samlede mængde på 807. Af de 310 artikler blev der 74 gange henvist til catalanske medier, mens 128 henviste til spanske medier. Det svarer til 23,9 procent og 41,3 procent af artiklerne med henvisninger, hvilket er en markant forskel. Der foregår dermed en framing af konflikten, når visse sider af virkeligheden bliver tildelt ekstra opmærksomhed, samtidig med at andre sider bliver tilsløret (Entman, 1993: 55). Dette kan derfor skabe et misledende billede af konflikten, som kan lede modtageren til forskellige reaktioner. Dette bliver ligeledes bakket op af Hallin og Mancini (2004: 98), der beskriver netop denne form for politisk parallelisme som værende stærk i det politisk-pluralistiske mediesystem.

Vi konkluderede i afsnit *5.1.2 Udviklingen i dækningen før, under og efter valget*, at der var langt flest henvisninger til det spanske medie El País. I alt blev der henvist til mediet 101 gange, hvoraf 96 er kodet som neutrale, tre sympatiserer med Catalonien og to sympatiserer med Spanien. Når vores indholdsanalyse viste en klar overvægt af neutrale artikler, på trods af langt flere henvisninger til spanske medier og i særdeleshed El País, kan det dermed tyde på, at de danske dagblade har fulgt reglerne for objektiv rapportering og præsenteret artiklerne på en neutral måde, samtidig med at de har formidlet en dominerende framing af nyhedsteksten. Det sidste forhindrer den gennemsnitlige og uoplyste modtager i at kunne lave en nuanceret vurdering af konflikten, når de primært har modtaget information fra den ene part (Entman, 1993: 56f). Havde journalisterne haft en mere jævn fordeling af henvisninger, ville det derfor betyde, at den spanske framing var blevet mere udfordret. De danske dagblade har således ikke konstrueret en nyhedsdækning, hvor forskellige fortolkninger af konflikten har været lige fremtrædende.

I afsnit *5.2.3 Forventninger til internationale mediers brug af spanske og catalanske medier i dækningen* udtalte flere catalanske politikere sig kritisk om den markante forskel i henvisninger til spanske og catalanske medier. De mener ikke, at den danske dækning kan være neutral, når der hovedsageligt henvises til spanske medier, i særdeleshed El País, hvorfor vores kodning ikke stemmer overens med flere af de catalanske politikeres holdninger, da de blandt andet mener, at de spanske medier bevidst påvirker den

offentlige dagsorden. Dette kan blandt andet gøres gennem til- og fravalg i den information, som medierne ønsker at fremhæve, hvorfor eksempelvis El País derigennem kan være med til at påvirke den internationale dagsorden, da det højst sandsynligt ikke blot er i Danmark, at mediet bruges som en primær informationskilde til at dække konflikten. Kommunikationsprocessens fjerde punkt omhandler kulturen, som indebærer de gængse frames, der er fremtrædende i diskursen og tænkningen hos størstedelen af en gruppering (Entman, 1993: 53). Dette punkt er interessant at undersøge i denne konflikt, hvor der er en stor forskel på de gængse frames i spanske og catalanske medier. Udenfor Catalonien modtager de fleste information fra spanske medier, der ifølge vores kilder skriver artikler med en klar bias og framing. Dette præger dermed størstedelen af den spanske befolkning, men det præger også den internationale presse, hvis de ligesom de danske dagblade oftest henviser til spanske medier og dermed den spanske side af konflikten. Dermed kan der sættes spørgsmålstegn ved, om hvorvidt de 96 neutrale artikler i virkeligheden er helt neutrale, eller om den information, der er udplukket, har været med til at sætte den spanske del af konflikten i et bedre lys. Betydningen af dette vil blive diskuteret i afsnit *6.1 Framing af konflikten: To sider af samme sag*.

5.3.2 Dyre korrespondenter eller billige nyhedstelegrammer

I forrige afsnit kom vi frem til, at der er udenrigsjournalistiske udfordringer gældende henvisninger til lokale medier, da det kan være svært at vide, hvilke medier der kan stoles på, når det gælder en objektiv og nuanceret dækning af konflikter i udlandet. Derfor kan det være gavnligt at have egne journalister til at dække konflikten på stedet. Flere danske dagblade havde korrespondenter til at dække konflikten, hvoraf nogle af dem var fastboende, mens andre var 'faldskærmskorrespondenter', der blev kastet ned i Catalonien, da konflikten var på sit højeste. De fastboende korrespondenter har den klare fordel, at de kender de spanske medier, hvorfor de ved, at medierne kan være partiske på begge sider af sagen. Derfor kan de have en mere kritisk indfaldsvinkel til information fra de lokale medier, da de ved, hvilke medier der er troværdige, hvorimod en journalist, der skriver artiklen fra Danmark, sjældent vil have samme kendskab til de lokale medier,

hvorfor denne journalist muligvis vil være mindre kritisk over for information fra eksempelvis El País.

I afsnit 5.1.3 *Få journalister præger dækningen* fremhævede vi, at artikler skrevet i Catalonien eller Spanien i langt højere grad henviste til både catalanske og spanske medier. I alt var der 37 artikler i kodningsperioden, hvor der kun blev henvist til ét eller flere catalanske medier. Af dem blev 29 skrevet i Catalonien eller Spanien. Til sammenligning var der i alt 71 artikler, der udelukkende henviste til ét eller flere spanske medier. Af dem var ligeledes 29 skrevet i Catalonien eller Spanien, hvilket giver et godt billede af den lige fordeling blandt artikler skrevet af korrespondenterne. I rapporten *'Mediernes (nye) verdensbillede'* beskrives det, at et fællestræk ved korrespondentartiklerne i 2015 var, at der blev gjort brug af alternative websites og kilder i modsætning til den generelle dækning, hvilket medførte en supplerende vidensressource til nyhedsbureauernes nyhedsartikler (Kabel, 2016: 33). Dette kommer til udtryk, når vi undersøger, hvilke danske artikler der har henvist til et af de engelsk-skrivende catalanske medier. Dette er forekommet syv gange, hvoraf de to korrespondenter Jette Elbæk Maressa, Jyllands-Posten, og Michael Seidelin, Politiken, står noteret for seks af artiklerne. På trods af at informationen på de engelsk-skrivende catalanske medier burde være mere tilgængelig for størstedelen af de danske journalister, der næppe kan forstå catalansk, er der flere henvisninger til etablerede catalanske dagblade som La Vanguardia og El Periódico på trods af den sproglige barriere.

Henvisningerne blandt de artikler, der er skrevet i Catalonien eller Spanien, afviger væsentligt i forhold til henvisningerne fra Danmark, hvorfor det kan tyde på, at de danske korrespondenter er lykkedes med at finde alternative nyhedskilder, der har medvirket til at sikre en journalistisk dybde og forankring, som har adskilt sig fra store dele af den resterende dækning og i særlig grad nyhedsbureauernes standardiserede og distancerede nyhedsdækning.

På trods af at korrespondenter kan levere et mere nuanceret virkelighedsbillede af politiske konflikter, er det et erhverv i tilbagegang. I 1990'erne udvidede flere danske

dagblade ellers deres antal af udsendte korrespondenter, hvor der i 1998 var 38 faste udenrigskorrespondenter hos de danske dagblade. I 2012 var det antal faldet med næsten en tredjedel til 26 (Rasmussen, 2012: 12). Dette skyldes blandt andet, at der er kommet nye teknologiske muligheder, samtidig med at det er dyrt og ressourcekrævende at have fastboende korrespondenter udsendt, hvorfor de typisk kun er at finde i de mest centrale byer i verden som Beijing, Bruxelles og Washington (Rasmussen, 2012: 8 & Kabel, 2016: 21).

Et billigt alternativ til at have korrespondenter til at dække konflikter i udlandet er brugen af nyhedstelegrammer. Indholdsanalysen viste, at det i 141 af de 807 artikler var et nyhedsbureau, der havde skrevet artiklen, hvilket svarer til 17,5 procent af den samlede dækning. Dermed har nyhedsbureauer haft en stor betydning for den danske dækning, hvilket medfører den udenrigsjournalistiske udfordring, at dækningen bliver ensartet og standardiseret (Hannerz, 2004: 41f). De danske dagblade har adgang til enorme mængder af udenrigsmateriale gennem nyhedsbureauer, hvor artiklerne efterfølgende kan produceres næsten automatiseret (Kabel, 2016: 30). Dette så vi flere steder i indholdsanalysen, hvor adskillige artikler var stort set ens på tværs af medier. Et eksempel på dette forekom 6. oktober 2017, hvor tre dagblade havde den samme artikel fra Ritzau. Både Kristeligt Dagblad og Berlingske havde rubrikken '*Spansk domstol suspenderer catalansk møde*', mens Jyllands-Posten kørte samme artikel med rubrikken '*Domstol suspenderer møde*'. Eneste afvigelse mellem de tre artikler var, hvor meget af nyhedstelegrammet dagbladene havde klippet ud. Derudover skriver rapporten '*Mediernes (nye) verdensbillede*', at de danske dagblade ofte bruger nyhedstelegrammer som basismateriale til deres egne artikler (Jørgensen, 2016: 62). Derfor får informationen fra nyhedsbureauerne endnu større indflydelse på den danske dækning, end hvad vi kan aflæse i indholdsanalysen.

Samtlige artikler med et nyhedsbureau som afsender er kodet som neutrale, men når vi undersøger artiklernes henvisninger, viser det sig, at artiklerne ikke giver en ligelig fordeling til catalanske og spanske medier, mens internationale medier i langt højere grad

bliver benyttet. De 141 nyhedsartikler fra nyhedsbureauer henviser 47 gange til internationale medier, 18 til spanske medier og tre til catalanske medier. Ingen af de 141 artikler henviser i samme artikel til både catalanske og spanske medier, hvorfor nyhedstelegrammerne ikke giver et lige så nuanceret billede af konflikten som korrespondenterne. Desuden er fordelingen mellem spanske og catalanske medier skæv, hvorfor den spanske udlægning af sagen har fået mere opmærksomhed i de danske dagblade, der har benyttet sig af nyhedstelegrammer.

6.0 Diskussion

I denne diskussion vil vi først diskutere, hvordan konflikten er blevet fremet af de danske dagblade, hvor to overordnede frames har præget dækningen. Herefter vil vi diskutere, hvilken betydning den digitale udvikling har haft for Hallin og Mancinis mediesystemsteori fra 2004, samt hvilke problematikker dette har medført for udenrigsjournalistikken.

6.1 Framing af konflikten: To sider af samme sag

I indholdsanalysen kunne vi konkludere, at der løbende har været et klart overtal af neutrale artikler, mens sympatien for de to lejre har varieret. I de første to perioder var der et overtal, som sympatiserede med Catalonien, mens det var næsten lige efter valget. Det tyder dermed ikke på, at én frame har opnået bred anerkendelse i den danske dækning af konflikten, hvorfor de danske dagblade ikke har skabt et virkelighedsbillede, der tilgodeser den ene part markant mere end den anden, når vi undersøger dækningens sympatifordeling.

Der har generelt været to overordnede frames, hvis vi ser bort fra de neutrale artikler. Vi kan definere konfliktens to frames ved at gøre brug Entmans fire grundlæggende framing-funktioner: 1) *definere problemer*, 2) *diagnosticere årsager*, 3) *foretage moralske vurderinger*, 4) *foreslå en behandling* (Entman, 1993: 52f). I den første frame er problemet, at Spanien trodser Cataloniens ønske om uafhængighed. Årsagen til problemet er derfor Spanien og de spanske politikere i Madrid, hvor den moralske

evaluering indebærer den overdrevne spanske aggression mod det catalanske folk, hvilket blandt andet kom til udtryk, da Spanien indsatte den hårdhændede politienhed Guardia Civil i Catalonien under valgperioden. I denne frame er løsningen, at Catalonien skal have lov til at afholde en fredelig og demokratisk afstemning, hvor det skal være op til den catalanske befolkning at bestemme, om de fortsat skal være en region i Spanien eller blive et selvstændigt land. Den modstridende frame til dette er, at årsagen til problemet er de catalanske separatister. I denne frame er den moralske vurdering, at de catalanske separatister er egoistiske og går imod den spanske forfatning, hvorfor de bryder loven. Det afleder den anbefaling, at der ikke skal afholdes en lovlig uafhængighedsafstemning, mens de ansvarlige politikere må stå til ansvar for deres rolle ved at gå rettens gang.

Med de to meget modstridende frames kan det diskuteres, hvorvidt den danske dækning har været så neutral, som indholdsanalysen kom frem til, når vi tidligere kunne konkludere, at der var langt flere henvisninger til spanske end catalanske medier. Det er dog meget naturligt, at der er flere henvisninger til de spanske medier, da de er mere ressourcestærke, end hvad tilfældet er i Catalonien. Desuden er sproget en faktor, da spansk i langt højere grad er udbredt verden over end catalansk. Ifølge de interviewede catalanske politikere sikrer det en spansk fordel, når der er flere henvisninger til medier, der ifølge politikerne er stærkt influeret af de spanske politikeres dagsorden. En undersøgelse foretaget af European Broadcast Union viser, at den skrevne spanske presse har det næstværste trust index i EU, hvor kun Cypern er værre. Til sammenligning har den skrevne danske presse det næsthøjeste trust index, hvilket kun er overgået af Holland. Undersøgelsen er baseret på 1000 interviews i hvert land og viser tydeligt, at den spanske befolkning ikke stoler på de skrevne spanske medier (European Broadcast Union, 2021). Det kan dermed virke overraskende, hvis den danske presse, som er blandt Europas mest troværdige, ikke er gået kritisk til værks, når det kommer til henvisninger til spanske og catalanske medier. Vi har ikke undersøgt, hvordan de danske dagblade har brugt hver henvisning til de spanske og catalanske medier, men kun i hvilket omfang, at det er sket, hvorfor vi ikke kan konkludere, om den information, der er henvist til, har været biased. Vi har dog lavet en generel kodning af artiklerne, hvor langt størstedelen var neutrale, hvorfor det må antages, at de danske dagblade i langt de fleste tilfælde har forholdt sig

kritisk til brugen af henvisninger. I indholdsanalysen konkluderede vi desuden, at der oftest blev henvist til internationale medier frem for spanske og catalanske. Det lave trust index i den spanske presse, som ikke skelner mellem spanske og catalanske medier, kan netop være en af årsagerne til, at de danske dagblade i højere grad har henvist til information fra internationale medier og nyhedsbureauer.

På trods af at vi i indholdsanalysen kunne konstatere, at der blev henvist til flere spanske end catalanske medier, var tilfældet det modsatte, hvad angår citerede politikere. Det kan der være flere grunde til, men en af de vigtigste er, at catalanerne forsøgte at gøre det til en international konflikt. Dette kan desuden være en anden årsag til, at der oftere blev henvist til internationale medier end spanske og catalanske. De catalanske politikere var meget proaktive til at sætte konflikten på den internationale dagsorden, hvor flere politikere rejste verden rundt for at sætte fokus på konflikten. Det var blandt andet tilfældet, da den tidligere udenrigsminister Alfred Bosch var i Danmark. Her oplevede han, at det var svært at komme i snak med de store partier, hvorfor han kun fik taletid med mindre partier og partier på den yderste venstrefløj som Enhedslisten (Alfred Bosch, bilag 4: 13). Bosch var ikke den eneste catalanske politiker, der tog en tur til Danmark. Den daværende catalanske præsident i eksil Carles Puigdemont var i Danmark få måneder efter den catalanske afstemning om uafhængigheden, hvor han blandt andet var til debat på Københavns Universitet. Igen viste det sig at være svært at få danske politikere i tale. Til gengæld fik det meget mediebevågenhed fra de danske dagblade og desuden også resten af verden, hvorfor Puigdemont alligevel fik meget ud af besøget, da han fik tiltrukket øget opmærksomhed på konflikten. Puigdemont har gennem hele konflikten været en markant person, som i de danske dagblade har tiltrukket meget opmærksomhed. I afsnit 5.1.2 *Udviklingen i dækningen før, under og efter valget* kunne vi konkludere, at den tidligere præsidents efternavn var en del af 49 rubrikker, mens en søgning på Infomedia viser, at Puigdemonts efternavn indgår i 410 af de 807 artikler i kodningsperioden, hvorfor han i sig selv er blevet et objekt på konflikten, når vi undersøger det første niveau i agenda-setting (McCombs, 2005: 160).

Det er ligeledes interessant at kigge på andet niveau i agenda-setting, hvor forståelsen af objektet, og hvilke kendetegn der benyttes til at beskrive objektet, er i fokus (McCombs, 2005: 161). Dette gør vi ved at undersøge variabelen 'Rubrik', hvor den tidligere catalanske præsident flere gange er blevet tillagt kendetegn i den danske presse. Berlingske skrev portrættet '*Cataloniens stædige Braveheart*' om Puigdemont den 12. juli 2017, hvor den tidligere præsident blev beskrevet som den skotske nationalhelt William Wallace (Bilag 2, artikel 12). I andre artikler beskrives han oftest som 'separatistleder', hvilket kan virke mindre nobelt end frihedskæmperen Braveheart. Politiken beskriver 23. januar 2018 Puigdemont som en '*Rebel på balladetur i København*' (Bilag 2, artikel 506). Nogle danske dagblade beskriver således Puigdemont som en helt, mens andre beskriver ham som en rebelsk separatist, hvorfor de kan være med til at påvirke den offentlige holdning af Puigdemont ved at fremhæve denne stereotyp (McCombs, 2004: 87).

Puigdemont er på mange måder blevet billedet på konflikten, hvor medierne har tillagt den tidligere præsident forskellige kendetegn, som stemmer godt overens med de to overordnede frames, der har præget konflikten, hvor den ene part sympatiserer med Catalonien og deres ønske om uafhængighed, mens andre finder det forfatningsstridigt og sympatiserer med Spanien. På trods af manglende politisk opbakning i Danmark er Catalonien lykkedes med at sætte fokus på konflikten hos de danske dagblade. Samtidig har den spanske regering været med til at presse de danske politikere til ikke at imødekomme og italesætte de catalanske politikere, da det i så fald kunne påvirke forholdet til Spanien. Derfor har det været svært for én frame at opnå bred anerkendelse i den danske dækning.

6.2 Mediesystemernes udvikling: Digitaliseringens betydning

Det er 18 år siden, at Hallin og Mancini udgav værket '*Comparing Media Systems – Three Models of Media and Politics*'. Siden har mange forskere fortolket og videreudviklet på de samme teorier om mediesystemer, og medieverdenen har globalt set revolutioneret sig på flere afgørende parametre. Dette afsnit diskuterer, hvordan mediesystemernes udvikling kan have influeret udenrigsjournalistik, og hvilke potentielle nye udfordringer der er opstået ved denne form for journalistik siden Hallin og Mancinis værk.

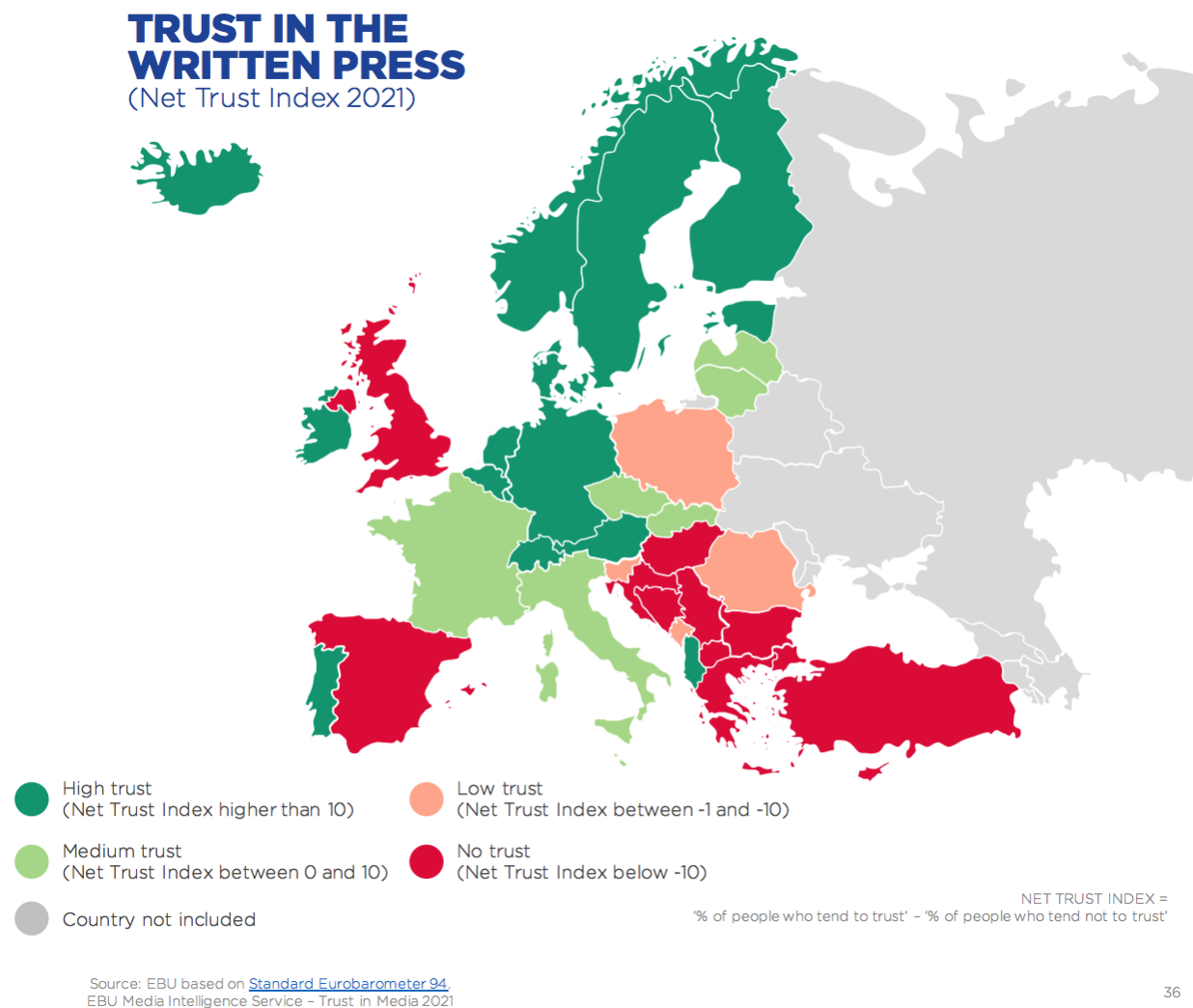
Blach-Ørsten og Willig påpeger særligt én ting, der har ændret den globale medie verden og ikke mindst det danske mediesystem, hvilket er digitaliseringen af nyhedsmedier (Blach-Ørsten & Willig, 2016: 25). Digitaliseringen er et aspekt, som Hallin og Mancini ikke inddrog i deres teori, hvilket flere teoretikere senere har kritiseret. Som nævnt i afsnit 3.3.4 *Kritik af Hallin og Mancini*, så kritiseres det blandt andet af Syvertsen et al. (2015) og Blach-Ørsten og Willig (2016), der kalder det en svaghed af teorien, da digitaliseringen allerede dengang havde en stor betydning for blandt andet økonomien i mediemarkedene. De forsvarer selv det manglende fokus på digitaliseringen med, at dataen var yderst begrænset på daværende tidspunkt (Hallin & Mancini, 2017: 163). Digitaliseringen har betydet, at papiraviserne har mistet oplag, læsere og annoncekroner som nye indtægter fra digitale abonnenter samt annoncesalg på nettet ikke kan opveje (Blach-Ørsten & Willig, 2016: 26). Rapporten *Mediernes udvikling i Danmark - skrevne nyhedsmedier 2020* viser, at de trykte aviser har mistet 36 procent af deres læsere fra 2010 til 2019, hvorimod antallet af brugere af nyhedssites er steget (Slots- og Kulturstyrelsen, 2020).

Blach-Ørsten og Willig (2016: 15) pointerer, at digitaliseringen har haft en økonomisk effekt på medierne. Det har betydet, at medierne har måtte omstrukturere i nogle redaktionelle prioriteter. Ifølge Kabel (2016: 34) er det urealistisk, at den økonomiske udvikling ikke har haft betydning for mængden af danske udenrigskorrespondenter, som er en stor udenrigsjournalistisk omkostning. Dette peger på en ny udenrigsjournalistisk udfordring som et resultat af blandt andet digitaliseringen. Vores modtageranalyse konkluderede, at udenrigskorrespondenter spiller en afgørende rolle i troværdig og nuanceret udenrigsjournalistik, hvorfor færre korrespondenter kan resultere i en lavere kvalitet. En løsning på denne økonomiske udfordring for medierne kan være at gøre større brug af samarbejde med lokale eksperter og fasttilknyttede freelancejournalister i udlandet, der begge højner kvaliteten i den udenrigsjournalistiske dækning (Ibid.).

De danske dagblade har i denne konflikt stået over for den udenrigsjournalistiske udfordring, at det spanske mediesystem i høj grad afviger fra det danske. Vores

modtageranalyse bekræftede i flere henseender, at Hallin og Mancinis definitioner af den politisk-pluralistiske model stadig gør sig gældende i 2022, og de catalanske politikeres forventninger til de internationale mediers dækning bekræftede ligeledes den tydelige forskel på de to mediesystemer. Det blev især gjort klart, at den politiske parallelisme stadig er høj i det spanske mediesystem, hvilket Hallin og Mancini også fastslår i deres opfølgende studie *'Ten Years After Comparing Media Systems'* fra 2017 (Hallin & Mancini, 2017: 164). Flere af de catalanske politikere gav udtryk for, at den høje mængde af politisk parallelisme i det spanske mediesystem har en effekt på mediernes troværdighed. Ifølge data fra European Broadcast Union er tilliden til de skrevne spanske medier blandt de laveste i EU, hvor vi i afsnit 6.1 *Framing af konflikten: To sider af samme sag* belyste, at det i 2021 kun er Cypern, der har et lavere trust index (European Broadcast Union, 2021). Politikernes argument, for at niveauet af politisk parallelisme har en betydning for den generelle tillid til medierne, bakkes dermed op af data fra European Broadcasting Union. Nedenstående figur illustrerer, at de lande, der er repræsenteret i den politisk-pluralistiske model, er overrepræsenteret blandt de lande, som har 'ingen tillid' til den skrevne presse.

Figur 12: Troværdighed i den skrevne presse

>> *Figuren illustrerer, hvordan trust indexet er fordelt i europæiske lande (European Broadcast Union 2021).*

Hallin og Mancini argumenterer, at flere af landene i den politisk-pluralistiske model har udviklet sig markant og derfor bør rykkes over i en af de to andre modeller. De fremhæver blandt andet det portugisiske mediesystem, som har fået mindsket mængden af politisk parallelisme og fået en svagere tilknytning til staten. De fastslår i samme ombæring, at det spanske mediesystem stadig placerer sig tæt på idealet af denne model (Hallin & Mancini, 2017: 163). Både de ovenstående faktorer og udtalelser fra vores

interviewundersøgelse peger dermed på, at der i 2022 stadig er klare udenrigsjournalistiske udfordringer, når internationale medier skal dække begivenheder i Spanien. Dette gælder blandt andet niveauet af neutralitet, når internationale medier benytter spanske og catalanske medier som kildereferencer. Selvom vores indholdsanalyse viste en stærk korrelation mellem henvisninger til spanske og catalanske medier og neutrale artikler, så gav vores modtageranalyse belæg for at udlede, at henvisninger til spanske og catalanske medier ikke nødvendigvis giver en neutral dækning. Derfor kan det være et udenrigsjournalistisk problem, når medier benytter spanske og catalanske medier som kildereferencer i stedet for at benytte udenrigskorrespondenter. Den lave grad af tillid til de skrevne spanske medier i undersøgelsen fra European Broadcasting Union bakker ligeledes op om denne problematik, da det må formodes, at der er en sammenhæng mellem begrænset neutralitet og manglende tillid. Vores modtageranalyse gav derudover et indtryk af, at internationale korrespondenter er afgørende for at skabe et troværdigt virkelighedsbillede, af hvad der reelt foregår i en given konflikt eller begivenhed i Spanien, hvilket kan stå i kontrast til virkelighedsbilledet fra de spanske og catalanske medier, der er præget af en stærk grad af politisk parallelisme. I sidste ende må det forstås, at så længe spanske og catalanske medier ikke selv præsenterer en neutral og troværdig journalistik, så er internationale medier afhængige af at være til stede i konflikten, hvis de skal levere neutral og troværdig udenrigsjournalistik om Spanien.

7.0 Konklusion

Vi har i denne specialeafhandling søgt svar på, hvordan danske dagblade har dækket Cataloniens ønske om uafhængighed fra 2017 til 2022, og hvordan dækningen stemmer overens med eller afviger fra fremtrædende, catalanske politikeres forventning om den internationale dækning.

Indholdsanalysen af 807 danske avisartikler konkluderer, at udviklingen i dækningen ændrede sig markant i forhold til daglige artikler. Før valget skrev de danske dagblade 0,2 artikler om dagen, under valget steg det til 7,1 daglige artikler, mens det efter valget var nede på 0,3 artikler om dagen. Generelt har de danske dagblade leveret en neutral dækning af konflikten, hvor 85,7 procent af artiklerne er kodet som neutrale. Neutraliteten har været relativ stabil over de tre perioder, hvor den har ligget mellem 81,9 procent og 88,2 procent. I den femårige dækning sympatiserede otte procent med Catalonien, mens 6,3 procent sympatiserede med Spanien. Indholdsanalysen konkluderer ligeledes, at de danske dagblade henviste klart mest til internationale artikler, hvilket blandt andet skyldes den store brug af nyhedsbureauer, samtidig med at de danske dagblade muligvis har været skeptiske over for de lokale medier, da Spanien har det næstlaveste trust index i EU. Der blev oftere citeret catalanske politikere end spanske, da de blandt andet er lykkedes med at gøre det til en international konflikt, som blandt andet er kommet på den danske mediedagsorden.

Modtageranalysen af fem fremtrædende catalanske politikeres forventninger til internationale mediers dækning af konflikten konkluderer, at politikerne generelt opfattede dækningen af konflikten som god og neutral. De forventede, at internationale medier dækkede konflikten langt mere objektivt end spanske og catalanske medier, som de mener var partiske og politisk forudindtagede. Indholdsanalysen konkluderer som nævnt, at de danske dagblades dækning i høj grad var neutral, men modtageranalysen udfordrer den konklusion, da de catalanske politikere ikke mente, at dækningen kunne være neutral, når henvisningerne til spanske og catalanske medier ikke var fordelt nogenlunde lige. Når artiklen var skrevet i Danmark, blev der langt oftere henvist til spanske medier end til catalanske, mens fordelingen var mere jævn, når artiklen var

skrevet af korrespondenter i Catalonien eller Spanien. Modtageranalysen konkluderer også, at der fra de catalanske politikeres side var en forventning til, at internationale medier gjorde brug af udenrigskorrespondenter, da det ellers var en stor udenrigsjournalistisk udfordring at dække konflikten troværdigt. Vores indholdsanalyse konkluderer, at 241 eller 30,4 procent af de danske artikler var skrevet i Catalonien eller Spanien, hvorfor denne forventning til dels må siges at være opfyldt.

Efter analysen diskuteres det, om specifikke frames har opnået bred anerkendelse i de danske dagblades dækning af konflikten. Det kan dog ikke konkluderes, at én frame har opnået bred anerkendelse under denne konflikt, hvor sympatien har været næsten ligeligt fordelt. Det diskuteres også, hvordan mediesystemernes udvikling kan have betydning for udenrigsjournalistiske udfordringer. Her udledes det, at digitaliseringen har haft en stor indflydelse på mediesystemerne, og at det blandt andet har resulteret i et mindsket brug af udenrigskorrespondenter, hvilket er et udenrigsjournalistik problem.

8.0 Litteraturliste:

Blach-Ørsten, M. & Willig, I. (2016): Det danske mediesystem. I: Thomas Olesen(red.): *Medier, politik og samfund*. S. 13-34. Hans Reitzels.

Boertmann, D. (2017): *Forstå sagen - hvad foregår der i Catalonien*. DR.dk. Tilgængelig på: <https://www.dr.dk/nyheder/udland/forstaa-sagen-hvad-foregaar-der-i-catalonien>

Bro, P. (2006): Nye roller i redaktionslokalerne – Hvad danske journalister gør og bør. *JOURNALISTICA* 1, 2006.

Bryman, A. (2016): Research Design, kapitel 3. I: *Social Research Methods*. Oxford University Press

Centre d'Estudis d'Opinio (2022): *Baròmetre d'Opinió Política*. Tilgængelig på: https://upceo.ceo.gencat.cat/wsceop/8308/Dossier%20de%20premsa_1019.pdf

Dearden, L. (2017): *Catalan referendum: Clashes with police leave nearly 900 injured, says Catalonia government*. Independent. Tilgængelig på: <https://www.independent.co.uk/news/world/europe/catalan-referendum-police-clashes-violence-900-injured-government-independence-vote-banned-latest-a7978166.html>

Den Danske Ordbog (2022): *Den danske ordbog - moderne dansk sprog*. Tilgængelig på: <https://ordnet.dk/ddo/ordbog?query=neutral>

Entman, R. M. (1993): Framing: Toward clarification of a fractured paradigm, *Journal of Communication*, 43, 3.

Eskjær, M. F., & Helles, R (2015): *Kvantitativ indholdsanalyse*. 1. udgave. Frederiksberg: Samfundslitteratur.

European Broadcast Union (2021): *Trust in Media 2021*. Tilgængelig på:
https://www.ebu.ch/files/live/sites/ebu/files/Publications/MIS/login_only/market_insights/EBU-MIS-Trust_in_Media_2021.pdf

Frederiksen, M., Gundelach, P. & Nielsen, R. S. (2014): *Mixed methods-forskning: principper og praksis*. København: Hans Reitzels Forlag.

Guibernau, M. (2014): Catalan Secessionism: Young People's Expectations and Political Change. *The international spectator*, september 2014.

Hallin, D. C. & Mancini, P. (2004): 'Introduction' & 'Comparing Media Systems'. I: *Comparing Media Systems*. S. 1-45. Cambridge University Press.

Hallin, D. C. & Mancini, P. (2017): Ten Years After Comparing Media Systems: What Have We Learned?, *Political Communication*, 34:2. S. 155-171.

Hannerz, U. (2004): *Foreign News: Exploring the World of Foreign Correspondents*. University of Chicago Press, Chicago.

Hjarvard, S. (1993): *Nyhedsmediernes rolle i det politiske demokrati*. København: Medieudvalget.

Holm, H-H., Kabel, L., Møller, L., Kitaj, T., & Ytzen, F. (2000). *Verden på tilbud: Om udenrigsjournalistik og mediernes udlandsdækning*. Ajour.

Johansen, K. R. (2016): Domesticeret, platformsafhængig dækning?. I: *Mediernes (nye) verdensbilleder: En forskningsrapport om nyhedsmedier og tærskellande*. S. 36-49. Ajour.

Jørgensen, A. (2016): Mere konflikt, mere udland, mere dansk. I: *Mediernes (nye) verdensbilleder: En forskningsrapport om nyhedsmedier og tærskellande*. S. 60-77. Ajour.

Kabel, L. (2016). Danske nyhedsmediers dækning af tærskellande i forskellig udvikling: hvordan journalistiske valg og metoder i 2015 prægede dækningen af vækstøkonomierne og dermed mediernes verdensbilleder. I: *Mediernes (nye) verdensbilleder: En forskningsrapport om nyhedsmedier og tærskellande*. S. 12-35. Ajour.

Kester, B. (2010): *The Art of Balancing: Foreign Correspondence in Non-Democratic Countries: The Russian Case*. Vol. 72. S. 51-69. International Communication Gazette February.

Kramhøft, P. (2003): *Journalistik med omtanke - arbejdsmetoder i udredende og analytisk journalistik*. 1. udgave, 3. oplag. AJOUR.

Kristensen, N. N. (2004): *Journalister og kilder – slinger i valsen*. CFJE, Århus

Kvale, S., & Brinkmann, S. (2015). Interview: Det kvalitative forskningsinterview som håndværk. (3 ed.) Hans Reitzels Forlag.

Lin, W. Y., Lo, V. H. & Wang, T. L. (2011): Bias in television foreign news in China, Hong Kong, and Taiwan. I: *Chinese Journal of Communication*, Vol 4: 3. S. 293-310. Routhlegde.

Lombard, M., Snyder-Duch, J. & Bracken, C. C. (2002): Content Analysis in Mass Communication - Assessment and Reporting of Intercoder Reliability. I: *Human Communications Research*, Vol. 28, nr. 4, oktober 2002. S. 587-604. International Communication Association.

McCombs, M. (2004): *Setting the agenda. The mass media and public opinion*. Polity Press. Cambridge.

McCombs, M. (2005): The Agenda-Setting Function of the Press. I: Overholzer, G. og Jamieson, K. H. (eds.): *The Press*. S. 156-168. Oxford University Press.

Nervil, T. C., Bander, L. & Heiberg, M. (2015): Catalansk selvstændighed kan få EU til at vakle. DIIS, København. Tilgængelig på:

http://pure.diiis.dk/ws/files/353586/DIIS_Report_18_Spansk_Valg_WEB.pdf

Neuendorf, K. A. (2002): *The content analysis guidebook*. Thousand Oaks, CA: Sage.

Norris, P. (2009): Comparative Political Communications: Common Frameworks or Babelian Confusion? *Government and Opposition*, 44(3). S. 321-340.

Rasmussen, S. K. (2012): *Is there anybody out there? Crisis and Collaboration in Foreign Reporting*. Reuters Institute Fellowship Paper, University of Oxford.

Robinson, P. (2002): *The CNN Effect: The myth of News, Foreign Policy and Interventions*. Routledge

Rolland, A. (2008): Reviewing Social Democratic Corporatism: Differentiation Theory and the Norwegian Labor Press, *The Communication Review*, 11:2. S. 133-150.

Seidelin, M. (2017): Tidslinje + folkeafstemning skal afslutte 800 års bitterhed og kamp for selvstændighed fra den store spanske nabo. I: *Politiken*. 07. august.

Schultz, I. (2007). Fra Partipresse over Omnibuspresse til Segmentpresse. *Journalistica*, 2 (5).

Slots- og Kulturstyrelsen (2020): *Mediernes udvikling i Danmark. Skrevne nyhedsmedier 2020*. Tilgængelig på:

https://mediernesudvikling.kum.dk/fileadmin/user_upload/dokumenter/medier/Mediernes_udvikling/2020/Skrevne_nyhedsmedier/Skrevne_nyhedsmedier_2020.pdf

Statista (2017): *Preliminary results of the Catalan self-determination referendum on October 1st, 2017*. Statista. Tilgængelig på:

<https://www.statista.com/statistics/755833/catalan-self-determination-referendum-results/>

Syvertsen, T., Enli, G., Mjøs, O. & Moe, H. (2015): *The Media Welfare State: Nordic Media in the Digital Era*. University of Michigan Press.

Sørensen, L. H. (2018): *Separatistbevægelsens succes er historisk betinget*. Jyllands-Posten. Tilgængelig på:

<https://jyllands-posten.dk/debat/kronik/ECE10473145/separatistbevaegelses-succes-er-historisk-betinget/>

Van Gorp, B. (2007): *The Constructionist Approach to Framing: Bringing Culture Back In*. *Journal of Communication*, 57 (1), 60-78. Sage Publications.